

Вилхелм Буш

ИИСУС НАША СЪДБА

Издателство „Верен“

Вилхелм Буш
Иисус – наша съдба

Вилхелм Буш

ИИСУС НАША СЪДБА

„Верен“,
София, 2014

Настоящата книга е съставена от записи на беседи на
Вилхелм Буш в Германия.

Първо електронно издание, pdf формат
© 2014, Издателство „Верен“ ЕООД

Оригинално заглавие: Jesus unser Schicksal
© by Aussat- und Schriftenmissions-Verlag GmbH, Neukirchen-Vluyn
© на българското издание: 2008 Издателство „Верен“

Превод от немски: Димитър Цицелков
Корица: Здравко Ненов
Предпечат и печат: „Издателство „Верен“ ЕООД
пл. „Славейков“ 1, 1000 София
тел. 0888 562 679
www.veren.bg

ISBN 978-619-7015-46-1

Съдържание

Бог – да, но защо Иисус?	7
За какво живея?	24
Нямам време!	38
Внимание! Опасно за живота!	54
Но какво трябва да направим?	71
Защо Бог мълчи?	87
Нашето право на любов	105
Можем ли да говорим с Бога?	121
Как да се справим с живота, ако не можем вече да вярваме?	135
Как да се справим с живота, ако постоянно ни следват пропуски и провали?	152
Как да се справим с живота, ако другите ни ходят по нервите?	169
Всичко трябва да се промени, но как?	183
Без мен!	198
Има ли сигурност в религиозните неща?	210
Личен въпрос ли е християнството?	228
Кога ще свърши светът?	246
Но какво печелим от един живот с Бога?	266

Бог – да, но защо Исус?

Един възрастен проповедник като мен, който цял живот е работил в големия град, започва в течение на годините да чува все едни и същи упреци. Един от тях е: „Как може Бог да допусне това?“ Друг гласи: „Каин и Авел са били братя. Каин е убил Авел. Откъде тогава Каин е взел жена си?“ А един от най-любимите апострофи е следният: „Господин пасторе, вие все говорите за Исус. Та това е фанатизъм! Няма никакво значение каква религия има човек. Важното е да благоговее пред Висшето, пред Невидимото!“

Звучи убедително, нали? Същото го е казал и моят велик съотечественик Гьоте (и той е от Франкфурт): „Чувството е всичко. Името е шум и дим.“ Няма значение дали казваме Аллах, Буда, Съдба или Висш Разум. Важното е изобщо да имаме вяра. И би било фанатично, ако искаме да я уточним. Така мислят поне половината от вас, нали? Много ясно си спомням старата дама, която ми заяви: „О, господин пасторе, вие с вашите постоянни приказки за Исус! Нима сам Исус не казва: „В дома на Моя Баща има много жилища“? Там за всички има място!“ Приятелю, това е една много голяма измама!

Веднъж бях в Берлин на летището. Преди да влезем в самолета, трябваше още веднъж да минем през паспортна проверка. Пред мен стои един много едър човек, още го виждам пред себе си – един такъв двуетажен, с голямо пътническо одеяло под мишница и забързано подава паспорта си на служителю. И тогава чиновникът казва: „Почакайте! Срокът на вашия паспорт е изтекъл.“ А господинът отговаря: „Хайде, не бъдете толкова дребнав. Важното е, че имам паспорт!“ „Не-е – казва чиновникът ясно и разбрано, – важното е да имате валиден паспорт!“

Точно така е и с вярата. Не е важно дали изобщо имам вяра, дали имам някаква вяра – всеки има някаква вяра. Наскоро един човек ми каза: „Вярвам, че от един килограм телешко ще стане хубава супа.“ Това е също вяра, макар и по-елементарна. Нали разбирате? Не става дума да имате въобще някаква вяра. Става дума да имате истинската вяра – вяра, с която човек да може да живее даже когато настъпи тъмнина, която да дава опора и при големи изпитания. Вяра, с която човек да може и да умре. Часът на смъртта е голямо изпитание за истинността на нашата вяра.

Има само една истинска вяра, с която човек може истински да живее и истински да умре. Това е вярата в Господ Иисус Христос, Божия Син. Сам Иисус казва: „В дома на Моя Баща има много жилища.“ Но има само една врата към Божиите жилища. „Аз съм тази врата. През мен ако влезе някой, ще бъде спасен.“

Иисус е вратата! Знам, че хората не обичат да чуват това. За Бога може да се спори с часове. Едни си го представят така, а други – иначе. Но Иисус не може да бъде предмет на спорове. И аз ви казвам: само вярата в Иисус, Божия Син, е спасителна вяра, която ще ви направи блажени, и с която човек може да живее и да умре!

Колко смешна им се струва на хората тази вяра, показва една случка, на която и вие може спокойно да се посмеете. Та разхождах се аз преди години из град Есен. Двама души стояха на тротоара, очевидно бяха миньори. Когато минах покрай тях, единият ме поздрави и каза: „Добър ден, господин пасторе!“ Обърнах се към него: „Познаваме ли се?“ Тогава той се засмя и обясни на другия: „Това е пастор Буш. Много порядъчен младеж!“ „Благодаря!“ – казах, а той продължи: „Само че за съжаление е малко побъркан.“ Аз трепнах възмутен: „Как така побъркан?“ Тогава той

отговори: „Наистина, пасторът е съвсем приличен младеж, само че постоянно говори за Иисус.“ „Човече – извиках му зарадван, – съвсем не съм побъркан! След сто години ще се преселите във вечността. Тогава всичко ще зависи от това дали сте познавали Иисус. От Него ще зависи дали ще се намерите в ада, или в рая. Кажете, познавате ли Иисус?“ „Ето, виждаш ли – обърна се той към другия със смях, – пак започна.“

И сега аз искам пак да започна! В Библията има един текст, който искам да спомена още в началото. Ето го: „Който има Божия Син, има живота.“ Може би в училище сте учили за Иисус, но вие не Го притежавате. „Който има Божия Син – чуйте това „има“, – той има живота – тук и във вечността! Който няма Божия Син, няма този живот.“ Това са думите на Божието Слово! Знаете поговорката: „Който има, има.“ Точно това означава и този библейски текст. Аз искам чисто и просто да ви придумам – във ваша полза! – да приемете Иисус и да му дадете живота си. Защото без Него това е един жалък, окаян живот.

А сега искам да ви кажа защо Иисус е единствен и е всичко и защо вярата в Иисус е единствената истинска вяра. Или позволете ми по-добре да се изразя съвсем лично: искам да ви кажа защо трябва аз да имам в себе си Иисус и да вярвам в Него.

1. Иисус е Божието откровение

Ако някой ми каже: „Вярвам в Бога, но за какво ми е Иисус?“, тогава отговарям: „Това са глупости! Бог е невидим! Без Иисус няма да знаем нищо за Него!“

Хората могат да си измислят някакъв бог – например Дядо Господ, който никога не изоставя в беда честния германец, ако не пие повече от пет халби бира на ден. Но

това не е Бог! Аллах, Буда – това са проекциите на нашите желания. Но Бог? Без Иисус няма да знаем нищо за Бога. Иисус е Божието откровение. Бог е дошъл при нас в лицето на Иисус. Искам образно да ви поясня това. Представете си една плътна стена от мъгла. Зад тази стена от мъгла е скрит Бог. Хората не могат да живеят без Него. И затова започват да го търсят. Те се опитват да проникнат през преградата от мъгла. Това е стремежът на религиите. Всички те представляват едно търсене на Бога от хората. И всички религии притежават нещо общо – те са заблудени в мъглата и не са намерили Бога.

Господ е недостижим. Един човек на име Исаия разбрал това и извикал от дъното на душата си: „Господи, ние не можем да дойдем при Теб. О, да би разкъсал тази мъгла и да би дошъл при нас!“ И представете си, Господ чул този вик! Той разкъсал мъглата и дошъл при нас – в лицето на Иисус. Когато ангелите над Витлеемското поле пеели в хор: „Днес ви се роди Спасител! Слава на Бога във висините!“, тогава Бог е дошъл при нас. И сега Иисус казва: „Който е видял Мен, видял е Отца (Бога).“

Без Иисус нямаше да знам нищо за Бога. Той е единственият, от когото мога да получа сигурност за Бога. Как могат някои да казват: „Аз мога да мина и без Иисус“?

Всичко това дотук го обясних само накратко и трябваше да пропусна много неща. Във връзка с този въпрос бих могъл да ви разкажа много за Иисус. Но сега ще спомена само най-важните точки по въпроса за какво ни е нужен Иисус.

2. Иисус е спасителната Божия любов

Трябва да ви обясня това. Преди известно време ме интервюира един журналист и по време на разговора ме

запита: „Защо всъщност изнасяте такива беседи?“ Аз му отговорих: „Изнасям ги, защото се страхувам, че хората ще отидат в ада.“ Той се усмихна и отговори: „Но ад въобще не съществува.“ Тогава му казах: „Изчакайте! След сто години ще разберете кой е имал право, вие или Божието Слово. Кажете – запитах го аз, – страхували ли сте се някога от Бога?“ „Не – отговори той, – човек не се страхува от милостивия Бог.“ Тогава му казах: „Вие просто не разбирате. Даже и този, който има само смътна представа за Бога, трябва да разбере, че няма нищо по-страшно от Него – светия и справедлив Бог, Съдията на нашите грехове. Вие говорите за милостивия Бог. Библията не говори така. Библията казва по-скоро: „Страшно е да падне човек в ръцете на живия Бог.“

Страхували ли сте се някога от Бога? Ако не, значи вие въобще не сте започнали да виждате цялата действителност за светия Бог и за собствения си греховен живот. Но ако започнете да се страхувате от Бога, тогава ще се запитате: „Как мога да устоя пред Него?“

Аз смятам, че най-голямата глупост на нашето време е, че човекът вече не се страхува от Божия гняв. Да, и когато един народ вече не взима насериозно живия Бог и Неговия гняв за греховете ни, това е знак за ужасно духовно затъпяване.

Професор Карл Хайм разказваше как при едно свое пътуване в Китай посетил и Пекин. Завели го на една планина, където на най-високото място имало олтар, наречен „небесен олтар“. Обяснили му, че в нощта на „помирението“ тази планина се изпълвала със стотици хиляди хора, носещи фенери. Тогава императорът се изкачвал горе (тогава Китай още бил управляван от императори) и носел помирителната жертва за своя народ. И професор Хайм продължи разказа си с думите: „Тези езичници са знаели

нещо за Божия гняв и за това, че човекът се нуждае от помирение.“

А образованият средноевропейец си мисли, че може да говори за „милостивия Бог“, който би бил щастлив, ако види, че хората послушно си плащат църковния данък. (*В Германия членовете на църковните организации плащат т. нар. църковен данък – бел. прев.*) По-добре би било за нас да започнем отново да се страхуваме от Бога. Защото ние всички грешим! Вие не? Разбира се, че да!

Ако отново се научим да се страхуваме от Бога, тогава ще попитаме: „А къде е спасението от Божия гняв? Къде е спасението?“ И тогава ще ни стане ясно: Иисус е спасителната Божия любов! „Бог желае да се спасят всички.“ Но Той не може да бъде несправедлив. Той не може да премълчи греха. И затова Той ни е дал Своя Син – за нашето спасение, за помирение с Него.

Елате с мен да посетим Ерусалим. Там, пред града, има един хълм. Виждаме хиляди хора. Над главите им се издигат три кръста. Човекът на левия кръст е като нас, един грешник. Този вдясно – също. Но този в средата? Погледнете Го, Човека с трънения венец, сина на живия Бог!

„Свята глава, от зло безчестие ранена,
с презрение венчана, кървава от тръни!“

Защо Той виси там? Този кръст е Божият олтар, а Иисус е Божият Агнец, който носи греха на света и ни примирива с Бога. Вижте, докато не намерите Иисус, вие ще останете под Божия гняв даже и да не забелязвате това, даже и да го отричате. И само онзи, който е дошъл при Иисус, е вече в мир с Бога. „На него дойде наказанието, докарващо нашия мир.“

Позволете ми да използвам един съвсем глупав при-

мер: През Първата световна война бях артилерист. Имаше оръдия с предпазни щитове. Веднъж бяхме без пехота пред нас. И тогава ни нападнаха танкове. Куршумите удряха като град върху нашите предпазни щитове. Но те бяха толкова дебели, че зад тях бяхме в безопасност. И тогава неволно си помислих: само ако си подам ръката извън предпазния щит, тя ще бъде надупчена като решето, ще бъде загубен, кръвта ми ще изтече в страшни болки. Но зад щита съм в безопасност.

И вижте: Иисус стана за мен като онзи щит. Аз знам, че без Иисус съм изгубен пред Божия съд. Без Иисус нямам мир в душата си, каквото и да правя. Без Иисус не мога да умира без смъртен страх. Без Иисус ще витая във вечна гибел. Има вечна гибел, само я изчакайте! Но ако застава зад Иисусовия кръст, съм защитен като зад предпазния щит. Там ще знам: Той е моят помирител! Той е моят Спасител! Иисус е спасителната Божия любов!

Чуйте! „Бог иска всички хора да се спасят.“ Затова Той е дал Своя Син – за спасението им, за помирението им. Също и за вашето!

И сега не бива да се успокоявате, докато не получите този Божи мир, докато не бъдете спасени.

Защо ни е Иисус?

3. Иисус е единственият, който ще реши най-големия проблем в живота ни

Знаете ли кой е най-големият проблем в живота ни? Ах! По-старите от вас мислят естествено за жлъчката или за бъбреците, или за това, което в момента ги боли. Големи проблеми! При по-младите проблемът е „момичето“ или „момчето“. Така че всеки си има своите проблеми.

Повярвайте ми, най-големият проблем на нашия живот е нашата вина пред Бога.

Десетки години бях младежки пастор. Винаги съм търсил нови примери, за да поясня това на младите хора. Искам и тук да използвам един от тях. Казах им: представете си, че по природа имам на врата си една желязна гривна. И всеки път, когато съгреша, към нея се прибавя по една халка от верига. Имам някаква нечиста мисъл – една халка; груб съм с майка си – нова халка; говорил съм лошо за другите – халка. Един ден не съм се молил, като че ли Бог не съществува – една халка; нечестност, лъжа – нова халка. Помислете си сега колко дълга ще е тази верига, която ще влачим след себе си. Разбирате ли, веригата на греха! Така реална е вината ни пред Бога даже и когато не виждаме тази верига. Тя е страшно дълга. И ние я влачим подире си. Често се питаме защо хората не могат да бъдат истински радостни и щастливи. Животът им е доста добър, но щастливи ли са? Не могат да бъдат щастливи. Не могат, защото мъкнат със себе си веригата на греха. И никакъв свещеник, пастор или ангел не може да ги освободи от нея. И Бог също не може да я махне, защото Той е справедлив. „Каквото посее човек, това и ще пожъне.“

И пак опираме до Исус! Той е единственият, който може да се справи с най-големия проблем в живота ни. Той е умрял заради моята вина. Той я е платил със Своя живот. Затова Той може да снесе от нас веригата на греха. Той е единственият, който може да направи това!

От опит мога да ви кажа, това е освобождение – да зная, че имам опрощение на греховете си. Това е най-голямото освобождение в живота, особено преди смъртта. Вие, по-възрастните, умирайте, но имате прошка за греховете си. Или пък отивате във вечността и трябва да вземете със себе си всичките си грехове! Ужасно!

Познавам хора, които през целия си живот си казват: „Аз съм добър. Аз съм праведен.“ После умират, без да протегнат ръка за прошка, и откриват, че корабът на живота продължава да се носи по тъмното течение на вечността – към Бога. Не са могли нищо да вземат със себе си: ни къщичка, ни банкова сметка, ни спестовна книжка – само греховете си. Така човек застава пред Бога. Зловещо! Но такава е смъртта на хората. Ако и вие кажете: „така умират всички“, значи и вие ще умрете така. Но не бива да умирайте така! Иисус опрощава греховете! Това наистина е най-голямото освобождение, което съществува.

Аз бях 18-годишен младеж, когато открих какво означава прошка за греховете. Веригата падна! В една песен се казва:

„Греховете са простени!
Животворяща дума за изстрадала душа,
Дума – името Иисус.“

Пожелавам ви и вие да изживеете това. Идете при Иисус! Днес! Той ви чака. Кажете Му: „Господи, животът ми е изцяло съсипан и пълен с вина. Аз винаги съм премълчавал това и съм си мислел, че съм добър. Сега го излагам пред Теб. Искам да вярвам, че Твоята кръв заличава вината ми.“ Това е нещо прекрасно – прошка на греховете!

През XVII век в Англия живял един човек на име Джон Бънян. Този Бънян дълги години бил затворник заради вярата си. Това се е случвало през всички времена. Затворите, както и Божието Слово са най-стабилните неща, които човечеството притежава. И там, в затвора, този Бънян написал една чудна книга, която е актуална и в днешно време.

Той описва живота на християнина като пътешест-

вие. Книгата започва горе-долу така: един човек живее в града „Свят“. Изведнъж той загубва своя вътрешен мир. „Нещо при мен не е както трябва. Нямам мир, нещастен съм. Трябва да се махна оттук.“ Той говори с жена си. Тя му казва: „Ти си нервен, нуждаеш се от почивка.“ Но и това не му помага. Безпокойството му остава. Един ден той решава: „Нищо не помага, трябва да изляза от този град.“ И избягва оттам. Вървейки по пътя, забелязва, че на гърба си има някакъв товар, нещо като гърбица. Исква да се отърве от него, но не може. Колкото повече върви, толкова повече усеща товара. А преди това не е знаел, че има товар, това е било нормално за него. И колкото повече се отдалечава от града „Свят“, толкова по-голям става товарът. Накрая той вече едвам се движи. Пътеката се вие в планината и той с мъка се катери нагоре. Повече не може да върви с тази тежест. Зад един завой пред него се изпречва кръст. Почти в безсъзнание той се свлича пред кръста, хваща се за него и повдига поглед нагоре. В същия момент усеща как товарът се отмахва от гърба му и шумно полита в пропастта под него.

Един чуден образ за това, което човек преживява при кръста на Иисус Христос:

„Иисус е Божий Агнец, Спасител мой и Цар.
Възлагам аз греха си – проклетия товар.
О, как Той съжалява бедна ми душа
и ме освобождава от грях и от смъртта!
Иисус е Божий Агнец, за нас бе Той разпнат,
послушно Той понесе греха на целий свят.
О, чудна Божия милост – умрял е Той за мен!
Безгрешният – осъден, а грешникът – спасен.“

Прошка за греховете. Спасителят е платил за мен.

Моята верига на вината е отмахната. Аз съм отърван от товара си. Само Иисус може да подари това – прошка за греховете!

Защо ни е Иисус? Трябва да ви кажа още нещо, поради което вярвам в Иисус:

4. Иисус е добрият Пастир

Всички вече сте изпитали в живота си колко безкрайно самотен може да бъде човек и колко празен е животът. Изведнъж чувствате: „Нещо ми липсва! Но какво?“ Аз искам да ви го кажа: липсва ви живият Спасител!

Току що ви разказах, че Иисус умира на кръста, за да плати нашата вина. Забележете израза: „На Него дойде наказанието, докарващо нашия мир.“ После Го полагат в гроб, в един скален гроб. Затискат входа на гроба с тежка каменна плоча. И за по-сигурно римският управител запечатва гроба и поставя стража – римски legionari. Представям си тези забележителни момчета пред гроба – момчета, водили битки по всички краища на земята: в Галия (днешна Франция), в Германия, в Азия и Африка. Мъже, покрити с белези. Та значи на третия ден, в сутрешния здрач, те стоят там с щит в едната ръка, с копие в другата и шлем на главата. Един римски legionar стои на пост! На него може да се разчита. И изведнъж става светло като ден. Библията разказва: „И ангел от небето отвали камъка.“ И Иисус излиза от гроба! Това е толкова поразително, че тези кораби военни мъже падат в несвяст. Няколко часа по-късно Иисус среща едно бедно момиче. Библията разказва, че в него били живели седем демона, които Иисус изгонил. Това момиче плаче. Тогава Иисус приближава към нея. А момичето не припада, напротив – радва се, когато познава възкръсналия Господ Иисус, и казва:

„Учителю!“ Тя е утешена, защото знае: „Иисус, добрият пастир, е жив и е при мен!“

Та виждате ли защо искам да имам Иисус: аз имам нужда от някого, чиято ръка да мога да държа! Животът ме е блъскал в тъмни ровове. Бил съм затварян заради вярата си в нацистки затвори. Имаше моменти, когато си мислех: „Още една стъпка и вече започва мрачното царство на безумието, откъдето връщане назад няма.“ И тогава идваше Иисус! И всичко се оправяше! Само така мога да ви го засвидетелствам.

В затвора преживях една вечер, когато направо пъкълът се беше развихрил. С един транзитен транспорт бяха докарали хора, които трябваше да бъдат настанени в концентрационен лагер, хора, които вече нямаха никаква надежда. Една част от тях бяха криминални, други бяха невинни хора, евреи. Тази съботна вечер ги бе обхванало отчаяние. Изведнъж всичко като че ли се взриви. Не можете да си представите това. Една сграда с много килии, препълнени с отчаяние, където всичко крещи и блъска по стени и врати. Пазачите се изнервиха и започнаха да стрелят с пистолети в тавана, търчаха насам-натам, пребиваха хора. А аз стоя в килията си и мисля: „Така ще бъде в пъкъла.“ Това е трудно да се опише. И в това положение изведнъж ми хрумва: „Иисус! Та Той е тук! И тогава казах тихо, съвсем тихо в килията си: „Иисусе, Иисусе, Иисусе!!!“ След три минути настана тишина. Разбирате ли, аз Го повиках. Никой човек не можеше да чуе това, само Той – но демоните бяха принудени да избягат! И тогава с всички сили запях на глас – нещо, което беше строго забранено: „Иисусе, моя радост, моя сърдечна почивка, моя красота! Колко е тъжно сърцето ми и как жадувам за Теб!“ Всички затворници чуваха тази песен. А пазачите не казаха нито дума. „Бурите ще бушуват и светът ще се

тресе, но, Иисусе, Ти стоиш до мен.“ Приятели, там усетих какво значи да имаш жив Спасител!

Всички ние ще трябва един ден – това го казах вече – да минем през едно голямо изпитание, през неволята на смъртта. Веднъж някой ми подхвърли: „Вие, пасторите, все плашите хората със смъртта!“ А аз му отговорих: „С това няма защо да ги плашим, от нея и без това всички се страхуваме!“ И е прекрасно там, на прага на смъртта, да мога да държа ръката на добрия Пастир! Казват ми, и това е вярно: „Днешният човек по-малко се страхува от смъртта, отколкото от живота. Животът е ужасен, по-лош от смъртта.“ Да, и това го има, приятели. Прекрасно е в такъв живот да имаш Спасител!

Ще ви разкажа още една история, която често съм разказвал. Тя е невероятна, но истинска. В Есен се запознах с един индустриалец, един такъв с приповдигнато настроение, знаете: „Господин пасторе, мило е, че занимавате децата с доброто. Ето ви една банкнота от сто марки за вашата работа.“ А аз му казвам: „Добре, а що се отнася лично до вас?“ „Не, не, господин пасторе, знаете ли, аз имам друг мироглед!“ Разбирате ли, добър човек, но толкова далеч от Бога, колкото Луната от Сириус. Един ден имах венчавка. Това често е малко тъжно в огромната празна църква. Та идват младоженците с още около десет души. Стоят като изгубени в грамадната църква. И моят познат индустриалец се оказа кум. Съжалих го, бедния човек, с много елегантен фрак, с цилиндър в ръка. Той не знаеше как да се държи в църквата. Личеше си, че се пита: „Трябва ли сега да коленича? Сега да се прекръстя ли? Какво се прави сега?“ Та аз му помогнах малко. Взах му цилиндъра и го оставих настрана. След това беше изпята една песен. Разбира се, той нямаше понятие, но също пееше. Можете ли да си представите този господин? Един мъж, който така

добре подхожда на днешния свят! И тогава се случи нещо необикновено. Булката помагаше в неделното училище и около тридесет малки момиченца бяха на сватбата и запяха от галерията. Със сладките си гласчета пееха най-простичката детска песничка, която може би знаеха:

„Ти като овчар води ни на зелени пасища,
вечер нежно прибери ни в Твоите обиталища.
О, Иисусе, о Иисусе, ний сме Твои агънца.“

Тогава си помислих: „Какво става с този човек? Лошо ли му е?“ Той се отпусна, разтрепери се и зарови лице в ръцете си. Казах си: „Нещо му стана! Трябва да извикам лекар!“ И тогава видях: човекът плачеше без никакви задръжки.

„Ти си нам водител драгий, пътят е на теб познат.
Твоят жезъл ще ни води, със любов си ти богат.“

Пееха, а той, големият индустриалец, стоеше и плачеше!

Изведнъж разбрах какво се бе случило в празната църква. На човека му бе станало ясно: „Дечицата имат нещо, което аз нямам – един добър Пастир. А аз съм един самотен, изгубен човек.“

Вие, мъже и жени, млади и стари, не можете да постигнете в живота си нищо по-голямо от това, да кажете като тези малки дечица: „Радвам се, че съм от стадото на Иисус Христос, и че имам един добър Пастир.“ Не можете да постигнете повече! Погрижете се да можете да кажете това!

Защо ни е Иисус? Накрая искам да кажа и това:

5. Иисус е Господарят на живота

Преди години прекарах отпуската си с младежи в Бо-хемия. След като момчетата заминаха, трябваше да изчакам още един ден, за да ме вземат с кола. Прекарах нощта в един стар ловен замък, който бе принадлежал на някакъв княз. Сега там живееше един лесничей. Къщата беше полусрутена. Нямаше електричество. Имаше обаче една грамадна всекидневна, където гореше малък огън. Дадоха ми една газена лампа и ми пожелаха лека нощ. Навън бушуваше буря. Дъждът плющеше през клоните на елите, които обграждаха замъка. Знаете ли, това беше едно място, където може да се преживее история с разбойници. По изключение няха нищо за четене. Намерих над камината една брошурка и се зачетох на светлината на газената лампа. Такова ужасно нещо не бях чел дотогава. В тази брошурка един лекар бе излял целия си яд срещу смъртта. Страница след страница пишеше горе-долу следното: „О, смърт, ти си враг на човечеството! Цяла седмица се боря да спася един човешки живот и тъкмо когато мисля, че най-лошото вече е отминало, ти се надигаш злорадо ухилена зад леглото и посягаш – значи всичко е било напразно. Аз мога да лекувам хората, но зная, че това е напразно – ти идваш с костеливата си ръка. О, ти измамнице, ти смърт, ти враг!“ – страници наред само омраза срещу смъртта. И накрая отчаяното: „Ти, смърт, ти си точка, не, ти си удивителен знак!“ И той продължаваше буквално така: „О, проклета, де да беше все пак удивителен знак! Но когато и да те погледна, ти се превръщаш във въпросителна. И аз се питам: смъртта крайт ли е, или не е крайт? Какво идва след нея? Смърт, ти си подла въпросителна!“

Това е то. Но аз мога да ви кажа, че със смъртта не

всичко свършва! Иисус, който знае това, казва: „Широк е пътят, който води към погибел, и тесен е пътят, който води към живота.“ Тук обаче и още сега се хвърля жребият! И аз се радвам, че имам един Спасител, който дава живот, който Сам е животът, и който води към живота. Затова и така обичам да разказвам за Него.

Знаете ли, през Първата световна война бях седмици наред при Вердюн, където бушуваше голяма битка. Между позициите трупове лежах един върху друг. Цял живот не мога да се отърва от тази сладникава миризма на трупове. И винаги, когато видя паметник с надпис: „Те паднаха за Отечеството“, чувствам миризмата от Вердюн, миризмата на трупове. И когато си помисля: „след сто години ние вече няма да сме тук“, пак ме лъхва този отвратителен полъх на смъртта. Не го ли усещате и вие?

Но в този свят на мъртви има Един, който е възкръснал от мъртвите. И той казва – помислете си само! – „Аз живея и вие ще живеете! Вярвайте в Мен! Обърнете се към Мен! Станете Моя собственост! Аз ще ви вода към живота!“ Не е ли чудесно това? Как може човек въобще да живее в този свят на смъртта без Спасителя, който Сам е Живот и води към вечния живот!

Тези дни прочетох едно писмо, което професор Карл Хайм беше публикувал. Това бе писмото на един войник, християнин, загинал през Втората световна война в Русия. В писмото се казва следното: „Тук е ужасно! Когато руснаците стрелят със своите оръдия, сред нас настава паника. Ами студът! И снегът! Ужас! Но аз не се страхувам. Ако загина, това би било чудесно: тогава ще съм преминал в славата. Тогава бурята ще замлъкне, ще видя Господа лице в лице, и Неговият блясък ще ме обкръжи. Нямам нищо против да загина тук.“ Наскоро след това той загинал. Когато четях писмото, не можех да не си помисля:

„Какво нещо е това – един млад човек да няма вече страх от смъртта, защото познава Христос!“

Да, Иисус е Господарят на живота! И той дава на Своите Си сигурна надежда за вечния живот!

В „Деня на църквата“ в Лайпциг имаше прием в общината. Събрали се бяха първенците на властта и църковните водачи. Държаха се речи – колкото може по-неутрални, за да не се настъпват взаимно по мазолите. Хайнрих Гизен, тогавашният генерален секретар на Германската Евангелска Църква, произнесе заключителното слово. Няма да забравя как той стана и каза: „Вие ни питате, господа, що за хора сме. Искам само с няколко думи да ви отговаря: ние сме хора, които се молят така: „Мили Боже, направи ме праведен, за да мога да отида на небето.“ И след това си седна. Видях как хората се стъписаха пред тази мисъл. По време на тридесетгодишната война Паул Герхард е написал следното стихотворение:

„Живота си във този свят
все някак ще прекарам,
но в тази шатра на смъртта
не искам да оставам.
В небе да стигна – след Христа
сърцето ми реши,
където моят Бог – Баща
безкрай ще ме теши.“

Желая също и на вас да можете така да преминете през този свят.

Защо ни е Иисус? Всичко зависи от това, дали Го познавате!

За какво живея?

Човек си задава въпроса: „За какво живея“ Или: „Защо съм дошъл на този свят?“ Или: „Какъв е смисълът на моя живот?“

Един ден ми се обади по телефона един бизнесмен, силно разстроен, и ми казва: „Господин пасторе, елате веднага!“ Отивам веднага. Той ме посреща с думите: „Моят син се застреля!“ Аз познавах момчето. Беше студент. Имаше всичко, което можеше да си пожелае. Беше здрав, красивец, млад и богат. Отдавна имаше и собствена кола. Не беше замесен в никакви глупости. И този млад човек си беше пуснал един куршум в устата! В писмото, което бе оставил, пишеше само: „Не виждам какъв смисъл има да продължавам да живея. Затова слагам край. Моят живот е безсмислен!“ Потресаващо!

Вижте сега, въпросът за смисъла на нашия живот е невероятно важен! И той е така важен, защото имаме само един живот! Замисляли ли сте се някога какво означава това, че имаме един-единствен живот?

Когато ходех на училище, не бях много силен по математика. Учителят ми просто не проявяваше никакво разбиране към моите решения. И когато си решавах задачите за домашно, той понякога, с пълно неразбиране на моята дарба за необичайни решения, надраскваше цялата ми тетрадка с червено мастило. Това беше грозна картина. Когато една такава тетрадка беше вече добре надраскана, аз често я хвърлях даже и да не беше напълно изписана, и си купувах нова, хубавичка и чиста. Така можех да започна отначало и съвсем начисто. Де да можеше човек така да направи и с живота! Повярвайте ми, в момента на смъртта милиони хора ще си помислят: „Ах, как бих желал да мога

още веднъж да започна отначало. Тогава бих направил всичко по друг начин!“

Човек може да си купи нова тетрадка и в нея да започне още веднъж отначало, но живота си не може. Ние имаме само един-единствен живот! Колко ужасно е да сме го пропилили, да не сме го изживели правилно! Имаме само един-единствен живот! Ако той е проигран, е проигран за цялата вечност! Това именно придава на думите, които искам да ви кажа, особена сериозност.

Тази сутрин покрай хотела, в който бях отседнал, премина голямо стадо крави. И тъй като точно тогава се подготвях за беседата, си помислих: „Колко щастливи са тези крави, те нямат нужда да се замислят над въпроса защо са на този свят. При тях всичко е ясно: трябва да дават мляко и накрая да се превърнат в говеждо месо.“ Разбирате, нали, животното няма нужда да се замисля за смисъла на живота. В това човекът се различава от него. Трагичното е, че има много хора, които живеят и накрая умират, без някога да са се запитали: „Защо всъщност живея?“ Те не се различават от животните. Виждате, че границата между човека и животното е много тънка. Това, което прави човека човек, е, че той си задава въпроса: „Защо съм на този свят? Защо съм човек? За какво живея?“

1. Повърхностни и прибързани отговори

Приятели, има страшно много повърхностни и прибързани отговори на въпроса за какво живея. Веднъж, преди много години, получих всички тези повърхностни и прибързани отговори накуп. Беше през 1936 година, значи през времето на Хитлер. Студенти от Мюнстер ме бяха помолили да говоря пред тях на тема: „Какъв е смисълът на моя живот?“ И веднага ми заявиха, че не желаят да

слушат лекция, а да поговорят с мен на тази тема. „Добре – казах аз, – нека започнем: какъв е смисълът на моя живот? За какво живея?“

Тъй като разговорът, както казах, се водеше по времето на Третия райх, веднага, разбира се, стана един и заяви: „Аз съм тук заради своя народ. Това е като лист и дърво. Отделният лист не означава нищо, дървото е всичко. Аз съм тук заради своя народ!“ На това аз отговорих: „Добре, но за какво е дървото? За какво е народът?“ Настана тишина. Той също не знаеше това. Разбирате ли, с това не беше даден отговор на поставения въпрос. Той само беше изместен. Тогава им казах: „Мили хора, не бива да давате отговори, при които въпросът се измества.“

„И тъй, какъв е смисълът на моя живот? Защо живея?“ – запитах отново. Тогава друг заяви: „Аз съм на този свят, за да изпълнявам дълга си!“ „Човече – казах му, – та тъкмо това е въпросът! Какъв е моят дълг? Аз считам за свой дълг да ви проповядвам Божието Слово. Матилда Лудендорф счита за свой дълг да отрича Бога. Какво тогава е дългът?“ Веднъж един високопоставен чиновник ми каза: „Господин пасторе, поверително ви казвам, че по цял ден подписвам документи, но даже и всичките да изгорят, светът пак ще продължи да съществува. Аз страдам от това, че всъщност върша безсмислена работа.“ Какво означава дългът? Хиляди есесовци по време на Третия райх избиха стотици хиляди хора. И когато ги изправят пред съда, те твърдят: „Ние изпълнявахме своя дълг. Така ни беше заповядано.“ Вярвате ли, че дългът на един човек е да убива други хора? Аз не мога да повярвам в това. И така, казах на студентите: „Точно в това е въпросът – какво е мой дълг? Кой може да ми каже това? Ето че пак блокирахме.“

Сега вече младите хора се замислиха повече. Тогава един стана и заяви гордо: „Аз произлизам от стар благо-

роднически род. Мога да проследя предците си до 16 поколения назад. Дълго родословно дърво! Не е ли съдържанието и задачата на живота ми да продължа достойно тази поредица?“ На това можах да отговоря само така: „Човече! Ако не се знае за какво са живели тези 16 поколения, тогава не си струва към тях да се прибави и едно 17-то!“

Разбирате ли: има толкова много повърхностни и прибързани отговори. У нас по вестниците често могат да се видят некролози с един ужасен текст: „Само труд беше твоят живот. Ти не помисли никога за себе си, стремеше се да работиш за близките си и това бе най-висшият ти дълг.“ Срещали ли сте го и вие? Всеки път, когато го чета, ми се вдига кръвното. Мисля си: „Та това е некролог за кон!“ Не е ли така? Един кон трябва да работи. Но аз не вярвам, че един човек идва на този свят само за да постига нещо. Това би било жалко.

Ако само в това е смисълът на нашия живот, то по-добре би било, когато станем на 10 години, да се самоубиваме. „Само труд беше твоят живот!“ Та това е отчайващо! Не, това също не е смисълът на нашия живот.

Тогава един от студентите ми заяви: „Вижте, аз искам да стана лекар. И ако мога да спасявам човешки живот, това не е ли един красив смисъл на живота?“ Тогава аз му отворнах: „Добре, но ако не знаете за какво живее човекът, няма никакъв смисъл да му спасявате живота. По-добре му сложете една инжекция, за да умре.“ Моля, разберете ме правилно: аз ни най-малко не твърдя, че на хората трябва да се прави инжекция за умъртвяване. Аз имам предвид, че това все пак не е окончателният отговор на нашия въпрос за смисъла на живота.

Изтръпнах, като се замислих – та това бяха студенти! Дори и образованият човек в днешно време живее, без да знае защо изобщо е на този свят.

Мога ли между другото да отбележа също, че може би малко ще се ядосате на начина, по който ви говоря? Аз мога да употребявам и разни засукани изречения с много чужди думи, но тогава сигурно след половин час ще сте заспали. И тъй като аз ужасно се страхувам от това, по-добре е да говоря така, както хората си говорят на улицата. Ясно ли е? Благодаря!

Вижте, след като човек премисли всичко това, което само набелязах, ще дойде и отговорът, който получих тогава и от студентите в Мюнстер: „Животът въобще няма никакъв дълбок смисъл. Това, че съм роден, е чиста случайност. Зад този факт не стои никаква цел. Затова най-добре е да правим едно: да се наслаждаваме колкото може повече на живота.“ Може би най-голямото изкушение, пред което човек може да се изправи, е внезапно да му дойде на ум: „Моят живот е безсмислен. Той няма никаква цел. Ако родителите ми не се бяха оженили, аз нямаше да бъда заченат и роден. Чиста случайност е, че съм тук. Животът ми по принцип е напълно безсмислен.“ Който има труден живот, в такъв момент е много близо до самоубийство. „Защо трябва да продължавам да живея? Ако всичко е случайно и безсмислено, по-добре е да се сложи край!“ Знаете ли, че броят на самоубийствата в Германия е по-голям от този на загиналите в транспортни произшествия? Знаете ли, че около 50% от самоубийците са млади хора, под 30 години? Това е ужасяващата демонстрация на нашето време – ние не виждаме вече смисъл в живота!

Често съм говорил с хора, които ми заявяваха: „Животът е безсмислен и аз ще го захвърля – или в наслаждения и удоволствия, или ще се самоубия.“ Тогава съм запитвал: „Но ако той все пак има някакъв смисъл? Ако все пак има смисъл, а вие живеете така, като че няма? Как бихте застанали в края му?“

В Библията има един текст, който дълбоко засяга всеки. Той е следният: „На човека е определено веднъж да умре, а после – Божия съд.“ Вижте, трябва да се знае този текст, за да се запитаме съвсем сериозно: „За какво живея аз?“ Как ще умрем и как ще се явим пред Божия съд, ако сме пропуснали смисъла на живота си? Ясен ли е въпросът? Тогава минавам крачка напред.

2. Кой може да даде отговор?

Кой въобще може да отговори на въпроса: „Защо живея?“ Кой? Църквата? Не! Свещеникът? Не! Та той е в същото положение като вас. Професорите? Философите? И те не могат да ни дадат отговор на въпроса защо живеем. Само един-единствен може да ни каже за какво живеем, а именно Онзи, който ни е призовал в живота, който ни е създал – Бог!

Позволете ми да използвам един съвсем глупав пример. Един ден влизам в една къща. Там седи един младеж и майстори нещо с жици и лампички. Питам го: „Човече, каква адска машина конструираш тук? Какво ще бъде това?“ Той ми обяснява всичко, но трябва да призная, че нищо не разбирам. И тогава си мисля: „Никой не може да се досети какво ще бъде това и само този, който го прави, може да каже какво ще стане и за какво ще служи.“

Така е и с нашия живот: само Онзи, който ни е създал, може да каже за какво ни е създал! Това означава, че на въпроса „за какво живея“ можем да получим отговор само по откровение. Бог трябва да ни го каже! Ако аз в момента не чета Библията, то този въпрос би трябвало да ме доведе до нея. Не бих могъл да издържа повече, ако не знаех за какво съм на този проклет свят. Изразът „проклет свят“ много силен ли ви се струва? Този израз е от

Библията. Ако прекарате половин година заедно с някой пастор от големия град, тогава ще знаете какво искам да кажа: над този град тегне едно ужасно проклятие и аз не бих издържал да живея в него, ако не получех чрез откровение Божия отговор.

В Библията Бог отговаря на въпроса за смисъла на живота. И това показва колко страшно важна е за нас Библията. Познавам хора, които малко високомерно казват: „Ние пък не четем Библията!“ На това мога само да отговоря: „Мога да ви докажа, че вие досега не сте се замисляли над въпроса „за какво живея“. Но глупостта е много широко разпространена болест и ако от нея болеше, светът щеше да е изпълнен с вопли и стенания. Искам да ви предам отговора на Библията само с едно изречение: Бог ни е създал, за да станем Негови деца!

Както един баща се радва синът му да прилича на него, така и Бог е създал човека „по Свое подобие“. Бог иска да станем Негови деца, които говорят с Него, и с които Той говори, които Го обичат, и които Той обича. Вие всъщност молите ли се? Колко огорчен би бил един баща, ако неговото дете с години не говори с него. А един човек, който не се моли, не говори със своя Небесен Баща! Виждате сега, Бог иска ние да сме Негови деца, които говорят с Него, които Той обича, и които Го обичат. Затова сме на този свят! Моля да ме разберете правилно: аз не говоря за Църквата, за религията и за всичко възможно, а говоря за живия Бог. Той ви е създал, за да бъдете Негови деца. Вие такива ли сте?

Сега трябва да мина една стъпка по-нататък: ние трябва да бъдем Божии деца, но по природа не сме. В началото на Библията се казва: „Бог създаде човека по Свой образ.“ След това обаче Библията разказва за една ужасна катастрофа. Човекът е бил създаден напълно свободен и той

се е опълчил против Бога! Той е ял от забранения плод, а това означава: „Аз искам да съм самостоятелен! Аз мога да живея без Бога!“ Разбирате ли, Адам никога не се е съмнявал, че Бог съществува, но той се е освободил от Него: „Аз ще си живея живота по собствен сценарий!“

В тази връзка трябва да ви разкажа една случка. Наскоро един човек на улицата ме попита: „Пастор Буш, вие постоянно говорите за Бога. Аз обаче не Го виждам. Кажете ми, моля ви, как да намеря Бога?“ Отговорих му: „Слушайте добре! Представете си, че имам машина на времето, с която мога да се движа с хилядолетия напред и назад. Например стигам до началото на човечеството. Една вечер се разхождам в райската градина. Нали знаете историята за грехопадението? И така, зад един храст срещам Адам, първия човек. „Добър вечер, Адаме!“ – поздравявам го аз. „Добър вечер, пастор Буш“ – отговаря той. „Учудваш ли се, че ме виждаш тук? – питам аз и му обяснявам. – Поради недоглеждане при разместването на кулисите на световния театър аз попаднах тук, в райската градина.“ „Да – казва той, – а защо си толкова замислен?“ Тогава отговарям на Адам: „Знаеш ли, тъкмо мисля по един въпрос, който ми зададе един човек, а именно: как мога да намеря Бога?“ Адам се разсмява високо и ми обяснява: „Че това изобщо не е проблемът, как да намеря Бога! Та Той е тук! Бъдете честен, пастор Буш, вас ви интересува повече как да се отървете от Него. Това е трудното, да се освободи човек от Него!“

Прав ли е Адам? Бог е тук! Ние можем да Го намерим! Но човек не може да се отърве от Него. Когато разглеждам духовната история от последните 300 години, си мисля какво ли не сме правили, за да се отървем от Бога! Но не сме се отървали. Приятели, вие всички вярвате, че Бог съществува, но не Му принадлежите. Вие правите, как-

то правят повечето хора – замразявате въпроса за Бога. Човек не Го отрича, но и не Му принадлежи. Не е враг на Бога, но не Му е и приятел. И така човекът оставя нерешен най-големия проблем на своя живот.

В своя книга един швейцарски лекар твърди, че когато човек не решава големите въпроси на живота си, той получава душевна рана, травма. И продължава така: „Ние на Запад боledуваме от „Бог“. Не Го отричаме, но не Му и принадлежим. Да, не Го искаме. Затова и боledуваме от „Бог.“ И аз също мисля така.

Когато навсякъде чувам: „Модерният човек не се интересува от Бога“, мога само да отговоря: „Толкова по-зле за модерния човек! Ето – аз също съм такъв, но се интересувам от Него. И не се считам за антика. Но ако модерният човек не се интересува сериозно от своето спасение, това е много лошо!“ Искам да ви дам един прост пример. Представете си един чирак-готвач. Един ден неговият шеф заявява: „Той въобще не се интересува от готварство.“ Питам го: „От какво се интересува тогава?“ „Само от музика и от момичета“ – отговаря шефът. „Аха – казвам аз, – значи трябва повече да се занимавате с момчето и отсега нататък да му говорите само за грамофонни плочи и за момичета.“ „Как ли пък не! – отвръща шефът. – Ако този дангалак не се интересува от готварство, той просто си е сбъркал професията!“

Разбирате ли, нашето призвание е да станем Божии деца. И ако днешният човек не се интересува от това, то той си е сбъркал професията като човек. Тогава няма смисъл да се говори с него за всички възможни и невъзможни неща, които може би го интересуват, а аз няма да спра да повтарям: „Вие започвате да ставате човек едва тогава, когато станете дете на живия Бог!“

3. Божият отговор на Въпроса на Въпросите

Повтарям: по природа ние не сме деца на Бога, но ние сме дошли на този свят, за да станем Божии деца. И затова трябва нещо да се случи в нашия живот. Целта на тази беседа е да допринесе именно за това. Аз не съм тук, за да ви позабавлявам малко, а искам да помогна (ах, да бих могъл само!) поне на няколко души да си отворят сърцето, за да стане смислен животът им.

Значи ние не сме Божии деца, не обичаме Бога, пресъпваме Неговите заповеди, не се интересуваме от Него, не се молим освен когато нещо го закъсеме. Ето защо въпросът на въпросите е следният: „Как да стана дете на живия Бог?“ Сега си мисля, че ще е най-добре да ви раздам моливи и хартия и да кажа: „Напишете какво мислите, как човек може да стане дете на Бога.“ Тогава някои ще кажат: „Като стана добър човек!“ А други може би ще кажат: „Ами като си вярвам в Дядо Господ!“ Но това е недостатъчно. Въпросът на въпросите си остава: „Как мога да стана дете на живия Бог?“

Отговор на този „въпрос на въпросите“ мога да получа само чрез откровение. Как Бог ще ме приеме за Свое дете – това Той трябва да ми каже. Това дори един пастор не може да го измисли. Библията дава съвсем ясен отговор и той гласи: „Само чрез Иисус!“ Приятели, когато стигна до Иисус, сърцето ми започва да бие по-силно и пулсът ми се учестява – вече съм на темата на моя живот. Ако искам да стана дете на Бога, това става само чрез Иисус!

В Библията има един текст, който, буквално преведен, гласи така: „Иисус дойде от света на Бога в този свят.“ Днес постоянно ни разправят, че мирогледът на Библията бил ограничен и изостанал: раят бил бил горе на небето,

земята била долу. Това е глупост. Библията изобщо няма такава представа за света. За Бога тя по-скоро казва следното: „Ти ме обгръщаш от всички страни.“ Това е нещо съвсем друго. Разбирате ли, даже и да се скрия под земята, Бог ще е там. Мирогледа на Библията бихме могли да назовем с модерната дума „дименсионален“. Ние живеем в триизмерен свят – дължина, ширина и височина. Обаче съществуват повече измерения. И Бог е в другите измерения. Той е съвсем близо, на една педя от нас. Той върви с вас! Той ви е наблюдавал по вашите безбожни пътища. Но ние не можем да преминем през стената в другото измерение. Само Бог може да я премине. Бог е пробил стената и в лицето на Иисус е дошъл при нас!

В Новия Завет за Иисус се казва така: „Той дойде при своите Си – нали светът Му принадлежи! – но своите Му не го приеха.“ Това е и историята на Евангелието до ден-днешен: Иисус идва, а човекът затваря вратите. „Той дойде при своите Си, но своите Му не Го приеха.“ Всъщност тук би трябвало да се постави точка, би трябвало с това да приключи работата на Бога с хората. Но забележителното е, че тя продължава, и то така: „А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца.“ Човек става дете на Бога, като приеме Иисус! Отворихте ли вече вратите на своя живот за Иисус? „А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца.“

През Първата световна война бях младши офицер и бях далеч от Бога. И тогава ми се случи това – разбрах за Иисус, отворих живота си за Него и Го приех. Това преобърна целия ми живот. И нито за миг не съм съжалявал. Заради Иисус преминах през тежки изпитания. Заради Иисус бях хвърлен в затвора. Пак заради Иисус изстрадах много беди. Но даже и да имах още сто живота, от първия си съзнателен миг бих се придържал към тези думи: „А на

онези, които го приеха, даде право да станат Божии деца.“
Защото моят живот стана смислен, когато станах дете на Бога! Съвсем безразлично е какъв съм – пастор или уличен метач, генерален директор или шлосер, домакиня или учителка – животът става смислен в момента, в който стана дете на Бога. И така, вие трябва да приемете Иисус! Тогава ще намерите смисъла на своя живот. Само тогава!

Много е интересно да се запознаем с хората от Новия Завет. Там например има една жена, чийто живот е бил ужасно безсмислен – Мария Магдалена. За нея само се споменава, че е била обзета от седем демона. Аз познавам хора, в които има дванадесет! Това трябва да е бил ужасен живот – инстинктивен, подчинен на страсти. И тя е страдала от това безсмислие. Тогава в живота ѝ идва Иисус, Спасителят, Божият Син, и изгонва демоните от нея. Той може това – и го прави! От този момент нататък тази жена принадлежи на Господ Иисус. Нейният живот вече не е безсмислен. След това тя вижда как Иисус е прикован на кръста и умира. Тогава се уплашва: „Сега отново ще започне старият безсмислен живот.“ На сутринта на третия ден след приковаването на Иисус на кръста тя е коленичила в градината при гроба Му и плаче. Когато дошла на гроба, той се оказал празен, а каменната плоча била отместена. Дори и тялото Му не било вече там. Затова тя плаче. Мога да разбера много добре тази жена. Ако днес изгубя Иисус, това би означавало да пропадна отново в пропастта на безсмисленото съществуване. Разбирам я: „Спасителят Го няма. Сега моят живот отново става безсмислен.“ И изведнъж чува зад себе си глас: „Мария!“ Обръща се и вижда Иисус, възкръсналия. Виждам като пред очите си как по лицето ѝ се стичат сълзи на щастие, на радост и на превъзмогнато отчаяние: „Равуни! (Учителю – евр.) Господи!“

Чрез тази жена ми стана пределно ясно, че човек не се нуждае от някаква голяма философия, за да си даде отговор на въпроса за смисъла на живота. И най-простият човек чувства: „Моят живот е безсмислен! Защо всъщност живея?“ В момента, в който Мария Магдалена приела Исус, за нея този въпрос бил решен – тя станала дете на живия Бог, нейният живот бил поставен в светлината на един голям и дълбок смисъл!

И затова искам да ви помоля: приемоте Исус! Той ви очаква! Когато си отидете вкъщи, можете да говорите с Него. Той е близо до вас! Прекрасно е, когато някой за пръв път извика към Исус: „Господи Исусе! Моят живот е безсмислен. Ела и при мен, както при Мария Магдалена!“

Когато приема Исус, в живота наставя голяма революция. Той ми дава дял от Своята смърт, така че старият човек в мен умира. С Него възкръсвам за един напълно нов живот – като дете на Бога. Той ми дава Своя Дух, така че изведнъж да мога да мисля другояче и да имам друг вкус. Но вие ще го преживеете. Първо приемоте Исус! Искам веднага да ви кажа: когато човек приеме Исус, той получава ново съществуване. Да станете дете на Бога означава не само промяна в мисленето, а едно съвсем ново съществуване.

През миналия век във Вестфалия живял един обущар на име Раленбек. Наричали го „калугерът“ или „пиетистският свещеник“, защото много сериозно следвал Исус. Той бил велик и благословен човек. Един ден го посещава един млад свещеник. Раленбек му казва: „Господин свещеник, това, че сте изучавали теология, не ви гарантира, че сте дете на Бога. Вие трябва да имате Спасителя!“ Тогава свещеникът отговорил: „Да, аз имам Спасителя. Даже съм си закачил Неговия лик в работната стая.“ На това

стариат Раленбек отвърнал: „Да, на стената Спасителят е тих и мирен. Но когато Го приемете в сърцето и в живота си, тогава настава шум и глъчка.“ Пожелавам ви да преживеете тази прекрасна глъчка, когато старото умира и човекът като Божие дете слави Небесния си Отец, понеже вече знае защо е на този свят, и когато човекът като Божие дете може да почита Небесния си Отец с дела, думи и мисли.

Вие разбирате – това, което ви говоря, не е нито религиозно хоби, нито идея на някой свещеник. За вас това е въпрос на живот и смърт – на вечния живот и на вечната смърт.

Господ Иисус казва: „Ето, стоя на вратата и чукам. Който отвори вратата, ще вляза при него.“ Така Господ Иисус казва и на нас: „Ето, стоя пред вратата на твоя живот. Отвори! Аз искам да дам смисъл на живота ти!“

Веднъж при мен дойде един стар миньор и каза: „Господин пасторе, искам да говоря с вас!“ Той беше на 70 години и ми разказа следното: „Когато бях 17-годишен, бях на едно такова евангелизационно събрание. И почувствах, че Иисус чука на сърцето ми. Но си казах: „Ако Го взема насериозно и Го приема, ще ми се смеят приятелите ми. Невъзможно е.“ И избягах. Сега вече животът ми мина. Остарях. И сега знам, че не го изживях правилно, защото в онзи момент не отворих вратата на Иисус!“

Приатели, ние имаме един-единствен живот и затова въпросът „за какво живея“ е жизнено важен. Господ е отговорил на този въпрос ясно и недвусмислено с прикования и възкръсналия Иисус. И сега този Иисус стои пред вашата врата и чука. Отворете Му живота си и никога няма да съжалявате за това!

Нямам Време!

Когато поканят някого на моите беседи – „Елате някой път! Елате да чуете пастор Буш!“ – най-често отговорът е: „Нямам никакво време!“

Това се случи в един почивен дом. Докато се хранехме, седях срещу един възрастен човек, с когото се разбирах добре. „Това е истински гастронот!“ – си мислех понякога, когато виждах с каква радост и с какъв апетит този внушителен човек си хапваше или доволно си подремваше на слънце навън на полето. Но постепенно ми ставаше тъжно, че нашите разговори се въртяха само около повърхностни неща. Някой може да запита: „Та това лошо ли е?“ Е, добре, аз съм убеден, че Бог е голямата действителност. Това, което Бог е извършил, е толкова велико, че когато го разбрах, то промени целия ми живот: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.“ Ужасно е, когато някой човек просто подминава това Божие спасение. Очевидно такъв беше случаят и с моя сътрапезник. Как ли ще се почувства той, когато един ден Бог го повика пред лицето Си? Веднъж на обяд му подадох една книжка, която бях написал. „Моля, прочетете това някой път! Става дума за преживявания с Бога. Това са важни неща, по които ще можете да мислите!“ И какво стана тогава? Човекът благодари сърдечно. А след това каза: „Сега трябва да си почивам, но като си отида вкъщи, може би ще намеря време да чета такива неща!“ И остави книжката настрана. Аз се натъжих. Никъде другаде човек няма повече време отколкото тук, в почивния дом. Той просто не искаше да отдели време за Бога. Опасно е да се

отнасяме така към Бога. Затова трябва да си поговорим и на тази тема.

1. Един странен факт

Всъщност защо нямаме време? Първо искам да ви обърна внимание върху факти, с които просто не мога да се справя и които никой човек не може да обясни.

Вижте сега, ако преди сто години един търговец от Щутгарт е искал да направи сделка с хора от Есен, той е трябвало да пътува с пощенската кола 5 дни на отиване и 5 дни на връщане. Това значи 10 дни път и може би два дни преговори за сключване на сделката. За целта е отивал половин месец. А днес търговецът провежда само един телефонен разговор, без да ангажира даже и пощата – и така си спестява 12 дни. Като погледна днешните търговци обаче, нито един от тях няма излишни 12 дни. Напротив! Всеки казва: „Нямам време!“ Как става така?

Когато като дете отивах при баба и дядо в Швабските Алпи, от Елберфелд до Урах, това беше нещо като околосветско пътешествие. А днес има един влак, с който това разстояние се взима за около 5 часа. Значи на хората би трябвало да им остава много време. Преди човек е работил 60 и повече часа седмично. Сега хората работят по 40 часа седмично. И никой няма излишно време! Как става така?

Или пък днес целият ни живот е насочен към това, всичко да се опростява. Майка ми всеки ден четеше по четири глави от Библията и имаше време да се помоли за всички, които обичаше. А тогава нямаше електрически перални и кухненски машини. Тя трябваше да се грижи за осем деца. Нямаше найлоново бельо, а чорапите трябваше и да се къпят. И тя имаше време през деня да прочете че-

тири глави от Библията! Вие имате ли време за това? Не, разбира се, вие нямате време. Как става така?

Всичко е устроено така, че да се спестява време. Можете ли да си го обясните? Това е нещо, което човек просто не може да разбере. Има само едно сериозно обяснение – него хората просто не искат да чуят, но аз не зная друго. И то е, че зад всичко стои някой, който ни кара да бързаме! Има някой, който се грижи човекът да няма време. Някой, който като звероукротител в цирка плющи с камшика и му поддържа темпото. Точно това казва и Библията. Да, има го! И това е дяволът. Сега обаче сме изправени пред въпроса: „Има ли дявол?“ Аз ви казвам: „Да, има!“ Има една „власт на тъмнината“.

Наскоро един човек ми заяви в разговор, че бил „приключил с християнството“. Тогава му отвърнах: „Каква заблуда! Дяволът има власт над вас. Той ви довършва!“ На това той се усмихна и каза: „Дявол ли? Че има ли такъв?“

В тази връзка Библията разказва една случка: Иисус е отведен от дявола на една висока планина, от която се вижда надалеч. Дяволът дръпва завесите и Иисус мислено вижда цялото богатство на света и неговата красота. И дяволът Му казва: „На теб ще дам цялата власт и слава на тези царства, защото тя е предадена на мен и аз я давам на когото си искам. И така, ако ми се поклониш, всичко ще бъде твое.“ Това е едно от местата в Библията, които силно ме смущават, защото тук Господ Иисус не противоречи на дявола. Той признава, че дяволът има власт над света.

И аз ви казвам: човек трябва да е сляп и глупав, за да не разбере, че има „власт на тъмнината“! Как можете иначе да си обясните света? Ще отбележа само няколко неща. Мисля например за многото хора, които са пристрастени към нещо. Една нощ дойде при мен директорът на едно

предприятие, пиан като казак, но главата му беше сравнително бистра и казва: „Помогнете ми, не мога иначе, трябва да пия! Баща ми беше пияница. Той ми го е предал по наследство. Просто трябва да пия, принуден съм!“ Колко много хора в дъното на душата си стенат: „Аз съм принуден!“ Че кой ги командва тогава? Погледнете цялата мизерия на нашия свят, за да разберете, че има една „власт на тъмнината“, както казва Библията!

Или помислете за сексуалната разпуснатост в днешно време. Ето например един господин. Той има прекрасно семейство и очарователна жена. И внезапно става плячка на една чиновничка от своето предприятие. Отивам при него и му казвам: „Драги господине, вие разрушавате живота си, разрушавате семейството си, ще станете за смях на децата си!“ Още го виждам седнал пред мен, големия мениджър: „Господин пастор, не мога да се откъсна от това момиче, не мога!“ Кой не чувства тук нещо от „властта на тъмнината“?

Известният английски писател Съмърсет Моъм е написал една дебела книга със заглавие „За крепостничеството на човека“. Как хората стават послушни един на друг. Как нашите родители бяха послушни на Хитлер! Бях повярвал, че две по две е равно на двадесет. Бях го повярвал, защото го бе казал фюрерът. Е, тук вече ще почувствате „властта на тъмнината“ и че има дявол!

Големият немски поет Гьоте е написал великата драма „Фауст“. Тъй като всички вие сте образовани хора, предполагам, че я познавате. Във „Фауст“ има едно момиче – Маргарита. Тя е едно чисто дете, което бива прелъстено. Брат ѝ иска да защити честта ѝ. Сбива се с нейните съблазнители и при това сбиване го убиват. За да може прелъстителят да влезе при нея, Маргарита дава на майка си приспивателно, от което майката умира. И когато се раж-

да детето, Маргарита го убива така, както хората и днес убиват децата още в майчината утроба. Какъв огромен грях извършват те! Накрая момичето стига дотам – майка ѝ, брат ѝ, детето ѝ са убити! А тя изрича потресаващите слова: „Но все пак всичко, което ме доведе дотук, беше, о, Боже, толкова добро, толкова мило!“ Гьоте съвсем не е бил глупав. Във „Фауст“ той разказва как цялата тази история е режисирана от дявола.

Като пастор в големия град постоянно срещам такива съдби. И когато някой дойде при мен и каже: „Дявол не съществува, няма дявол!“, мога само да запитам: „Вие от кое затънтено селце идвате?“ – макар че вероятно и там всичко става по дяволски. Ах, приятели, съществуването на дявола си личи и от това, че даже истински християни могат да бъдат ужасно слепи за собствените си грешки. Например една вярваща жена е себелюбива до крайност. Тя тормози снаха си без мярка, но не го забелязва. Една вярваща жена! Вие, които вярвате, помолете се на Бога да ви освободи от властта на тъмнината!

Вижте, човек въобще не може да обясни света, ако не разбере, че има дявол, власт на тъмнината, власт, която работи съвсем целенасочено, и която постоянно ни подтиква към нещо. Затова нямаме време. Дяволът нарежда всичко така, че да не ни остане никакво време да мислим, да можем да помислим, че от тази власт на тъмнината има избавление! И сега, като второ, трябва да ви кажа за това спасение следното:

2. Един чудесен факт

Един чудесен факт: има избавление! Ах, приятели, колко се радвам, че имам такава хубава вест за вас! В цирковете има изпълнения на шутове. Мисля си понякога как

ли се чувстват вечер в стаята си, като си свалят грима. И ако е честен един такъв шут, би трябвало да си каже: „Аз си изкарвам парите, като говоря глупости и разказвам двусмислени мръсни вицове.“ Та на този човек би трябвало да му прилошее от самия себе си! Колко съм щастлив, че мога да говоря за тази чудесна истина – има избавление от властта на тъмнината!

На едно място апостол Павел описва положението на християните в този свят така: „Бог ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя любим Син. В Него имаме изкуплението си, прощението на греховете.“ Да бъдеш християнин не означава преди всичко да си кръстен или да си член на някоя църква, или да си плащаш църковния данък. Да бъдеш християнин значи да преживееш промяна на съществуването си, да бъдеш избавен от властта на тъмнината и да влезеш в ново съществуване, при един нов Господар.

По този повод ще ви разкажа една история, която чух от един мисионер в Берлин. Той се грижел за един човек, който бил голям пьяница. Този порок е чудовищен. Един ден той чува, че човекът страшно се е напил – изпочупил мебелите, пребил жена си. И следобед отива в дома му. Заварва го седнал в кухнята да пие кафе. До него седи петгодишният му син. Мисионерът го поздравява приятелски и казва: „Пак ли се натряска?“ Тогава човекът само изскръцва със зъби и скача. Без да каже нито дума, влиза в килера и донася едно въже за пране. И пак без да каже нито дума, започва да връзва сина си за стола. Мисионерът си мисли: „Какво ли ще става тук? Пиян ли е още?“ Но оставя човека да продължи. Той завързва малкия за стола и накрая затяга възела. После му изревава: „Стани!“ Малкият започва да плаче и вика: „Не мога!“ И тогава пьяницата със сърцераздирателен израз на лицето се обръща

към мисионера и казва само: „Ето виждате ли? Не мога! Същото е и с мен.“ Това е покъртително: „Не мога!“ Тогава мисионерът бръква в джоба си, изважда джобното си ножче и без да мисли за щетите, които нанася, прерязва хубавото въже за пране. После спокойно казва на момчето: „Стани!“ Малкият става, а мисионерът се обръща към пияницата: „Ето виж!“ „Да, ама срязахте въжето!“ Тогава мисионерът казва: „Има Един, който е дошъл и който прерязва примките, с които сме вързани – Иисус!“

Светът е пълен с хора, които могат да потвърдят това.

„Иисус дойде и веригите падат.

Примките на смъртта се разкъсват на две.

Над грях и порок Той има победата:

Чуваш ли, грешниче: Иисус дойде!“

Това е една чудесна истина: има избавление от властта на тъмнината!

И като трето искам да ви кажа още нещо:

3. Същинската тема

Моята главна тема? Избавлението се постига чрез Иисус! Сега трябва да говоря за Иисус. Щом като мога да говоря за Иисус, значи съм дошъл до същинската си тема.

Спомням си, веднъж в Ню Йорк бях поканен да говоря в един негърски клуб. Знаете за расовите напрежения там. В този клуб, долу в салона, на малък пиедестал беше поставена мраморна фигура. Виждаше се, че не е фигура на черен. Почудих се защо цветнокожите бяха поставили там статуя на бял човек и запитах един черен джентълмен: „Приятелю, кой е този?“ И тогава се случи нещо, което никога няма да забравя: този човек се спря пред статуята и

най-тържествено заяви: „Това е Абрахам Линкълн – моят освободител!“

Представих си как много време преди да е бил роден този човек, президентът Линкълн в една ужасна война бе извоювал свободата на черните. Тогава този млад човек не е бил роден. Но това, че днес можеше да се движи свободно, той дължеше на това, което Абрахам Линкълн бе извоювал за него на кървавите бойни полета. Заизкачвах се нагоре по стълбите и видях, че човекът все още стоеше пред статуята, чувах го да шепне: „Абрахам Линкълн, моят освободител!“

Така и аз бих искал да застана пред кръста на Иисус и да кажа: „Иисус, моят Освободител!“

В Библията има едно изречение, в което се казва нещо забележително: „Законът на животворящия дух ме освободи в Христос Иисус от закона на греха и на смъртта.“ Съществуват природни закони. Ако държа в ръката си една носна кърпичка и я пусна, тя пада надолу по закона за земното притегляне. Това не може да се промени. Но ако я прихвана с ръка, тя няма да падне на земята. Това означава, че ако по пътя на падането бъде приложена по-голяма сила, действието на закона за гравитацията ще бъде компенсирано. По своята природа ние сме подчинени на закона на греха и на смъртта. Ние всички падаме, плъзгаме се надолу към вечна гибел. И знаем това. Затова трябва да се намеси една по-голяма сила и да ни спре. Едва тогава ще спрем да пропадаме. Тази по-голяма сила ни дава Бог в лицето на Иисус Христос – за избавлението ни, за освобождението ни от закона на греха и смъртта. Разбирате ли – Иисус е отнел на дявола цялата му власт! И в силата на Светия Дух, която Иисус ни дарява, ние можем да живеем нов, свободен живот.

Странно, но светът не може да се отърве от този Иисус.

Разбирате ли това? Веднъж един човек ми каза, че Иисус бил нещо като чуждо тяло в този свят. Да, Той наистина е такъв – едно чуждо тяло от небето. Кой е този Иисус? Тук трябва малко да спра, защото е важно да се запознаете с Иисус. Не съдете за Иисус по разни списания. Не позволявайте да ви объркват хора, които не познават Иисус наистина. Само Новият Завет дава истинска информация за това кой е Той. Въз основа на Библията Лутер Го е описал някога така: „Истински Бог, роден във вечността от Отца, а също и истински Човек, роден от девицата Мария.“ Бог и Човек. Небето и земята се свързват в Него.

Иисус е „истински Човек“!

Той е плакал на гроба на Лазар. Можел е и да се смее, когато е казвал на учениците Си: „Погледнете небесните птици. Те не сеят, не жънат, не събират в хамбари, а вашият Отец ги храни!“ Да, виждам го как се усмихва моят Спасител: „Тези нахални врабчета! Не се грижат за нищо и все пак се насищат и дебелеят!“ О, какъв чудесен Човек е Иисус!

Казва се, че Той проповядвал и след това нахранил 5000 души – без да се броят жените и децата. Ако ние на нашите християнски събрания не броим жените и децата, колко души биха останали? Какво е било това събрание при Иисус – 5000 души без жените и децата! И Той не е имал микрофон. Какъв чудесен глас трябва да е имал! О, Той е бил прекрасен Човек!

Една от най-великите сцени в Новия Завет е следната. Римският управител Пилат Понтийски нарежда да бият Иисус с бичове. Слагат на главата му корона от тръни. Главата Му е обляна в кръв. Гърбът Му е разкъсан. Лицето Му – оплюто. Човешка развалина! И така излиза навън. Пилат поглежда първо Него, а след това народа. И после посочва Иисус и казва развълнуван: „Вижте, човек!“ Лу-

тер го е превел: „Вижте, какъв човек!“ Буквално обаче текстът е „Вижте, човек!“ С това Пилат иска да каже: „Виждал съм много двукраки, но това бяха гладни вълци, свирепи тигри, хитри лисици, суетни пауни, да – маймуни! Иисус обаче е човек!“ На Пилат може би му е станало ясно: Иисус е такъв човек, каквито ние би трябвало да бъдем! Наскоро някой ми каза: „Иисус е бил човек като нас.“ А аз отвърнах: „Иисус е бил човек, но не точно каквито сме ние, а каквито би трябвало да бъдем!“ Иисус е бил човек, каквито ние би трябвало да бъдем, и такъв, какъвто Бог Си е представял човека. Когато някой ви каже, че Иисус е бил човек като нас, тогава го попитайте: „Ти като Иисус ли си?“

И Иисус е „истински Бог, роден във вечността от Отца“!

Сега бих желал с часове да ви разказвам за Него. За сцената, когато учениците попадат в буря в Генисаретското езеро. Лодката се пълни с вода. Мачтата се пречупва. „Това, разбира се, не може да уплаши опитен моряк!“ – мислят си те, защото между тях има и опитни моряци. Но все пак учениците се уплашват, настъпва истинска паника и те викат: „Къде е Иисус? О, Той спи в каютата!“ Спускат към каютата, а отзад вълните ги заливат. Раздрусват Го: „Господи! Потъваме!“ И тогава виждам Иисус как отива на палубата. В бурята! Ние все искаме да затворим Иисус в тихи църкви. А той отива сред бурята. Знаете ли как изглежда това? Като че ли бурята ще го отнесе. Но Той протяга ръка и извиква величествено и властно във вилнеещия хаос: „Замълчи! Утихни!“ – и в същия миг вълните стихват и облаците се разкъсват! Когато разказах тази история на моите деца, синът ми каза: „И тогава гръмотевицата се счупила!“ „Да – потвърдих аз, – гръмотевицата се счупила!“ Слънцето изгрява. Учениците падат

на колене. „Що за човек е Той? Той не е човек като нас!“ Тогава те най-после намират отговора: „Това е Бог, станал Човек!“

Но те разбрали това докрай едва след Великден, когато Иисус излязъл от гроба. Приятели, не ви разказвам приказки. Не бих се осмелил да застана тук, ако не знаех, че това е истината, че в Иисус, Възкръсналия, живият Бог е дошъл при нас.

Но най-много обичам да Го гледам на кръста. Там Той е наистина „Бог и Човек“ в едно. Бих искал да го обрисувам пред очите ви – Него, коронясан, но с подигравателна корона. Силните ръце са приковани с гвоздеи. Той обрива глава и издъхва.

„Ранен и в кръв потънал, и с тръни на глава,
за присмех Той е станал на хорската мълва.
Що друго Му остава освен срам и позор?
Тъй хулен и без слава е мил на моя взор.“

Погледнете този Иисус, спрете се пред Него и запитайте: „Защо виси на кръста?“ Питайте, докато намерите отговора: там Той плаща цената за моето избавление от властта на тъмнината! Там Той ме избавя от властта на дявола. Накратко това може да се каже така: чрез кръста на Иисус вие можете едновременно да видите, да знаете, да вярвате и да кажете: „Тук ще бъде откупен от властта на тъмнината, за да стана свободно Божие дете.“ Не трябва повече да се оставяте дяволът да ви преследва. Чрез този кръст можете да кажете: „Властта на дявола свърши. Иисус е по-силният. Този, който е разпънат на него, ме е откупил, за да бъде свободно Божие дете!“

Стига сте се занимавали с глупавите проблеми на нашето време! Започнете най-после да навлизате в реалността!

Ние трябва и можем да станем свободни Божии деца! Бог е създал всички условия за това чрез Иисус, който е бил прикован на кръста и е възкръснал от мъртвите – за нас!

Зная, че когато се говори за Бога, на човек му става неудобно. Защо е така? Вижте, ние всички сме в положението на блудния син, за когото се говори в Библията. Този, който напуснал дома си и баща си. Но далеч от бащиния дом бил много нещастен. Много искал да се върне у дома си, но го било страх, не се наемал да го направи. Защо? Защото между него и баща му стояли толкова много неща.

Има хора, които не се обръщат към Бога, защото дълбоко в сърцето си мислят: „Толкова много неща стоят между мен и Бога, че ние просто не можем да бъдем заедно.“ И в това имат пълно право! Те, разбира се, се намират под властта на тъмнината и не могат да общуват с Бога. Да, но как мислите? Ако Иисус иска да ни спаси от властта на тъмнината и да ни направи Божии деца, тогава Той сигурно ще премахне това, което стои между нас и Бога! И Той е направил това на кръста! При Него можем да намерим прошка за вината си. Точно така – разпънатият Спасител дава опрощение на греховете! Това има предвид и апостол Павел, когато казва: „Бог ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя любим Син.“ По природа ние сме подвластни на дявола. Но Иисус, Божият Син, ни избавя, като ни подарява опрощение на греховете.

И затова, приятели, Бог ни е дал времето, за да можем да приемем избавлението в лицето на Иисус.

4. За един човек, който също нямаше време

Още не съм свършил напълно. Сега искам да ви разкажа за един човек, който също нямал време. Той е описан в

Новия Завет. Казвал се Феликс и бил голям човек – римски губернатор. Феликс е чудесно име – означава „щастливият“. Той имал жена, която се казвала Друзилия. Имал и един затворник, който се казвал Павел. Един ден, тъкмо когато имал много време, казал: „Нека да разпитаме малко този Павел. Жено, ела с мен!“ И отиват в съда. Сядат тържествено на местата си. Отляво и отдясно стоят легионери. Довеждат затворника. „Говори, Павле, защо си тук?“ – поканва Феликс арестувания. Тогава Павел започва една великолепна реч. Де да можех и аз да говоря така. Речта му става все по-сериозна. Изведнъж се разбира, че живият Бог присъства в залата! Павел говори за справедливостта, която трябва да проявява един съдия. Това неприятно жегва Феликс. Той си мисли за всички тъмни истории с подкупи. Павел говори за целомъдрието. Тогава Друзилия почти пада от стола. „От кое ли време идва пък тоя!“ – мисли си тя. И когато Павел продължава: „Бог държи на тези неща“, и на двамата им става горещо. После Павел говори за Божия съд, на който човек може да бъде погубен. Тогава Феликс скача и извиква: „Почакай, Павле! Всичко това, което казваш, е много хубаво. То сигурно е и много важно. Когато имам повече време, ще те изслушам пак. Но сега нямам никакво време!“ И заповядва да го отведат. Но никога повече не намира време...

Страхувам се, че когато нямаме време да оставим Бог да ни говори за справедливостта, за целомъдрието и за Божия съд, тогава и нашето положение е подобно на това на Феликс! Доста неловко се чувстваме, когато усетим Божията истина, нали? Тогава се спускаме към най-близкото кино или пускаме телевизора. Така поне ще си останем в средата, която не ни притеснява. И всичко си остава по старому.

Не е ли ужасно, когато за един живот се каже: „Всичко

си остана по старому“? Идва Божият Син и казва: „Виж, Аз подновявам всичко. Аз опрощавам миналото! Със Своята смърт ще ви откупя влизането в Божието царство! Ще ви дам Светия Си Дух, за да станете нови хора!“ А ние казваме: „О, не!“ И всичко си остава по старому. Има „християни“, чието християнство отдавна е умряло, а те просто не са забелязали това – и всичко си остава по старому. Ах, приятели, не искам с вас да стане така! Желая ви най-прекрасното възможно нещо – да не остане и при вас всичко по старому, а всичко да стане ново чрез Иисус!

5. За онзи, който има Време

Накрая трябва да ви кажа още нещо, което е много важно: докато сме под властта на дявола, ние сме съсипани от бързане. Но аз познавам един човек, който има време за вас, и това е Иисус, Спасителят, Възкръсналият! Жените може би се оплакват: „Мъжът ми никога няма време за мен!“ А мъжете се оплакват: „Жена ми никога няма време за мен!“ Родителите казват: „Децата никога нямат време за нас!“ Децата се оплакват: „Родителите ни никога нямат време за нас!“ Чуйте: Иисус има време! Иисус има време за нас! Напоследък това беше откритие за мен. Миналата седмица имах някои сериозни проблеми, които сега няма да излагам подробно. Но понякога човек бива изцяло въвлечен в конфликтите на нашето време. Бях така потиснат, че жена ми ми каза: „Станал си непоносим, но аз мога да те разбера.“ Тогава се изчервих, разбирате ли, и избягах в гората. В тишината си поговорих с моя Спасител: „Господи Иисусе, искам да Ти обясня цялото положение“ – и Му разказах всичко. И Той не бързаше, така че можах да Му обясня всичко подробно. Неусетно, като в един миг, изминаха два часа. И тогава отворих Новия Завет – и там всяка

дума беше като отговор, който Бог даваше лично на мен! Колко радостен бях, когато си отидох у дома! Бях открил нещо съвсем ново: Иисус има време за мен!

В Новия Завет има една чудесна история. Един слепец седи на улицата и проси. Има си голяма дървена паничка. И когато някой мине, той протяга паничката и се провиква: „Дайте ми милостиня!“ Веднъж покрай него минават много хора. И слепият си мисли: „Какво ли е това? Шествие или военна колона?“ Накрая пита: „Какво става?“ Някой му извиква: „Иисус минава!“ Тогава на слепия му просветва отвътре. Той е чувал за Иисус и вече знае, че Иисус е Божият Син. И започва да вика с всички сили: „Иисусе, Божи Сине, помогни ми! Иисусе, Божи Сине, смили се над мене!“ Хората се ядосват и му казват: „Не викай толкова! Искаме да чуем какво говори Иисус!“ Но слепият продължава да крещи: „Иисусе, Божи Сине, смили се над мене!“ – и не спира. Хората се нервират и го заплашват: „Ще те пребием, ако не млъкнеш!“ Една заплашителна тълпа е опасно нещо. Но слепият не се отказва: „Иисусе, Божи Сине, смили се за мене!“ Ако беше попитал мен, аз щях да му кажа: „Виж сега, трябва да разбереш, че Иисус е на път за Голгота. Той иска да умре за хората. Хората загиват заради греховете си. Иисус иска да разреши въпроса за греховете им, като вземе греховете на хората върху Себе Си и ги помири с Бога. И после Той ще възкръсне, ще победи смъртта. Това са неща, които засягат целия свят, и ти не можеш точно сега да пречиш.“ Но слепецът крещи с всички сила: „Иисусе, Божи Сине, смили се над мене!“ И тогава идва един от най-хубавите текстове в Новия Завет, а именно: „Иисус обаче се спря.“ В този случай аз бих му казал: „Ах, Господи Иисусе, ако сега имах спешно заседание, нямаше да позволя да ме задържа някой си!“ „Иисус обаче се спря и заповяда да го

доведат при Него“ – се казва в Библията. Иисус, който решава проблемите на човечеството, има време за този спял просяк! Толкова е ценен за Него отделният човек!

Толкова сте ценен за него и вие! Вярвате ли, че в целия свят има някой друг, за когото да сте толкова ценен? И тъкмо за Него да нямате време! Дяволът трябва доста да ви е оглупил!

Веднъж чух една необикновена история: един кораб започнал да потъва. Стюардът тичал по коридорите и викал: „Всички на палубата! Корабът потъва!“ Минал и край кухнята. Там готвачът най-спокойно готвел пиле и отговорил: „Първо да си свърша работата!“ – и продължил да си готви. Потънал заедно с пилето си. Той ми прилича на съвременния човек, който казва: „Иисус? Не е актуално! Не ме интересува. Нямам време!“ И така светът върви към ада без Иисус.

Аз мисля, че най-напред трябва да направим най-важното. И ако Бог дава спасение, най-важното е да приемем това спасение! Много бих желал сега да застанете пред кръста на Иисус и да можете заедно с поета да кажете:

„О, Царю на Вселената и на планетата Земя,
забит бе в нея Твоят кръст, на който Ти вися!
Защо ли тук дойде – във мрак, безчестие, нищета?
За грешник като мен плати високата цена!
Ти, Господи Иисусе, за мене тук умря.
Пред кой да преклоня глава,
 пред кой да падна ничком?
Чуй моето „Благодаря!“ – чрез тебе имам всичко!
Живота – колко е това? – на тебе посвещавам.
От днес съм Твой – за вечността,
 която Ти ми даваш.“

Внимание! Опасно за живота!

Току-що дофучах по магистралата при вас. По време на пътуването, а и предвид беседата, си мислех: „Внимание, опасно за живота!“ Нали разбирате, днес хората обикновено не умират мирно и тихо в леглото си, стари и вече сити от живота. Днес стават злополуки. Или хората получават инфаркт. По-рано са стигали до 90 години и едва тогава са лягали на смъртно легло. Днес вече не е така. Например избухва самолет над океана – 80 души загиват. Автобус пада в пропаст – 60 души загиват. Става експлозия във фабрика – отново жертви. В мините в Рурската област постоянно загиват хора. И на всеки няколко десетилетия има голяма война. В една загиват 2 милиона, в следващата – 5 милиона. Ние буквално отвсякъде сме обградени от опасности.

Когато си помисля за това, често си казвам: „Наистина нямаме изгледи да си умрем в леглото.“ Представете си, че тази вечер в 10 часа станете жертва на катастрофа. Това може да се случи, нали? Къде ще бъдете в 11 часа? Какво ще стане с вас? Помисляли ли сте някога за това?

1. Сериозността на положението

Трябва да ви разкажа една приятна случка, която не ми се е случила лично, а съм я чул от дядо си – а той умееше чудесно да разказва. Веднъж един младеж отива при чичо си и му казва: „Чичо, поздрави ме! Взех си зрелостния изпит!“ „Много добре – казва чичото, – ето ти 20 марки, купи си нещо хубаво за награда. А сега ми кажи: какво възнамеряваш да правиш по-нататък?“ „Сега – отговаря момчето, – ще следвам. Искам да стана юрист.“ „Добре –

казва чичото, – а след това?“ „След това ще стана стажант в мировия съд.“ „Добре – казва чичото, – а след това?“ „След това ще стана заседател в окръжния съд.“ „Добре – казва чичото, – а след това?“ „Тогава, чичо, ще огледам прекрасните Евини щерки, ще се ожения и ще създам семейство.“ „Добре – казва чичото, – а после?“ „Е, после вероятно ще стана голям човек – председател на Върховния съд или главен прокурор.“ „Добре – казва чичото, – а после?“ Момчето започва да се изнервя: „После и аз ще остарея и ще се пенсионирам.“ „Добре – казва чичото, – а после?“ „Ами ще се преместя в някой хубав край, ще си построя къщичка и ще садя ягоди.“ „Добре – казва чичото, – а после?“ Тогава вече момчето се ядосва: „После човек все някой ден умира!“ „Така – казва чичото, – а после?“ Момчето вече не се усмихва. Уплашило се е до смърт. „Тогава ще умра, а после?“ „А после???“ – пита чичото. „Чичо – отговаря то, – за това никога досега не съм се замислял.“ „Какво? – учудва се чичото. – Взел си си матурата, а си толкова глупав, че не виждаш по-далеч от носа си. Човек, на когото Бог е дал поне малко разум, не трябва ли да помисли и за малко по-нататък? А после какво?“ Тогава момчето бързо отговаря: „Чичо, какво идва след смъртта, никой не знае!“ „Това не е вярно, момчето ми – казва чичото. – Има Един, който знае какво идва след смъртта. Това е Иисус. И Той казва: „Широк е пътят, който води към погибел, а тесен е пътят, който води към вечен живот.“ След смъртта идва Божият съд. И човек или ще бъде погубен, или ще бъде спасен.“

Трябва да ви стресна и да ви кажа: не е достатъчно да правите планове за живота си само до гроба. Човек трябва да се запита: „Какво ще дойде след това?“

Като младежки пастор често съм обяснявал на моите момчета: ако искам да ми поправят обувките, няма да оти-

да при автомонтьора. Автомонтьорите са чудесни момчета, но от обувки не разбират нищо. За обувките трябва да отида при обушаря. Но когато ми се повреди колата, няма да отида при обушаря, а при автомонтьора. И когато искам да си купя хляб, няма да отида при месаря. Те са сърцати хора, но от печене на хляб не разбират. Когато искам да си купя хляб, отивам при хлебаря. А когато ми се спуска водопроводна тръба, викам водопроводчика! Но ако искаме да разберем какво идва след смъртта, да тичаме ли при първия срещнат, или да разчитаме на собствените си несигурни разсъждения? По този важен въпрос – какво идва след смъртта – не трябва ли да се обърнем към специалиста? По този въпрос има само един специалист! И това е Божият Син, който е дошъл от другия свят, който и сам е бил в царството на мъртвите. Той е умрял на кръста и отново се е върнал. Той е наясно по този въпрос. И Той казва: „Ти можеш да бъдеш осъден на вечни мъки в ада! Но можеш и да отидеш в рая.“ И ако днес 25 професори се опитат да ми докажат, че със смъртта всичко свършва, аз ще им отговоря: „При цялото ми уважение към многото ваши титли и звания искам да ви кажа, че не сте специалисти в тази област. Вие още не сте били на другия свят. Но аз познавам Един, който вече е бил там – това е Иисус. И Той казва нещо друго.“

Днес хората живеят на собствен риск и вършат всичко така, сякаш смъртта е краят. И сякаш от само себе си се разбира, че ако човек е кръстен, и ако му се направи църковно погребение, ще отиде в рая. Един ден адът ще гъмжи от хора, които са кръстени и погребани от свещеник. Разберете, животът ви е в сериозна опасност. Всички ние – кой по-рано, кой по-късно – ще бъдем изправени пред Божия съд!

Трябва открито да ви кажа, че именно тази мисъл беше поводът да стоя днес пред вас. Като младеж никога не съм мислил, че някога ще застана на амвона. В Първата световна война бях младши офицер. Нашият полк даде много жертви. Аз бях офицер като всички, ни по-добър, ни по-лош. Но ако тогава някой ми беше казал: „Един ден ти ще проповядваш в църква!“, щях да му се изсмея. Честно си признавам, бях далеч от Бога. Веднъж баща ми ме попита: „Не вярваш ли в Бога?“ Аз му отговорих: „Не съм чак толкова глупав, че да отричам Бога. За да бъде човек атеист, е нужна голяма порция глупост, която за мен е непостижима. Обаче – продължих аз, – Бог не ме е срещнал досега и затова не ме интересува.“ Скоро след този разговор аз и един мой другар, младши лейтенант, седяхме в един крайпътен окоп при Вердюн, по време на настъплението във Франция, и чакахме заповед за придвижване напред. Тогава си разправяхме – старите войници знаят това – мръсни вицове. Разказвам аз един такъв виц, а моят приятел не се смее. „Кучер – казвам аз (така му беше името), – защо не се смееш?“ А той клюмва на една страна и виждам, че е мъртъв. Парченце от граната го беше улучило право в сърцето. Стоя аз с моите 18 години пред трупа на другаря си и в първия момент все още съм съвсем спокоен. Казвам му: „Ама че си неучтив, драги, изчезваш преди да съм разказал вица докрай!“ Но в същия момент ме връхлита въпросът: „Но къде е той сега?“ Още се виждам, застанал в този окоп, как като ярка светлина, по-ярка от атомен взрив, внезапно ме завладя мисълта: „Та той сега е пред светия Бог!“ А следващата ми мисъл беше: „Ако си бяхме разменили местата, парчето граната щеше да улучи мен и сега аз щях да съм изправен пред Бога!“ Не пред някакъв си „Дядо Господ“, а пред Бога, който е оповестил волята

Си, който е дал заповеди, които аз съм престъпвал, както и всички вие сте ги престъпвали. Има хора, чиито грехове крещят до небето, а те пак казват: „Аз постъпвам честно и не се боя от никого.“ Ах, не лъжете така! В онзи момент аз знаех: „Престъпил съм всички Божии заповеди! И сега, ако ме улучи някой куршум, ще се изправя пред Бога!“ Стана ми ясно: тогава ще отида в ада! После дотичаха нашите момчета с конете и извикаха: „Продължаваме напред!“ Качих се на коня, а моят приятел остана да лежи мъртъв на земята. И за пръв път от дълги години насам аз сплетох ръце и се помолих само така: „Мили Боже, не ме оставяй да загина, преди да знам, че няма да отида в ада!“ Трябва да ви призная: след това отидох при един военен свещеник и го попитах: „Господин свещеник, какво да направя, за да не отида в ада?“ А той ми отговори: „Господин лейтенант, първо трябва да победим, да победим, да победим!“ Аз му отвърнах: „И вие самият не знаете!“ Не е ли потресаващо, хиляди млади мъже да отиват на смърт, а никой да не може да им каже как да се спасят от ада? И това е християнски народ?! Аз щях да изпадна в дълбоко отчаяние, ако един ден не ми беше попаднал един Нов Завет (сега не мога да ви разкажа случая подробно). Още виждам пред себе си обстановката във френската селска къща зад фронта, в която се намирах. „Евангелие! Тук сигурно пише какво да направи човек, за да не бъде погубен!“ – помислих си аз. Прелистих го, тъй като не можех да се ориентирам в него. Очите ми се спряха на едно-единствено изречение: „Иисус Христос дойде на този свят, за да спаси грешниците.“ Стана ми ясно, като че ли гръм ме удари: „грешник“ – такъв бях, нямаше нужда някой да ми го обяснява. Няма ли и вие най-после да стигнете дотам – пред Бога и пред хората да признаете: „Аз съм грешник!“ Оставете фалшивите оправдания! В онзи момент няхах нужда от свещеник.

„Грешникът съм АЗ!“ Това беше ясно. А исках да бъда спасен. Не знаех какво точно значи това. Разбрах само, че да бъда спасен и оправдан, значи да изляза от сегашното си състояние, да намеря мир с Бога. „Иисус Христос дойде да спаси грешниците.“ Щом като Иисус може да направи това, тогава аз трябва да намеря Иисус! Това продължи няколко седмици. Потърсих някой, който да ми покаже Иисус. Никой не можа. И тогава направих нещо, което искам да препоръчам и на вас. Затворих се (ние пак бяхме в настъпление) в една стара френска селска къща. Тя беше празна и полуразрушена, но една от стаите беше все още незасегната. На вратата имаше и ключ. Влязох, заключих се вътре, паднах на колене и казах: „Господи Иисусе! В Библията е написано, че Ти си дошъл от Бога, за да направиш грешниците праведни. Аз съм грешник. И за в бъдеще нищо не мога да Ти обещаю, защото имам лош характер. Но не искам да отида в ада, ако сега ме убият. И затова, Господи Иисусе, цял се предавам на Тебе – от главата до петите. Прави с мен каквото искаш.“ Нищо не гръмна, нищо дори не помръдна, но когато излязох навън, вече бях намерил Господ Иисус – един Бог, на когото принадлежах.

И от този ден нататък – тогава бях на 18 години – ми ставаше все по-ясно в каква ужасна опасност за живота се намират хората. Те живеят без прошка за греховете си! Вие знаете ли дали вашите грехове са простени? Как ще устоите пред Божия съд? Хората живеят, без да имат мир с Бога. Живеят, без да са се обърнали. Отвън са малко белосани, но вътре се крие едно ужасно страдащо, бедно, неспокойно, непокаяно сърце! Чуйте: Бог не иска да отидем в ада! Бог не го иска! „Бог иска всички хора да се спасят и да достигнат до познание на истината.“ И затова Той изпраща Своя Син при нас. Но, приятели, тогава и

ние също трябва да отидем при Иисус. Тогава и ние трябва да Му принадлежим. Но така, както християнството в Германия, пък и другаде, се отнася към Бога и към спасението чрез Иисус, нещата не вървят на добре. Тръпки ме побиват, като си помисля. Разбирате ли? Ние се намираме в най-голямата опасност за живота, защото отиваме към Божия съд!

Навремето в моя младежки кръжок имаше един симпатичен млад човек. Отначало той идваше редовно на библейския час. Това беше по времето на Хитлеровия райх. Изведнъж му се наложи да участва в националсоциалистически курсове за обучение и изчезна. Повече не се появи. Но един ден го срещам: „Добър ден, Гюнтер!“ – казвам му. „Хайл Хитлер! – отговаря той. „Как си, Гюнтер, отдавна не съм те виждал?“ – питам го аз. Тогава той се изпъчва и казва: „Моят девиз е: постъпвам честно и не се боя от никого! И ако в живота ми има нещо неправилно, и ако има Бог, тогава като честен човек ще отговарям пред Бога, но нямам нужда от изкупителната жертва на Иисус, който да умира за мен!“ В мислите си виждам милиони хора, които разсъждават точно като него. „Аз постъпвам честно и почтено, праведен съм и мога да отговарям пред Бога за живота си!“

Приятели, не бих искал да се позовавам пред Бога на своето право, защото тъкмо тогава се намирам в най-голямата опасност. Можете да бъдете сигурни в това! Ние всички ще застанем пред Божия съд! И аз искам да ви предупредя. Тръпки ме побиват, като си помисля как хората отиват към Божия съд!

Художникът и скулпторът Ернст Барлах има величествени произведения. Но той е написал и една драма – „Пияният Бол“. Пияният Бол е един земевладелец, който е винаги малко пиян. Веднъж, след като добре си хапнал

и пийнал на обяд, излязъл в жегата на пазара на малкото градче. Оказал се пред църквата, на чиито врати били изваяни четири херувима, които надуват тръбите си. И както гледал херувимите, изведнъж му се сторило, че са живи, и тръбят за Божия съд: „Сега човечеството идва пред Божия съд.“ Барлах пише буквално: „Излезте, вие, мъртви, от гробовете! В тлението няма спасение! Излизайте!“ Тогава на пияния Бол му станало ясно: „Не мога да избегна срещата с Бога! Един ден ще се изправя пред Него с цялата си нищожност!“

По принцип всички знаем, че собствената ни праведност – „Аз постъпвам честно и не се боя от никого!“ – няма да ни помогне особено. Божият съд иде! И там цялата ни праведност ще се стопи като восък на жар.

Добре знаей, че хората не обичат да слушат това послание. Когато казвам: „Ако не се обърнеш към Христос, ще отидеш в ада!“, получавам насмешлив отговор: „Ад! Да не сме в Средновековието! Такова нещо изобщо няма.“ Когато чувам това, винаги си спомням за една случка, която искам да ви разкажа.

Беше по време на войната. Трябваше да посетя някого. Както си вървя, започва въздушно нападение. Втурвам се в най-близкото скривалище и чакам, докато отmine. След това продължавам и стигам до селото, където отивах. То не беше засегнато. Но заварвам двадесетте къщи на селото напълно изоставени. Мисля си: „Ти сънуваш! Къщите си стоят, а хората ги няма.“ Тогава срещам един човек от противовъздушната отбрана и го питам: „Защо всички са изчезнали?“ Той не казва нищо, хваща ме за ръката и ме завежда в една от тези селски къщи. Отиваме заедно до прозореца и виждам какво е станало: къщите са разположени в кръг около една зелена площ, а по средата се мъдри огромна бомба – голяма колкото казана на

парен локомотив. Казвам: „Неизбухнала бомба!“ „Не-е – отговаря човекът, – това не е неизбухнала бомба. Това е бомба със закъснител! Бомба с часовникъв механизъм.“ Това бяха най-усъвършенстваните бомби по онова време. Те не се взривяваха при удар в земята, а може би 5 или дори 20 часа по-късно. Избухваха тъкмо тогава, когато хората започваха да излизат от скривалищата си. „Всички избягаха оттук – продължава той. – Чувате ли как тик-така?“ Наистина, можеше даже да се чуе тиктакането на часовниковия механизъм. Бомбата можеше всеки момент да експлодира. „Елате – подканвам човека от противовъздушната отбрана. – Никак не е уютно тук.“ Отдалечаваме се малко и се прикриваме, в случай че бомбата избухне. И в този момент виждам нещо смешно: долитат цял рояк врабчета и удобно се разполагат върху бомбата. Едно от тях даже е кацнало точно върху детонатора. Аз им викам: „Хей, врабчета, това е опасно!“ И тогава ми се стори, че врабчетата ми отвърщат: „Ха-ха. Ние сме културни и просветени и всичко ни е ясно! Кой ти вярва още в бомби? Тук е напълно безопасно!“

Разбирате ли – така глупаво се присмиват и хората в наши дни! Бог вече ни е говорил изключително сериозно чрез Своето Слово и чрез Своите присъди. Това важи и за нашия народ. Божият Син е дошъл на земята, отишъл е на кръста да умре и е възкръснал от мъртвите. Това може всеки да го разбере – че Бог има, че Той е свят! А когато някой дойде и каже: „Вие сте в смъртна опасност и трябва да потърсите спасение на душите си!“, хората се смеят и казват: „Ха-ха. Кой ти вярва още на такива неща!“

Вижте, Библията също може да бъде подигравателна. Тя споменава целия атеизъм, т. е. отричането на Бога, само един-единствен път, и то с едно изречение: „Безумният каза в сърцето си: няма Бог.“ Така говори Библията

за атеизма. Оттам нататък тя повече не се занимава с този въпрос.

2. Спасението

Бог вече веднъж е предавал човечеството на страшен съд. Тогава се спасил само един човек със семейството си. Човекът се казвал Ной. На него Бог бил дал указания да построи един голям кораб, наречен „ковчег“, преди присъдата да сполети земята. (Знаете ли историята за потопа? И да не я знаете, се притеснявате и няма да си кажете.) Преди да започне потопът, Господ заповядал на Ной: „Влез в ковчега, ти и семейството ти.“ Ной влязъл в него, а Бог затворил вратата отвън.

Вижте, светът се движи към справедливия Божи съд. И сега има един такъв ковчег – милостта, която ни се предлага в лицето на Исус. Той е дошъл от Божия свят в нашия окаян и страдащ свят. Той е умрял за нас на кръста! Чувайте, дори много неща да не са ви ясни, това със сигурност ще можете да разберете: ако Бог е оставил Своя Син да умре така страшно на кръста, то това трябва да е изкупление, чрез което може да се спаси и най-големият грешник! Исус е възкръснал от мъртвите. Той ни призовава чрез Светия Дух. Исус е ковчегът! И както Бог е казал някога на Ной: „Влез в ковчега, ти и семейството ти!“, така и сега Той те кани чрез мен: „Влез в благодатта на Исус Христос! Направи крачката към Божия мир. Скъсай с всичко, което те задържа! Кажи на своя Спасител: „Ето, при Теб идва един много голям грешник!“ Остави цялата си вина под Неговия кръст! Вярвай, че Неговата кръв тече за теб! Кажи му: „Господи, давам Ти целия си живот!“ Това значи да влезеш в ковчега.

„Внимание! Опасно за живота!“ Колко много хора

вървят неповярвали и незащитени право към Божия съд! Но Божията милост е голяма. Да повярваш, означава да прекрачиш границата от Божия съд към милостта, благодатта на Исус. Тази крачка не е детска игра. Но тя означава спасение от смъртната опасност!

Моят приятел Алберт Хофман, пионер-мисионер в Нова Гвинея, ми разказа веднъж една случка, която не съм забравил. Бях му казал: „Брат Хофман, аз водя тежка борба, за да следвам истински Христос. Даже за един пастор не е никак лесно да принадлежи на Исус в един свят, който служи на дявола и върви към ада.“ „В тази връзка искам да ти разкажа нещо – започна той. – В Нова Гвинея имаме обичай папуасите, които искаха да станат християни, да се обучават, за да познаят Христос правилно. След това някой неделен ден ги кръщавахме. Това винаги беше голям празник. На него идваха и много езичници. Но решаващото се случваше вечерта преди този ден. Запалваше се голям огън. Кръщелниците се приближаваха към него. Носеха в ръце всичките си вещи, предназначени за идолопоклонство: магьоснически предмети, идоли, амулети. Приближаваха се към огъня и хвърляха тези знаци на предишния си живот в пламъците. Веднъж наблюдавах една млада жена. Тя също се приближи към огъня. Ръцете ѝ бяха пълни с идоли и амулети. Но в момента, в който трябваше да ги хвърли в огъня, тя не можа да го направи. Сигурно си каза: „С тези неща са живели дедите ми. С тях е свързано цялото ми минало. Не мога да се разделя с тях!“ И отстъпи назад. Но тогава ѝ дойде на ум: „В такъв случай не мога да принадлежа на Христос!“ Отново направи три крачки към огъня, пак не успя да се раздели с предметите и отново отстъпи назад. Тогава отидох при нея – разказваше по-нататък Хофман, – и ѝ казах: „На теб ти е трудно. По-добре си помисли още веднъж. Можеш да

се обадиш за следващото кръщение.“ Тогава младата жена отново се замисли за миг, направи бързо трите крачки напред, хвърли нещата в огъня и падна в безсъзнание.“ Никога няма да забравя как мисионерът Хофман, победител в християнския живот, с лице, като че изваяно от дърво, накрая ми каза: „Мисля, че само онзи, който е преживял истинско обръщане към Бога, може да разбере сътресението на тази жена.“

Приятели, пътят до спасителния ковчег е само една крачка. Излезте от опасната за живота зона и влезте в обятията на Иисус. Тази крачка не е детска игра. Тя означава скъсване с цялото минало. Но по-евтино не можете да минете.

Достатъчно ясен ли бях? Потресаващо ми действа постоянно да виждам как, въпреки многото предупреждения, толкова много хора вървят към своята вечна гибел! Бог не иска това! Бог иска да се спасите! Затова е изпратил Своя Син. Затова е платил вашия дълг. Вие трябва само да признаете пред Него вината си и да приемете с вяра спасението, платено за вас от Иисус.

Когато веднъж по време на Третия райх ме бяха извикали в Гестапо, трябваше да чакам в една зала, пълна с архивни шкафове. В шкафите бяха натрупани планини от папки с документи. От всяка папка се подаваше етикет. На тези етикети бяха написани имена: например Карл Майер или Фридрих Шулце. Тъй като трябваше да чакам безкрайно дълго между тези шкафове, благодарих на Бога, че не съм принуден да прекарвам живота си сред такива папки. И от скука започнах да чета имената: „Карл Майер, Фридрих Шулце“. И изведнъж виждам: „Вилхелм Буш“! Значи имаше папка и за мен! И в миг архивните шкафове вече не ми бяха така скучни, можете да бъдете сигурни в това. Там беше моето досие и страшно ми се

искаше да го измъкна и да прегледам какво бяха написали тези юнаци за мен. Но само стоях разтреперан пред него: „Моето досие!“

Виждате ли, така беше и с кръста на Иисус. В моя живот имаше моменти, когато нищо не ми беше така скучно като християнството. Всяко градинско увеселение ми беше по-интересно – до мига, в който за първи път забелязах кръста на Иисус: „Тук става въпрос за моето досие! Говори се за моята вина и моето спасение!“ Оттогава кръстът на Иисус е най-интересното нещо за мен. О, виждате ли Човека с трънения венец? Това е Спасителят. Там на кръста се извършва изкупването на моя и вашия живот. Това се отнася за вас, дори да не го знаете. О, аз говоря много високо, знам, трябва да говоря по-тихо. Но я се опитайте да говорите тихо при такова послание!

3. От смъртта към живота

„Внимание! Опасно за живота!“ Искан ми се още веднъж да разгледам с вас този израз, но в друг аспект. Аз предупреждавам: „Внимание! Опасно за живота! Стоп! Човече, обърни се към Бога! Потърси своя Спасител!“ Но изведнъж си помислих, че в опасност за живота може да се намира само някой, който е жив. Когато един автобус е паднал в пропаст и всички пътници са мъртви, те вече не са в смъртна опасност. Разбирате ли? И сега искам да кажа следното: вие сте застрашени никога да не стигнете до живота, да преминете през света мъртви и накрая мъртви да бъдете изхвърлени от него. Достатъчно ясно ли се изразявам? Смъртната опасност, която виждам при вас, е тази, че вие въобще пропускате живота. Библията казва съвсем ясно: „Който има Божия Син, има живота. Който няма Божия Син, няма живота.“

Наскоро срещнах една госпожица от Берлин, учителка по чужди езици. „Извинете! – казвам ѝ. – Един пастор понякога може да бъде неучтив. На колко години сте, госпожице?“ Обикновено не се прави така. Една госпожица не се пита за възрастта ѝ, но един стар пастор може да си го позволи от време на време. А тя отговаря, без да се замисли: „На осем.“ „Момент! – смаях се аз. – На осем? Та вие сте учителка по три чужди езика и сте на осем години?“ Тогава тя се засмя и обясни: „Преди осем години намерих Христос. Тогава започнах истински да живея. Преди това бях мъртва.“ Аз се зачудих: „Това е невероятно добре казано.“ А тя ми цитира този текст: „Който има Божия Син, има живота; който няма Божия Син, няма живота.“ И продължи така: „Вижте, преди нямах Спасителя, нямах и истински живот. Тогава само печелех пари и се забавлявах, но това не беше живот!“

Това не е ли смело твърдение? Който не се предаде на Иисус със съзнателно, волево решение, въобще няма никакъв живот. Да, без Иисус нямаме и представа от живота. Само този, който има Божия Син, има живота.

Преди години идва при мен един младеж. Питам го: „Какво искаш?“ „И аз не знам – отговаря той. – Знам само едно – това, което имам, не е живот.“ Изненадан питам: „Защо? Имаш добра работа като шлосер, печелиш много пари!“ „Но това не е никакъв живот! – отвърща той. – В понеделник шлосер, във вторник шлосер, в сряда шлосер, в четвъртък шлосер, в петък шлосер, в събота футболен мач, в неделя кино и момичета; в понеделник шлосер, във вторник шлосер, в сряда шлосер, в четвъртък шлосер, в петък шлосер, в събота футболен мач, в неделя кино и момичета. Та това не е живот!“ „Момче! – казвам му аз. – Тук имаш право. Доста далеч си стигнал, щом като си разбрал, че това не е живот. Ще ти кажа какво е живот. В

моя живот имаше един огромен прелом. Тогава ме намери Иисус, който е умрял и възкръснал за мен. Той стана мой Спасител и ме примири с Бога. Когато разбрах това, аз Му дадох сърцето си. И знай – оттогава имам живота.“ Тогава и момчето го намери. Наскоро го срещнах във Фрайбург. „Е – питам го, – сега това живот ли е?“ „Да! – отговаря той сияещ. – Това е живот!“ Той сега е съвсем жив, ръководи един младежки кръжок и води други хора при Иисус. В Иисус той намери живота. Разбирате ли, животът ви е в опасност, в смисъл, че можете да пропуснете Живота, като само слушате за християнство, но не приемате своя Спасител!

Имам един приятел търговец. Наскоро беше поканен у един фабрикант. Този фабрикант има хубава вила с чудесен парк. Гостите били около стотина. В разгара на празника моят приятел срещнал домакина и му казал: „Човече, колко добре си живеете! Като цар сте! Такъв имот! Такава фабрика! Хубава жена! Очарователни деца!“ Тогава човекът отговорил: „Да, имате право. Добре съм.“ И изведнъж станал много сериозен и казал: „Само не ме питайте какво ми е тук вътре.“ И посочил сърцето си.

Когато вървя по улиците, често си мисля, че ако хората бяха честни, щяха всички да се изправят и да извикат: „Не ме питай как изглежда тук вътре, в сърцето ми!“ Там няма мир. Мислите им ги обвиняват. Там има вина.

Вижте, има само Един, който може да ни излекува. Помислете само, Бог вижда нашата нищета! Но ние сами не можем да отидем при Него. Затова Бог в Своята голяма любов е дошъл при нас в лицето на Иисус! Дъхът ми спира от вълнение при посланието, което имам да ви съобща: „Бог толкова възлюби света...“ Аз не бих го обичал този свят, пълен с мръсотия, злоба и глупост. Но Бог го обича! Хората не разбират това. „Бог толкова възлюби света, че

даде Своя Син Иисус, така че всички, които приемат тази любов, да не погинат, но да имат Живота.“ Кажете ми какво повече може да направи Бог за вас от това, че е оставил Сина Си да умре, за да имате вие Живота?

Искам да завърша с една хубава история. След една проповед при прочутия проповедник Чарлз Спърджън дошъл един млад човек и казал: „Господин проповедник, вие имате право, аз също трябва да приема Човека от Голгота и да стана Божие дете. Някой ден ще се обърна.“ „Някой ден?“ – попитал Спърджън. „Да, по-нататък!“ „По-нататък? А защо не сега?“ Тогава младият човек обяснил с известно притеснение: „Искам да се спася и затова някога ще се обърна към Христос, но преди това искам да опитам все пак и нещичко от живота.“ Тогава Спърджън се разсмял и казал: „Млади човече, вие сте твърде скромни. Да искате все пак нещичко от живота ми се струва много малко. Аз не искам нещичко от живота, а целия Живот! В моята Библия пише (отворил я и прочел): Иисус казва: „Аз дойдох, за да имат живот, и то живот изобилен!“

Знаете ли, към края на такава беседа ме обхваща едно тревожно чувство, защото си мисля: „Може би не обясни на хората, както трябва.“ Затова, мога ли още веднъж, съвсем накратко, да повторя? Бог е оставил Иисус да умре на кръста за нас, изгубените и прокълнати грешници, за да можем ние тук – тук и днес! – да имаме живота. Когато сутрин се събуждам, пея от радост, защото съм дете на Бога, защото в Него имам живота! Чуите: Иисус дойде, за да имаме още тук вечен живот, да бъдем защитени пред Божия съд. Така човек може да извърви пътя си с радост.

Позволете да използвам една малка илюстрация. Ноемврийска вечер. Вали дъжд и сняг едновременно. Духавятър. Студено е. По улицата вървят двама мъже. Единият ходи без палто, с вдигната яка на самото. Все му е едно

колко е мокър. Той може да ходи както и да е, безразлично му е, защото няма родина. Така вървят повечето хора през този свят. Те нямат цел. Накъде така? Тъжно е да нямаш цел! Безбожният философ Ницше казва в едно свое стихотворение:

„Враните летят със бърснещ полет към града,
скоро и снегът ще завали.
Тежко на този, който няма кът,
който няма си родина!“

И вие ли нямате вечна родина?

А после по пътя се задава другият човек. За него бурята е същата, мръсотията е същата, дъждът е същият, снегът е същият. Но той си подсвирква и крачи с бодра стъпка. Защо? Защото отвъд виелицата вижда светлините на своята Родина. Там той си е у дома. Там е топло. Пътят не му тежи! Така вървят през света хората, които принадлежат на Иисус, и в Него имат живота – и тук, и за вечността.

Бог е казал на Ной: „Влез в ковчега.“ Така и аз ви моля, намерете някое тихо място. Иисус е близко! Вие можете да говорите с Него! Открийте Му сърцето си. Някой ме запитва: „Имате ли приемни часове?“ Аз отговорих: „Защо да имам? Хората не трябва да говорят с мен. Те трябва да говорят направо с Иисус!“ Направете и вие така!

Но какво трябва да направим?

Приятелю, аз получавам множество писма с всевъзможни въпроси. Наскоро в едно от тях пишеше: „Това, което проповядвате, всъщност ваше собствено мнение ли е, или учението на вашата църква?“ На този въпрос можах да отговоря само така: „Това е учението на Библията!“ Но си помислих: докато слушате мнението на пастор Буш, вие сте излъгани. От него няма да научите много. Трябва да послушате гласа на Исус! Исус нарича Себе Си „добрия Пастир“. Вие трябва да слушате гласа на този добър Пастир! А аз съм слаб човек и мога само малко да помогна да се чуе гласът на Исус, добрия Пастир на нашата душа.

И сега, когато говорим по темата какво трябва да направим, особено важно е самият Исус да ви каже това, т. е. да чуете гласа на Пастира Исус.

1. Оставете изтърканото си неверие!

Като дългогодишен пастор в големия град съм чувал толкова много възражения срещу библейското послание, срещал съм толкова много изтъркано неверие, че искам първо да ви помоля – и тук става дума за спасението на вашата душа – оставете своето изтъркано неверие!

По време на войната, успоредно с дейността си като младежки пастор, се грижех за душите на пациентите в една голяма болница. Един ден стоя пред вратата на една болнична стая и тъкмо се готвя да почукам, когато по дългия коридор дотичва една млада сестра и задъхана ми казва: „Моля ви, не влизайте в тази стая, господин пасторе!“ „Но защо?“ – питам аз. „Господинът тук най-енергично забрани всякакво посещение на духовни лица! Той кате-

горично не иска да го посещавате! Ще ви изгони!“ И ми сочи картичката на вратата, на която чета името на един известен търговец, което знаех от рекламите. „Сестра – казвам, – аз имам железни нерви!“ И чукам. „Влезте!“ – извиква силен мъжки глас. Влизам в стаята. На леглото лежи възрастен господин с посивяла коса. „Добър ден! – казвам. – Аз съм пастор Буш!“ „О – отговаря той, – много съм слушал за вас. Заповядайте!“ „Чудесно!“ – радвам се аз. Но той продължава: „Само ви моля да не ме безпокоите с вашето християнство!“ „Какъв малшанс – усмихвам му се аз, – тъкмо за това исках да поговоря с вас!“ „Изключено! – махва той с ръка. – И дума не може да става. С този въпрос отдавна съм приключил. Знаете ли, когато бях момче, ми наливах псалмите с фуния в главата. И ако не ги знаех, следваше пердах. Вече като зрял мъж си изградих собствен мироглед, който се опира на Дарвин, Хегел и Ницше!“ Причерня ми! И понеже съм кибритлия, веднага избухнах срещу него: „Слушайте, стари господине! Ако някой 16-годишен пубертет ми беше казал, че е избрал Ницше за свой пророк, сигурно щях да се засмея и да си помисля: „Е, типично явление за преходната възраст. Скоро ще разбереш, че и модерните философи вече не вярват на своите стари пророци.“ Но когато възрастен човек като вас, на прага на вечността, ми говори такива неща, това е ужасно! Вие сте смъртно болен. С тези глупости ли смятате да застанете пред Бога? Моля ви!“

Той ме гледа изумен. Явно не е свикнал да му се говори с такъв тон. И изведнъж се усещам: „Стоп! В болница не можеш да избухваш така! Тук се пипа с кадифени ръкавици!“ Обхваща ме силно състрадание към този беден човек. Превключвам на първа скорост и въпреки първоначалния му отказ му разказвам за Иисус, който може да бъде и неговият добър Пастир. Той дълбоко въздиша: „Да, това би

било хубаво! Но какво да направя с мирогледа си? Трябва ли просто да изхвърля през борда всичко, в което съм вярвал през целия си живот?“ „Ами да, разбира се! – казвам радостно. – Драги господине! Захвърлете всичко, което няма да ви ползва във вечността! Изхвърлете всичко през борда – по-добре днес отколкото утре! Та с вашето изтъркано неверие не можете нито да живеете, нито да умрете спасен. Хвърлете се в отворените обятия на Божия Син, който е умрял за вас и ви е изкупил. Този Спасител иска да спаси и вас!“ Тогава влезе сестрата. Учуди се, като ни видя увлечени в душевен разговор. После ми направи знак с ръка. Разбрах, беше време да си тръгвам. Стиснах силно ръката на стария господин и тихо напуснах стаята. Не зная дали прие това, което му казах. Още същата нощ той почина!

Знаете ли, тогава потресен установих, че дори и образовани хора се мотаят насам-натам с Дарвин, Хегел и Ницше и със своето изтъркано неверие изгубват вечното си спасение. И затова преди всичко искам да ви помоля: изхвърлете зад борда вехтите аргументи, с които обосновавате неверието си! Да ги няма! Вашето протрито неверие не струва и петак! В Библията пише: „Има един Бог и един посредник между Бога и хората, Исус Христос.“

Веднъж седях срещу един човек. Беше такъв един тип – като трикрилен гардероб. За себе си аз все го наричам Раев, защото беше облечен в пуловер на райета, но той, разбира се, се казваше съвсем другояче. Жена му беше загинала при бомбардировка. Двамата му сина бяха загинали във войната. Нещастен човек. Отидох му на гости. Едва бях седнал, и той веднага ме предупреди: „Господин пасторе, само ме оставете на мира с вашето християнство! Такива неща са ми минали през главата, че в нищо не мога да повярвам. Твърде много съм преживял! Каквото и да

ми разправят, не вярвам!“ Тогава аз се разсмях и му заявих: „Не може да бъде! Я ми кажете, господин Раев – всъщност той имаше друго име, – не пътувате ли от време на време с влак?“ „Да.“ Казвам му: „Сигурно тогава всеки път отивате при машиниста и го карате да ви покаже свидетелството си за правоуправление?“ „Е, не – казва той, – предполага се, че машинистите в железницата...“ „Какво?! – викам аз изумен. – Качвате се, без предварително да се убедите, че онзи там наистина може да кара влак!? Вие поверявате на този човек живота си, и то без никаква гаранция!? Е, слушайте какво, господин Раев, аз това го наричам вяра – да повериш живота си на някого! Отсега нататък никога не казвайте: „А не вярвам на нищо!“, а казвайте: „Аз не вярвам на нищо освен на държавните железници!“ „Хм...“ Продължавам да питам: „Господин Раев, вие ходите ли понякога до аптеката?“ „Да – отговаря той. – Аз постоянно имам главоболие и си вземам от аптеката прахове за мигрена.“ „Но, господин Раев – казвам аз, – случвало се е по погрешка аптекари да дават отрова. Вие сигурно всеки път давате праховете за анализ?“ „Не – казва ми той, – един правоспособен аптекар си разбира от работата и няма да ме измами.“ „Какво?! – удивявам се аз. – Вие гълтате това нещо, без да знаете какво е? Вие поверявате живота си на аптекаря? Просто така, на доверие, гълтате неговото лекарство? Това аз го наричам вяра! Е, скъпи господин Раев, никога вече не казвайте: „Аз не вярвам на нищо“, а казвайте: „Аз не вярвам на нищо освен на държавните железници и на аптекаря.“ И в този дух продължих, нали разбирате. Все повече и повече такива неща се явяваха. А после му засвидетелствах: „Знаете ли, един ден в моя живот ме срещна Този, който е изпратен от Бога, който е възкръснал от мъртвите, който има на ръцете Си следи от гвоздеи, които означават, че Той ме е

обичал дори до смърт. Никой в целия свят не е направил за мен толкова много както Иисус! Мислите ли, че Иисус някога е излъгал?“ „Не!“ „Ето, толкова нещо не мога да твърдя за никой човек – само за Иисус! И когато разбрах това, си казах, че ще поверя живота си на Иисус!“ Тогава той пита: „Че толкова ли е просто?“ А аз казвам: „Толкова е просто, господин Раев! Толкова е просто! Вие вярвате на всичко възможно, под път и над път, а само на Единия, на когото наистина може да се вярва, на Него не искате да вярвате! Изхвърлете зад борда изтърканите си основания за неверие и предайте живота си на Господ Иисус!“ Веднъж казах пред стотици момчета: „Обявявам награда от един милион марки за този, който ми покаже човек, който е съжалил, че е приел Иисус в живота си!“ Нямах един милион, но смело можех да обявя наградата, понеже такъв човек няма. Затова пък познавам доста много хора, които са съжелявали, че не са го направили!

Затова – скъсайте с вашето изтъркано неверие! Повярвайте на Този, който е направил всичко за вас! Това е личен въпрос между вас и Него. Трябва да отидете на някое тихо местенце и да кажете: „Господи Иисусе, от днес искам да бъда Твой!“

2. Оставете нечуваната си самомнителност!

В Библията се казва: „Това е несъмнено вярно и скъпоценно слово, че Христос дойде на света, за да изкупи – буквално, да спаси – грешниците.“ Тук много хора се възмущават и казват: „Че аз не съм грешник! Не съм престъпник!“ На тях заявявам сега: лъжете! Това ще трябва един ден да го кажете пред Самия Бог: „Аз не съм грешник! Аз съм спазвал всички Твои заповеди.“ Ще можете ли да го кажете? О, оставете тази нечувана самомнителност, с ко-

ято си въобразявате, че всичко е наред! Нищо не е наред, нищо!

Веднъж, преди години, разговарях с един 20-годишен хлапак и няма да забравя този разговор. Един ден го срещам и казвам: „Драги Хайнц, нещо не те виждам на библейските часове и в младежката група!“ А той отговаря: „Знаете ли, господин пасторе, аз междувременно премислих нещата. Вие постоянно говорите за Иисус, който е умрял за грешниците. Аз обаче нямам нужда от изкупителна жертва, от някой, който да понася наказанието ми. Ако съм сгрешил нещо, и ако има Бог, то тогава искам аз да си отговарям пред Него за това. Това е направо смешно – имал съм нужда от Спасител, който да умира за мен!“ Отговорих му: „Добре, драги мой! Значи ти искаш пред светия Бог да се позовеш на собственото си право. Разбира се, че можеш. Можеш да отхвърлиш Иисус и да кажеш: „Позовавам се на правото си.“ Но, моля те, драги, първо си изясни следното: във Франция те съдят по френското право, в Англия – по английското право, а пред Бога – по Божието право! Надявам се, че никога не си престъпил нито една-единствена Божия заповед, иначе си загубен! Довиждане!“ „Един момент! – казва той. – Едва ли ще е чак толкова стриктно!“ „Ха! – отвръщам аз. – А ти как си представяш светия Бог? Представи си, че 50 години съм живял съвсем порядъчно и после само за три минути открадна нещо. Това се открива и ме изправят пред съда. Стоя значи пред съдията и заявявам: „Господин съдия, не бъдете толкова дребнав! Петдесет образцови години и три минути кражба – това се компенсира! Кой може да е толкова педантичен!“ Можеш ли да си представиш това? Съдията ще отговори: „Чакайте малко! Аз не говоря за вашите 50 порядъчни години, а само за трите минути, в

които сте откраднал! За това ви обвинява законът.“ А ако един земен съдия прави така, какво остава за Бога!“

Вие мислите ли, че нямате вина пред Бога? Мислите ли, че нямате нужда от прошка за греховете си? Не се ли смятате за грешник? О, оставете тази нечувана самомнителност и потърсете Господа, който е умрял на кръста за вашия грях и е платил вместо вас! Приемете Го, признайте Му греха си и Му кажете: „Господи, хвърлям пред Теб цялото си нечестие! Искам Твоята милост! Умий ме в Твоята кръв!“

3. Направете решителната крачка!

Най-добре пак да ви разправя една история, за да ви стане ясно какво имам предвид.

Беше в началото на нацисткия райх, когато пак ми се случи да си имам работа с един от високопоставените тогава хора. Със страх и трепет пристъпих към него, тъй като тогава пасторите за нищо ги нямаха. За мое изумление обаче човекът не само не ме изхвърли веднага, а дори любезно ме изслуша. Когато свършихме, му казах: „Слушайте, рядко ми се е случвало някой да се отнесе така любезно с мен. Искам да ви благодаря за това! И по-неже бяхте така мил с мен, искам да ви направя един голям подарък! Искам да ви кажа моята новина: „Бог така възлюби света, че даде Своя Син, за да не погинат тези, които Му се доверят, а да имат вечен живот.“ Тогава той ме погледна и заяви: „Няма нужда да продължавате. Родителите ми са набожни хора. Зная вашата новина още от младостта си. Но...“ Той сложи на масата бял лист хартия, взе молив, начерта една линия през средата на листа и продължи: „Вижте, господин пасторе, аз зная всичко и зная,

че ако искам да го имам, трябва да премина една граница, както я нарисовах тук – трябва да прекрача чертата. Аз се намирам плътно до тази граница – и той посочи линията, – но трябва да се осмеля да направя решаващата крачка през нея.“ И след това каза някак смутено: „Но моето обществено положение не ми позволява това!“ Тръгнах си много натъжен. Той отдавна беше умрял. Неговото обществено положение нямаше да го спаси във вечността! Но той беше разбрал: „Ако искам да отида в Божието царство, трябва да прекрача границата!“

Имате ли смелостта да направите това? О, струва си да го направите! Иисус ви очаква с отворени обятия! Направете решителната стъпка през границата – хвърлете се в прегръдките на Иисус!

4. Оставете осъзнатите си грехове!

Познавам един човек, който живее в прелюбодеяство. Веднъж го спрях и му казах: „Вие живеете в прелюбодеяство. Правите нещастна жена си! Ще отидете в ада!“ На това той отговори: „Това са глупости! Нека ви обясня – жена ми не ме разбира“ – и ми разказа една дълга история. При това сам добре знаеше, че това, което върши, е грях! Има хора, които постоянно се карат и казват: „Другият започна!“ То изобщо има само такива караници, които другият е започнал. Никой не започва сам кавга, нали? Винаги другите започват. Но искам да ви кажа, че в очите на Бога кавгата не е по-добра от убийството! Защо не престанете? „Но какво трябва да направя?“ – питате вие. Ще ви кажа: скъсайте с ясно осъзнатите си грехове!

Спрете за момент и се запитайте: „Какво в живота ми не е в ред? С какво всъщност трябва да скъсам?“ Никак

няма да ви е трудно да определите тези неща. Мислите ли, че Иисус ще ви окаже милост, ако продължите съзнателно да грешите? В Библията е казано: „Покайте се!“ Блудният син е оставил предишния си живот. Вие можете да дойдете при Иисус такива, каквито сте – обременени с грехове и невярващи. Но трябва да решите да скъсате с всичко, което ви води към гибел, с всичко, за което знаете, че е грях.

В многобройни писма, които получавам, хората се възмущават и пишат: „Вие съдите твърде строго! Това и това изобщо не е грях!“ И често споменават неща, за които аз изобщо не съм говорил. От това си вадя заключението, че собствената ни съвест въстава против господството на Иисус Христос в живота ни. Вижте какво, няма да можете да достигнете до живата вяра, ако нямате смелостта да предадете живота си на Иисус така, че действително да сложите край на всичко, на което трябва да се сложи край. Оставете греховете, които съзнавате!

5. Говорете с Бога!

Можете ли да се молите? Вероятно можете да промърморите някоя заучена молитва – но да се молите? Знаете ли, някои хора имат такива представи за молитвата, че ако още имах коса, щеше да ми се изправи от изумление. Наскоро бях на гости на едно семейство. Майката казва: „Ние също сме християни. Ела, Кларичка!“ И подканва своята четиригодишна дъщеря: „Ти можеш така хубаво да се молиш, хайде, помоли се малко пред господин пастора!“ И детето започна. Аз бързо го прекъснах: „Стига! Не така, „помоли се малко пред пастора“! За нищо на света, моля ви, недейте!“ Та това не е никаква молитва. Да се молиш,

означава да говориш с живия Бог, който присъства в лицето на Иисус, и пред Него да излееш сърцето си. Молили ли сте се някога така?

Един човек, английски епископ на име Робинсън, е написал една ужасна книга, „Бог не е такъв“. В нея той казва, че модерният човек вече въобще не можел да се моли. С това между другото съм съгласен. Това обаче не говори зле за молитвата, а за модерния човек. Не намирате ли и вие? Епископът иска коренно да преобрази цялото християнство, защото модерният човек не можел вече да се моли. Пък аз бих казал: „Нека по-добре модерният човек отново се научи да се моли!“

Рискувайте просто веднъж да се помолите! Макар и да кажете само: „Господи, помогни ми да Те намеря!“ Или: „Господи, спаси ме и мене!“ Или: „Господи, води ме към истинска вяра!“ Или: „Господи, прости ми греховете!“ Но просто започнете! Човек не може изведнъж да започне да се моли прекрасно. Може би свещениците се молят прекрасно – с книга в ръка, от която четат. Но съвсем не е необходимо да се молим прекрасно, а трябва въобще да започнем да говорим с живия Бог. Вие започнете веднъж, пък ще се научите да се молите!

И знайте, вярата е едно лично взаимоотношение между моя Бог и мен. При такава връзка трябва да се разговаря, нали? Аз говоря с Него и Той говори с мен. И с това стигам до следващата си точка.

6. Четете Библията!

Как говори Бог с хората? Той говори чрез Библията! Ето защо непременно трябва да започнете да четете Библията. „Но днес никой вече не чете Библията!“ – мислите си вие. Да, за съжаление! Веднъж един човек обясняваше,

че на празника на Реформацията евангелистите винаги пеели песента на Лутер: „Всесилна крепост е Бог наш“. А там накрая се казва: „... и нека Словото му да стои!“ Та сега християните го оставят да стои – на лавицата на библиотеката – не го свалят оттам и си мислят: „Добре и правилно е там да си стои.“ Но Лутер не е имал това предвид.

Често пъти, когато ходя по къщите, ми казват: „Да, господин пасторе, ние още пазим една стара Библия от 1722 година, от нашата прабаба!“ И домъкват една мебел, която положително никой не чете! При цялото ми уважение към старите Библии аз ви препоръчвам: купете си някое ново издание на Новия Завет! Има много симпатични, джобен формат. Купете си съвременно издание!

И всеки ден си отделяйте време, сядайте и четете от него. Просто слушайте – тогава Иисус ви говори!

Сигурно ще има места, които няма да разберете, но спокойно продължавайте да четете. На моите момчета това винаги го обяснявам така: веднъж един фермер от Бразилия ми разказа как се заселил там и получил парче земя. Отишъл да я разгледа и установил, че това било едно парче джунгла. Изсякъл дърветата, изкоренил дънерите, извадил скалните блокове и един ден стигнал дотам, че могъл да впрегне два вола и да оре. Изорал три крачки и плугът заседнал. Какво да прави? Да си отиде вкъщи, да вземе динамит и да взриви скалата заедно с плуга и воловете? Не! Заобиколил камъка с плуга и продължил да оре. Като свършил, работата му изглеждала доста жалка. Но той посял и пожънал. След като изорал следващата година, нещата изглеждали малко по-добре. Пак сякъл дървета, изкоренявал дънери и вадил камъни, но работата вече вървяла много по-добре. На третия път вървяло още по-гладко.

Така трябва да четете и Библията. Просто започнете! И ако нещо не разбирате, на първо време го пропуснете. Само продължавайте! И изведнъж ще стигнете до един текст, още в първата глава на Новия Завет, който гласи: „Иисус ще спаси Своя народ от греховете му.“ Ще кажете: „Това го разбирам! Че това се отнася за мен!“ Така оставете Бог да ви говори чрез Библията! Отделяйте си всеки ден време за Божието Слово! И същевременно Му се помолете: „Господи! Дай и на мен светлина! Нека и аз да разбирам! Осветли сърцето, ума и душата ми!“

И още нещо: не позволявайте на никого да окаля пред вас Библията! Библията е прекрасна книга! Няма по-актуална и по-вълнуваща книга от Библията!

Като млад войник през Първата световна война бях на разузнаване при Вердюн. Седях на един ръб над едно дефиле. Настъпваше вечерта и се смрачаваше. Преди да се спусне нощта, гледам изведнъж как през просеката подскача една полева кухня на неприятеля. Ние изобщо не подозирахме, че през това място би могла да мине кола. Но тази полева кухня, която не бе дочакала настъпването на нощта, ни подсказа, че това е подстъп към неприятелските позиции. Щом като полевата кухня минава оттам, тогава през тази просека ще минат и пехотинските обози, и муниционните колони към неприятелския лагер. И какво направихме? Дали си казахме: „Я да оставим просеката и да не я обстрелваме“? Напротив – обстрелвахме я през цялата нощ!

Чуйте, Библията е подстъпът, пътят на снабдителните и муниционните транспорти, Божият подстъп за подкрепление на християните. И дяволът е също така хитър и държи под обстрел този път. Затова и Библията бива обстрелвана. Най-глупавото момче казва: „Ба! Що за книга!“ Най-умните професори доказват, че Библията е само

човешко дело. Разбирате ли? Тук те са единни – преграден огън срещу Библията! Но ако искате да станете деца на Бога и да бъдете спасени, това не бива да ви тревожи. Не оставяйте да окалят пред вас Библията! Библията казва, че е написана от хора, които са били изпълнени и просветлени от Светия Дух. И когато я четете, скоро ще забележите, че в нея има друг, божествен дух.

Веднъж някой се оплакваше: „За мен Божието Слово е някак мъртво. Много бих искал да се спася, но Неговото слово нищо не ми говори!“ Тогава отговорих: „Помолете Бога за Светия Дух! Молете се, ако трябва три месеца, всеки ден: „Господи, подари ми Светия Дух, за да разберам Твоето Слово, за да оживея във вярата.“ Повярвайте ми, Бог ще ви отговори, съвсем сигурно!“

И за последно искам да ви кажа още нещо.

7. Игете при Божието Слово!

Търсете места, където ще можете ясно да чувате Божието Слово! Без колебание ви заявявам, че днес има църкви, в които се проповядва разводнено евангелие. Там не бих отишъл. Не се интересувам от лимонада, а от виното на Евангелието, което носи радост! Вие ще разберете дали ви се проповядва радостната вест за спасение, или не. Навсякъде има свещеници, пастори, проповедници и обикновени хора, които могат да ви кажат благата вест. Но се стремете да отидете при Божието Слово. Дръжте се заедно с тези, които искат да го слушат на всяка цена. Напоследък един човек ми каза: „Знаете ли, аз съм индивидуалист.“ На това мога само да отговоря: „Вие никога няма да можете да стоите в живата вяра, ако не дружите с други християни, и ако не ходите там, където се проповядва Божието Слово!“

И накрая във връзка с това с това искам да ви разкажа още една случка за една стара жена, с която се запознах. Веднъж един младеж ми каза: „Моля ви, не разказвайте случки за старици!“ Е, такива са младежите. Та тази стара жена изигра голяма роля в моя живот. Среცнах последователно трима инженери, които чрез нея бяха стигнали до вяра в Иисус. Забелязах, че от тази жена беше излязла голяма сила, и я потърсих. Тя беше вдовица на миньор. Зарадва се, когато отидох, и ми разказа как е повярвала. Живеела в едно селце, което днес вече се е сляло с Есен, казва се Шопенберг, а ние го наричаме Корковия хълм. Един ден прочела във вестника, че в църквата „Св. Павел“ ще бъдат представени двама нови пастори и казала на своите приятелки: „Това винаги е голямо събитие в Есен, хайде да отидем!“ Тръгнали през полето на път за Есен. До църквата „Св. Павел“ било много далеч. Когато пристигнали, огромната църква била вече препълнена. Те застанали отзад. Видели представянето на единия пастор, който по-късно оказа огромно духовно влияние в Есен – Юлиус Даман. Жената разказа: „Юлиус Даман застана на амвона за пръв път и прочете благата вест: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Син, за да не бъде изгубен никой, който вярва в Него, а да има вечен живот.“ После се наведе напред и каза: „От стотиците хиляди думи в Библията няма друга, от която да се страхувам така, както от думата „изгубен“. Човек, който не търси Бога, може да бъде завинаги изгубен – Бог да го остави. Това е адът!“ Аз стоях отзад, просто едно момиче в голямата църква. Оттам не можах да чуя нищо повече. Но тези думи ме удариха като гръм. „Аз също съм изгубена! Аз нямам мир с Бога! Нямам прошка за греховете си! Аз не съм дете на Бога! Аз съм изгубена!“ Отидох си у дома като насън.

След три дни баща ми ме попита: „Болна ли си?“ Тя се опитала да обясни на родителите си, а те казали: „Ти си се побъркала! Не си в ред с нервите!“ Не могла да обясни на никого своя смъртен страх: „Аз съм изгубена...“ Желая ви всичко добро, но въпреки това – или по-скоро точно затова – ви пожелавам да изживеете този момент, да почувствате действието на Светия Дух и да разберете: „Аз съм изгубен!“ По-нататък тя разказа следното: „Четири седмици бях напълно неспособна за нищо. И тогава някъде прочетох: „Пастор Даман отново ще проповядва...“ И пак отидох от Шопенберг в Есен. По целия път се молих. Дойде ми на ум само една молитва, един стих от една песен:

„Само едно е нужно, Боже,
научи ме да познавам Теб.
Всичко друго, както и да изглежда,
се оказва тежко бреме.“

Така се молела през целия път. Влязла в църквата „Св. Павел“. Даман проповядвал. Църквата била препълнена. За нея пак нямало място и трябвало да стои отзад. И пак се помолила: „Само едно е нужно, Боже, научи ме да познавам Теб...“ После отворила сборника на песента, която вече били започнали да пеят. И за свое удивление видяла същата песен: „Само едно е нужно, Боже“. Тогава си помислила: „Ако всички тук пеят тази песен и се молят, значи ще се случи нещо“. Тогава пастор Даман се качил на амвона и прочел един стих от Евангелието на Йоан: „Иисус казва: Аз съм вратата. Който влезе през Мен, ще бъде спасен. Амин.“ И тя продължи: „За втори път бях в църквата и пак нищо не чух освен тези думи, защото на мига

всичко ми стана ясно: Иисус, Възкръсналият, е вратата на живота! Аз минах през нея! Нищо повече не чух от проповедта, но това ми беше достатъчно. Аз влязох в живота!“

Обичам често да разказвам тази история, когато срещам хора, които казват: „О, аз не ходя на църква! Не мога да понасям въздуха там. Предпочитам да отида в гората, където птичките пеят и дърветата шумят.“ Тогава аз им отвърщам: „Тази жена никога нямаше да повярва, ако не беше отишла да чуе Божието Слово.“

Е, какво трябва да направим? Оставете своето изтъркано неверие! Оставете нечуваното си самомнение! Направете решителната крачка! Оставете осъзнатите си грехове! Говорете с Бога! Четете Библията! Идете да слушате Божието Слово!

Трябваше да отговоря на въпроса „Какво трябва да направим?“ и ви дадох важни отговори, но на всяка цена искам накрая да ви кажа с няколко думи най-важното: по принцип решаващото не е това, което ние правим, колкото и важно да е то. Решаващото е това, което Бог е направил за нас чрез Иисус! Това е радостната вест, която имам да ви съобща: Иисус е направил всичко – за всички! Той е дошъл при нас, умрял е за нас, възкръснал е за нас и за нас и седна отдясно на Бога. Той е добрият Пастир, който прави всичко за Своите овце. Авторът на 23-ти псалм потвърждава това: „Господ е пастир мой, няма да остана в нужда.“ И по-нататък изрежда колко безкрайно много прави за него добрият Пастир. О, как бих желал и вие да кажете: „Господ е пастир мой!“

Защо Бог мълчи?

На света стават ужасни неща!

Вървах – мисля, че беше през 1937 година – по улицата в Есен, когато срещу мен се зададе един 16-годишен младеж, загубил ума и дума. Тъй като го познавах от работата си сред младежите, го попитах: „Какво се е случило с теб?“ Той ми отговори: „Завлякоха ме в болницата и ме стерилизираха, защото майка ми е еврейка. А когато се върнах в къщи, родителите ми бяха изчезнали.“ Той така и не ги видя вече. Арестували баща му, а майка му откарвали в Освиенцим в концентрационен лагер. Можех само да помогна на момчето да стигне до Холандия. Оттам заминал за Америка. Но никога няма да забравя вида на този уплашен до смърт човек: „Завлякоха ме в болницата и ме стерилизираха, защото майка ми е еврейка. А когато се върнах в къщи, родителите ми бяха изчезнали.“ А подобни случаи имаше милиони! И тогава човек започва да се пита: „А Бог?“ „Къде е Бог?“ „Той нищо ли не казва за това?“ „Защо Бог мълчи?“

В Кьолн един луд с огнепръскачка проникнал в едно училище. Убил 12 малки деца. И пак изникват въпросите: „А Бог?“ „Защо мълчи Бог?“

Или пък си мисля за една млада жена, болна от рак. Бавно и в ужасни мъки тя умира и оставя децата си сираци. Всеки, който е бил свидетел на такива страдания, трябва да се е запитал: „А Бог? Защо Бог мълчи?“

Има много хора, които могат да разкажат своята история и да запитат: „А Бог? Къде е Бог? Защо мълчи Бог?“

Нашият любим поет Фридрих Шилер е написал „Одата на радостта“. В нея има един такъв стих: „Братя, над звездния покров трябва да живее един мил Баща!“ Но съ-

временният човек се изкушава да каже: „Братя, над звездния покров не може да живее никакъв мил Баща!“

Всеки, който се е сблъсквал с това, всеки, който се е борил с въпросите: „Къде е Бог? Защо Той допуска това? Защо Той си мълчи за всички тези ужасни неща?“, може да достигне до точката, в която възниква опасната мисъл: „А може би няма никакъв Бог? Може би небето е празно? Може би атеизмът все пак е истина?“ Приятели, на когото дойдат такива мисли, трябва да се ужаси от тази перспектива! Защото, ако е истина, че няма никакъв Бог, това би било ужасно. Тогава ние, хората – ние, чудовищата! – бихме били оставени сами на себе си. Тогава бихме били като изгубени деца, които не знаят пътя към дома. Няма Бог? Колко зловещо! Когато хора ми казват: „Аз съм атеист“, аз им заявявам: „Вие не подозирате какво казвате с това! Над нас да няма нищо! Ние да сме оставени сами на себе си! Ние – сами едни с други!“ За човека няма нищо по-ужасно от човека, нали? Римляните са имали една поговорка: „Човек за човека е вълк.“ Ужасно!

Не мога да ви опиша колко пъти като пастор съм чувал думите: „Как може Бог да допусне това! Защо Бог мълчи при всичко това?“ И тъкмо защото толкова често са ме питали, сега искам да отговоря на този въпрос.

Трябва обаче предварително да заявя: аз не съм частният секретар на Бога. Той не ми е доверил плановете Си, нито ми е диктувал стенограма. Разбирате ли? Само по себе си е малко глупаво да се пита така, като че ли ние бихме могли да разберем Бога. Богът, когото аз бих могъл да разбера, би бил най-много някой епископ или председател на църковно настоятелство. Тях все още мога да ги разбирам. Но този, когото аз бих могъл да разбера, не би бил Бог. На едно място в Библията Бог казва: „Моите ми-

сли не са като вашите мисли и вашите пътища не са като Моите пътища.“ Това е доста ясно.

Но аз все пак съм научил някои неща от Библията и искам сега, доколкото мога, да отговоря на въпроса защо мълчи Бог.

1. Поначало Въпросът е поставен погрешно

Първо искам да кажа, че въпросът „Защо Бог мълчи?“ е поставен неправилно. Той всъщност е поставен, сякаш се намираме в съдебна зала. На съдийския стол седи госпожа Шулце или пък пастор Буш. А на обвиняемата скамейка седи Бог. И от тази позиция казваме: „Обвиняеми Боже, как можеш да допускаш всичко това? Защо мълчиш?“ Нека ви кажа абсолютно ясно: такъв Бог, който да седне на обвиняемата скамейка, няма!

Спомням си една невероятна сцена от времето, когато бях още съвсем млад проповедник. Бях 27-годишен, дойдох в Есен в годината, когато избухна голямата миньорска стачка, която много разбуни духовете. Един ден минавам край един площад. Някакъв човек е застанал върху сандък от сапун и говори възбудено на стоящите около него. Говори за гладни деца, експлоататорски надници и безработица. Изведнъж ме вижда, познава ме и кресва: „Ха, ето го и попа! Я ела насам!“ Обикновено се отзовавам на любезна покана, така че отивам към групата. Хората се отдръпват да ми направят път, за да стигна до оратора. Около мен има може би стотина миньори.

Чувствам се малко особено. В университета не ме бяха подготвяли за такива ситуации. И тогава онзи започва: „Слушай, попе! Ако има някакъв бог – което аз не зная, но може и да има – тогава искам, когато умра, да се явя

пред него и да кажа – и той изкрещя: – „Защо си допуснал хората да бъдат разкъсвани на парчета по бойните полета? Защо си допуснал деца да гладуват, а други да изхвърлят храна, защото имат прекалено много? Защо си допуснал хората да страдат и да умират от рак? Защо? Защо?“ И тогава ще му кажа: „Ти, боже, напусни! Махай се! Хайде, да те няма!“ Така крещеше човекът. Тогава и аз изкрещях: „Правилно! Да се маха този бог! Вън!“ Изведнъж става съвсем тихо. Ораторът се стъписва: „Чакайте, ама вие сте свещеник! Вие не можете да викате: „Да се маха този бог!“ На което аз отговорих: „Слушай какво! Такъв бог, пред когото ти се явяваш, и пред когото можеш така да си отваряш устата, който трябва да отговаря пред теб като обвиняем пред съдия – такъв бог има само в собственото ти въображение. На него мога да кажа само: „Махай се!“ Да се маха този глупав бог, когото нашето време само си е измислило, когото можем да обвиняваме, да тикваме настрана, да си го прибираме обратно – според нуждата. Такъв бог няма. Но искам да ти кажа нещо: има един друг, истински Бог. Пред Него ти ще се явиш като обвиняем и няма да можеш дори да си отвориш устата, защото Той ще те попита: „Защо не си Ме почитал? Защо не си Ме призовавал? Защо си живял в нечистота? Защо си лъгал? Защо си мразил? Защо си се карал? Защо си...?“ Така ще те пита. Тогава думите ще ти заседнат на гърлото! И тогава на хиляда едно няма да можеш да отвърнеш. Няма такъв бог, на когото можем да казваме: „Махай се!“, но има един свят, жив, истински Бог, който някога може на нас да каже: „Махай се!“

Това искам да кажа и на вас: ако чуете хора, които упрекват Бога: „Как може Бог да допусне това? Защо Бог мълчи?“, тогава им кажете: това би бил един глуповат, измислен Бог, когото ние можем да обвиняваме. Има обаче

само един истински, свят Бог, който обвинява нас. Вас и мен! Спазвали ли сте Божиите заповеди? Какво си мислите тогава? Бог гледа сериозно на Своите заповеди. Ние сме обвиняемите, а не Бог!

Това е първото, което исках да ви кажа съвсем ясно: цялата постановка на въпроса е погрешна. А сега и второто.

2. Мълчанието на Бога е неговият съд

Защо Бог мълчи? Вижте, Бог наистина често мълчи. И мълчанието на Бога е най-ужасният съд над нас! Аз съм убеден, че има ад. Той обаче не е такъв, какъвто го изобразяват на много картини – дяволът пече душите на огън и други подобни глупости. Аз вярвам, че адът е, когато Бог няма какво повече да каже на хората. Тогава можете да Го викате, можете да се молите, можете да крестите, но Той вече няма да отговаря! Руският писател Достоевски е казал веднъж: „Адът е онова място, където Бог никога повече не поглежда“ – където окончателно сме се отървали от Него, където наистина сме изоставени от Бога. Да, Божието мълчание е Неговият съд. Така че адът започва още оттук – с това, че Бог мълчи.

По този повод искам да ви разкажа една случка от Библията. Имало два града – Содом и Гомора – високоразвити градове с изтънчена цивилизация. Там не отричали Бога. Сигурно имало и няколко свещеници – бедни типове. Но хората просто не взимали Бог насериозно. Потъпквали заповедите Му. Може би на сватби или погребения се правели на религиозни, но иначе изобщо не се сещали за Бога. В Содом живеел един вярващ човек на име Лот. Той от време на време казвал: „Не може човек да постъпва така спрямо Бога! Не се лъжете, Бог не позволява да се поди-

грават с Него! Каквото посее човек, това и ще пожъне!“ „О – отговаряли хората, – я не ни разправяй басни! Ти да не си някакъв пастор? Стига с тия глупости. Каквото посеел човек, това и щял да пожъне!“ Един ден обаче това се случило. На разсъмване Бог заповядал да завалят огън и сира от небето върху тези градове, като предварително извел Лот и семейството му оттам. Какво значи това, знаем от бомбардировките през войната, но Бог може да го направи и без самолети. Мога да си представя как хората са скачали от леглата си и са викали: „Всички в мазетата!“ И тичат в мазетата. А там става горещо като в огнена пещ. Не може да се издържа повече. Тогава идва нова команда: „Всички навън!“ И всички се спускат навън. А навън навсякъде вали огън и сира. Хората са безпомощни – не могат да излязат навън, а в мазетата се задушават... Така разказва Библията. А аз си представям – това вече Библията не го описва – една група хора, които са се скрили в мазето: една млада светска дама, която си представяла Бога като добричък дядка; един възрастен господин, който можел да разпознава всякакви червени вина – и той нямал нищо против Дядо Боже, но и не се интересувал особено от него. Такива били събрани в мазето: приятни хора, порядъчни хора, примерни граждани, добри данъкоплатци. Е, всички си имали своите тъмни тайни, но кой пък ги няма... В подземията става все по-горещо и те искат да излязат навън, но не могат, там вилнее смъртта. И тогава ги обхваща ужас. Изведнъж дебелият господин казва: „Хора, Лот имаше право. Бог наистина е жив.“ А светската дама казва: „Тогава ще помогне само едно. Трябва да се молим! Кой може да се моли?“ И издигат ръцете си – в стари времена хората са се молели с издигнати ръце – ръце, които дотогава никога не са се издигали за молитва. И започват: „Господи, смили се над нас. Ние съгрешихме. Ние не Те

зачитахме. Но спри вече! Та ти си добрият Бог, Ти си милостив! Съжали ни, де!“ Но няма отговор! Чува се само виенето и съскането на огъня. Тогава ръцете се свалят, а разтворените длани се свиват в юмруци: „Господи, защо мълчиш?!“ Но пак тишина. Чува се само фученето на огъня. Сега могат да се молят или да проклинат – Бог вече не отговаря!

Има една граница, която един човек, един град или един народ може да прекрачи – граница на равнодушието към живия Бог. След нея Бог не чува и не отговаря вече. Тогава можете да се молите или да проклинате, но Той повече не отговаря. Разбирате ли, че това мълчание над Содом е било най-жестокият съд на Бога? Бог не е имал какво повече да им каже! И когато гледам нашата родина с нейното пълно безразличие към Божията истина, към Божиите заповеди и Божието спасение, често пъти ме обзема ужас. Може би ще стигнем дотам, да се молим или да проклинаме, а Бог да няма какво повече да ни каже.

На едно място в Библията Бог казва: „Когато Аз ви кажа, никой не отговаряше, когато говорех, те не слушаха.“ Защо мълчиш, човече, когато Бог те вика?

Значи мълчанието на Бога е неговият най-ужасен съд! Третото, което искам да ви кажа, е следното:

3. От голямо разстояние се чува трудно

Когато имаме чувството, че Бог мълчи, причината може да е, че сме много далеч от него!

Наскоро идва при мен един младеж и казва: „Пастор Буш, вие ме нервирате! Постоянно говорите за Бога. Изпречвам ви се на пътя и вие веднага започвате пак за Бога. А аз нито Го виждам, нито Го чувам. Къде говори Той? Аз не чувам нищо!“ Тогава му отговарям: „Младежо, знаете

ли притчата за блудния син?“ „Горе-долу.“ – казва той. „Горе-долу не означава нищо. Искам да ви разкажа една история, която сам Иисус е разказал. Имало един богат земевладелец и той имал двама сина. Единият от тях бил малко лекомислен. Било му тясно в къщи, задушно, просто не му било хубаво. Един ден казва на баща си: „Старче, дай ми моя дял от наследството, изплати ми го още сега. Искам да тръгна по света.“ Бащата му го дал и той тръгнал по широкия свят. И така се казва в Евангелието за него: „И там разпиля имота си с разпуснатия си живот.“ Можете да си представите това – в големия град чудесно можете да си похарчите парите. Точно тогава настава глад и безработица. Той пропада безнадеждно и накрая се озовава при свинете – става свинар. В Израел свинете се считат за нечисти животни. За един евреин това било най-лошото, което можело да му се случи – да стане свинар! Но тъй като тогава царял глад, той се радвал да може да си открадва по нещо от коритото на свинете, че да се храни. Там не можел вече да чува гласа на баща си. Просто бил много далеч от него. Блудният син би могъл да каже: „Не чувам гласа на баща си!“ Естествено! Разбира се, че не го чувал. Позволете ми тук да вмъкна нещо и да разкажа притчата не както е в Библията. И така, ето го избягалия, седи при свинете. Стомахът му стърже от глад. И той обвинява баща си: „Как може той да допусне да съм толкова зле!“ Така виждам и днешния свят: той изоставя Бога, сполетява го нищета, а после крещи: „Как може Бог да допуска това? Защо Бог мълчи?“ Но Иисус разказва притчата за блудния син по друг начин. Идва един момент в неговия живот, когато той идва на себе си: „Аз съм безумен! При баща ми има хляб в изобилие, а аз тук умирам от глад. Ще стана, ще се върна при баща си и ще му кажа: „Татко, сгреших!“ Решил се и се върнал. Баща му го ви-

дял отдалеч и изтичал насреща му. А блудният син казал: „Татко, сгреших!“ Тогава баща му го прегърнал и казал: „Донесете най-хубавите дрехи и му сложете пръстен на ръката и обувки на краката!“ Тогава той изведнъж чул гласа на баща си. „Ако вие не можете да чувате гласа на Бога, значи сте много далеч от Него! Трябва да се върнете и вие много добре знаете това!“ – казах аз на онзи младеж.

Хората могат да бъдат много далеч от Бога – чак при свинете, образно казано. Това го знаех дори по време на най-голямото си безбожие като лейтенант през Първата световна война. Мислех си: „Всъщност аз трябва да се обърна.“ И още не съм срещал човек, който по принцип да не знае това: „Аз трябва да се обърна.“ И най-самоуверената жена, която твърди: „Аз съм праведна“, разбира това, когато си поговоря с нея по-дълго. „Да – казва тя, – всъщност аз би трябвало да се покая! Много грях има в моя живот! Сърцето ми е вкаменено.“

Всеки от нас знае: „Аз всъщност би трябвало да се обърна.“ Защо не направите това? Обърнете се, покайте се! Тогава и вие ще чуете Бащиния глас!

И още нещо по въпроса защо мълчи Бог.

4. Ние трябва да чуем последната дума на Бога!

Можете ли още да слушате? Не ви ли е скучно? Ако ви е скучно, причината за това съм аз, а не евангелието. Проповедниците могат да направят евангелието скучно, това го могат! Но тогава четете Библията без нас. Евангелието е поразително, повярвайте ми!

Това, което сега искам да ви кажа, е най-важното: ако имате чувството, че Бог мълчи, трябва да чуете последната дума на Бога! Сега ще цитирам един пасаж от Библия-

та, който е толкова дълъг, че може би трябва да го повтoря два пъти. Той се намира в първата глава на Посланието към евреите: „Бог, след като в старо време много пъти и по много начини е говорил на бащите ни чрез пророците (чрез Мойсей и Еремия например), в края на тези дни говори на нас чрез Сина Си.“ Знаете ли кой е Божият Син? Това е Иисус!

Иисус! Ето че пак си дойдох на темата. Сърцето ми се разтуптя, защото мога да говоря за Него. Този Иисус е – така е наречен веднъж в Евангелието – възплътеното Божие Слово. „И Словото стана човек и живееше между нас.“ Разбирате ли, когато ние кажем една дума, тя изчезва като лъх. Но Бог е направил така, че едно Слово да се облече в плът – в Иисус. Иисус е Божията последна дума! Познавате ли израза „последна дума“? Да предположим, че искам да ви продам една крава. Не се страхувайте, няма да го направя! Не разбирам нищо от продажба на крави. Но да предположим, че искам да ви продам крава. Колко струва една крава? Нямам представа, да речем 1000 марки. Вие казвате: „Триста марки давам за нея. Повече не!“ „Но аз трябва да получа за нея 1200“ – заявявам аз. Тогава вие предлагате 400 марки. Аз отвърщам: „Хиляда и двеста искам за нея!“ И така продължаваме да се пазарим, докато накрая аз заявя: „Осемстотин марки е последната ми дума!“ И ако не съм мекушав, пазарлъкът остава на тази цена и след нея нищо повече не може да се промени. Иисус е последната дума на Бога! И ако вие не го приемете, тогава Бог няма какво повече да ви каже. Разбирате ли? Когато хората се оплакват: „Бог не говори. Защо Бог мълчи?“, аз им казвам: „Бог няма какво повече да ви каже, щом вие не приемате Неговата последна дума!“ Вие можете да приемете Иисус! Вие трябва да приемете Иисус! Иначе не може!

Често срещам хора, които ми казват: „Аз също вярвам в добрия Бог. Но защо ми е Иисус?“ Чуйте: Иисус е превърнатата в плът последна дума на Бога към нас! Ще ви обясня какво означава това, но най-напред искам да ви разкажа малко за Иисус. Нищо друго не правя с по-голямо удоволствие.

Около Иисус се е събрало множество хора. И Той им говори. Изведнъж настъпва смут. Хората започват да крещят и да бягат. Иисус прекъсва словото Си: „Какво става?“ Случило се е нещо ужасно. Дошъл е един прокажен. Знаете ли какво е проказа? Както си е жив, човек започва да се разлага. Това е ужасно – гной, която прояжда ушите, носа, устните. Тази болест е толкова заразна, че се предава дори чрез дъха. Затова прокажените трябва да живеят изолирани в пустинята. Забранено им е да идват сред хората. А тук, сред множеството, ходи един прокажен! И той бил чул за Иисус. Завладяло го силно желание: „Искам да видя Спасителя!“ И така, той идва. Може би се е надявал, че ще може да се свре някъде незабелязано. Но хората само отстъпват назад и крещат гневно: „Хей ти, отивай си, махай се!“ Грабват камъни и заплашват да го убият. Но той не се смущава. Представям си как в средата на тълпата се образува пътека, освободена от ужасените хора. Той върви напред по пътеката, докато стига до Иисус. Но не – той не застава пред Иисус, а пада на колене в праха пред Него и изплаква на Спасителя цялата си мъка: „Моят живот е провален, погубен! Иисусе, ако искаш, можеш да ме очистиш. Помогни ми!“ Знаете ли, съсипаното човешко същество и Спасителят, Божият Син, трябва да се срещнат! Така трябва да бъде – нашата неволя трябва да дойде пред Иисус. Ах, пожелавам ви да захвърлите мизерната си „религиозност“ и да донесете страданието си пред Иисус. И така прокаженият лежи пред Иисус: „Ако искаш,

можеш да ме очистиш!“ И сега става нещо, което намирам за безкрайно хубаво. Бих могъл да си представя, че Иисус отстъпва крачка назад от това ужасно, обезобразено човешко същество и казва: „Добре! Стани! Бъди очистен!“ Но не, Той не прави така. Иисус пристъпва крачка напред и поставя ръка върху болната глава. Хората крещат от ужас: „Прокажен не се пипа!“ Библията казва следното: „И Иисус го докосна.“ За Него никаква нечистота не е гнусна. Той идва и поставя ръката си върху всяко нещастие. Някоя беда не е твърде голяма за Него. И ако аз бях другият Вилхелм Буш, художникът, щях да рисувам това: ръцете на Иисус върху съсипаното, обезобразено лице на прокажения. Това е Иисус, чудото на всички времена. И ако сега тук има някой човек, от когото никой не се интересува, тогава Иисус ще положи върху него ръката си и ще каже: „Аз те изкупих, ти трябва да бъдеш Мой!“ Ако има някой, който се измъчва от мисълта, че е прокажен от нечистота и грях, тогава Иисус ще постави ръката Си върху него и ще каже: „Бъди очистен!“

Цялата Божия любов идва при нас чрез Иисус – в нашата беда, в нашия грях, в нашата нечистота, в нашата болест! Иисус е въплътеното Слово на Бога! И въпреки това хората казват: „Защо Бог мълчи?“ Не е ли говорил Бог достатъчно ясно и чудесно? Това не е ли Божията дума?

И този Иисус един ден бива положен върху един кръст. Забиват Му гвоздеи през ръцете и краката. След това изправят кръста и Той увисва на него. Около кръста – вилнееща тълпа. Римските войници отблъскват хората назад. Елате да се присъединим към това множество, нека застаем под кръста! Погледнете го, Човека на Голгота!

„Ранен и в кръв потънал и с тръни на глава,
за присмех Той е станал на хорската мълва.“

Погледнете Го! Попитайте Го: „Защо висиш тук?“ И Той ще ви отговори: „Защото ти имаш вина пред Бога. Или ти ще я изплащаш в ада, или Аз ще я изплатя тук заради теб. Някой трябва да плати! Аз искам да направя това за теб. Само вярвай в Мен!“

Приятели, аз още на младини разбрах, че това е жертвеното агне, което понася греха на света – включително и моя личен грях. Там Иисус отнема и моята вина, там Той ме помирява с Бога, там Той плаща откупа за мен, за да ме изкупи за притежание на Бога. И когато разбрах това, положих сърцето си под кръста и казах:

„Пред кой да преклоня глава,
о Царю на вселената,
пред кой да падна ничком?
Чуй моето „Благодаря“,
чрез Тебе имам всичко.
Живота – колко е това? –
на Теб го посвещавам!
От днес съм Твой за вечността,
която ти ми даваш!“

После погребват Иисус в един каменен гроб, пред него търкулват тежка каменна плоча. Римски войници стоят на стража. А рано сутринта на третия ден блясва такава светлина, като че наблизко е избухнала атомна бомба. И войниците – а това са корави мъже, а не истерични девичи – припадат. И последното, което виждат, е Иисус, който славно излиза от гроба!

Не ви разправям приказки. Говоря ви, защото със сигурност зная, че Иисус е възкръснал от мъртвите! Този Иисус, който е умрял за вас, сега е жив! Няма човек, за когото Той да не е умрял. Той ви зове като последната

дума на Бога към вас! И решаващият въпрос за вашия живот е дали вие ще го приемете.

Защо Бог мълчи? Бог съвсем не мълчи, приятели. Той говори. Неговото Слово е „Иисус“. А това значи любов, милост, състрадание.

През своя живот съм прекарал ужасни часове – по нацистките затвори, при бомбардировките. Спомням си един от най-ужасните мигове в живота си. Вик на ужас застина на гърлото ми, когато, след една бомбардировка, ме заведоха в един двор. Наоколо лежаха около 80 трупа, които бяха извадени през деня от един разрушен бункер. Подобни ужасни гледки бях виждал вече по бойните полета през Първата световна война. Но тази беше много по-ужасна. Това не бяха войници. Това бяха старци, преуморени от работа жени и – деца, дечица, по чиито мършави телца си личеше колко много е продължила войната. Деца! Какво общо имаха те с тази безумна война!? И като стоях сред тези трупове, сам в здрача, сам в мъртвешката тишина, в сърцето си се провикнах: „О, Господи, къде си? Защо мълчиш така?“ И тогава изведнъж в душата ми зазвучаха думите на Библията: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Син.“ При това мое отчаяние трябва Сам Бог да ми е извикал тези думи. И изведнъж пред мен застана кръстът на Голгота, на който Бог остави да изтече кръвта на Неговия Син – за нас.

Аз не разбирам Бога. Не разбирам защо Той допуска толкова много неща. Но има един знак, един паметник, един маяк на Неговата любов. Това е кръстът на Иисус. „Той не пощади Своя Син, а Го пожертва на кръста заради всички нас. Как няма да ни подари с Него и всичко?“ Така казва апостол Павел. Когато под кръста на Иисус намеря мир с Бога, нямам повече въпроси.

Когато моите деца бяха малки, те не разбираха всичко, което правех, но ми имаха доверие: „Татко ще направи всичко както трябва.“ Когато аз намеря мир с Бога чрез кръста на Иисус, ставам дете на Бога и тогава мога да вярвам на своя Небесен Баща – Той прави всичко както трябва. И тогава нямам повече никакви въпроси. Всичко зависи от това, дали приемаме Иисус – последната дума на Бога!

Можете ли да послушате още пет минути? Сега трябва да ви кажа още нещо, което е много важно.

5. Мълчанието на Бога може да се превърне в зов

Вижте сега, човек може с часове да обсъжда защо Бог допуска това или онова, но този въпрос става истински актуален едва когато ни засегне лично.

Напоследък едно много отчаяно младо момиче ми каза: „Не мога повече да живея!“ Не зная в какво положение се намирате вие, но относно мрачните обстоятелства в живота ви искам да ви кажа, че не е важно да питаме: „Защо? Защо? Защо?“, а трябва да питаме: „За какво?“ По повод на това искам да ви разкажа още една случка.

Когато преди няколко десетилетия станах пастор в един миньорски район, всичко тръгна ужасно зле. Един ден чух за един работник, който бе претърпял подземна злополука. Един камък бе паднал върху кръста му. Той беше останал напълно парализиран, без всякаква надежда за подобрение. Ужасно! Аз го посетих, но това посещение беше страшно неприятно. Най-неприятното посещение, което съм преживявал. Стаичката му беше пълна с негови другари. На масата имаше шишета с ракия. Парализираният седеше на инвалидна количка. Когато влязох, се вдигна

силна врява: „Ах ти, черен гарван, стой вън! Къде беше твоят Бог, когато камъкът ми падна на кръста? Защо мълчи твоят Бог?“ – и започна да проклина. Беше същински ад. Не можах да кажа нито дума и излязох. Имах няколко приятели от миньорите в моя район и следващата вечер, на „мъжкото събиране“, им разказах за това посещение. След една седмица, точно когато започваше мъжкото събиране, вратата шумно се отвори и вкараха инвалидната количка с парализирания миньор. Приятелите ми просто го бяха взели и довели на нашето събиране. Не знаех дали го бяха питали много-много, вероятно не бяха. И така, той седеше пред мен. Аз говорих за текста: „Бог толкова възлюби света“ – но не че направи всичко да ни върви добре, а „че даде Своя Син.“ Говорих за Иисус – последната дума на Бога, която трябва да чуем, и продължих: „... та всички, които вярват в Иисус, да не бъдат изгубени!“ И този човек слушаше! За първи път чуваше така за Иисус. Изведнъж му просветна. Ще кажа съвсем накратко: след три месеца той стана притежание на Господ Иисус. Просто не мога да ви опиша как всичко у него стана ново. Жилището му вече беше подредено. Там, където преди се чуваха само проклетия, сега звучаха песни за Иисус. Старите приятели не идваха вече, но затова пък дойдоха нови. Бутилките с ракия изчезнаха, но затова пък на масата имаше Библия. Жена му и децата му се оживиха...

Малко преди смъртта му отидох да го видя още веднъж. Това посещение остана незабравимо за мен. Той имаше хубаво име – Амзел (кос – нем., бел. прев.). Той няма да ми се разсърди, че казвам името му, сега той е във вечността. „Амзел – питам аз, – как си?“ „О – казва той, – откакто животът ми принадлежи на Иисус, откакто имам прошка за греховете си, откакто съм дете на Бога, вече в моя дом –

той помисли за момент и продължи – всеки ден е като деня преди Коледа.“ Доста добре казано за един миньор, не мислите ли? И после каза нещо, което няма да забравя никога. „Буш! – каза той. – Аз скоро ще умра, чувствам го!“ Ние си говорехме на ти, защото бяхме станали добри приятели. „И тогава ще мина през портата на вечността и ще застана пред Бога. Напълно ми е ясно, че със смъртта не свършва всичко. И когато във вечността застана пред Божия трон, ще падна пред Него и ще му благодаря, че ми счупи гръбнака.“ „Амзел – прекъсвам го ужасен, – какво говориш?“ А той отвръща: „Зная какво казвам. Виж, ако не беше се случило това, ако Бог ме беше оставил да живея като безбожник, щях да отида направо в ада, във вечното проклятие. Бог трябваше със Своята спасителна любов да се намеси така драстично и да ми счупи гръбнака, за да мога да намеря Неговия Син Иисус. Чрез Иисус сега съм щастливо Божие дете. Затова искам да Му благодаря за това.“ И накрая последва едно изречение, което неизличително се запечата в съзнанието ми: „По-добре сакаят да принадлежат на Иисус и да бъдат дете на Бога, отколкото с два здрави крака да скочат в ада.“ Никога няма да забравя как го каза това: „По-добре сакаят да принадлежат на Иисус и да бъдат дете на Бога, отколкото с два здрави крака да скочат в ада.“ Тогава аз отговорих: „Скъпи мой Амзел, виждаш ли, Бог ти изпрати нещо ужасно тежко. В началото ти се гневеше. „Къде беше Бог? Защо Бог мълчи?“ А сега разбра защо Бог ти е дал такава съдба. Той е искал да те привлече към Иисус, за да може Иисус да те привлече към Бога!“

Вижте, не би трябвало да питаме „Защо?“, а по-скоро „За какво?“ И във връзка с това искам да ви кажа: аз вярвам, че всичко тежко в живота ни идва, за да може Бог

чрез Иисус да ни привлече към Себе Си! Аз много обичам да пея този стих от една песен:

„Притегли ме, Отче, към Сина Си,
за да може Твоят Син
да ме притегли към Теб.
Твоят Дух да заживее в мен
и да направлява разума и чувствата ми,
та да мога да усетя и да вкуся Твоя мир
и със сърцето си да Ти благодаря и пея.“

Бих желал и вие да можете да се помолите с мен с тази песен!

Нашето право на любов

Тази тема съм я формулирал така: „Може ли любовта да бъде грях?“ Или въпросът за половете, който така много ни занимава. Позволете ми направо да започна с темата: „Нашето право на любов“. По този въпрос имам да ви кажа сериозни и важни неща.

1. Нашата безгранична нищета

Един много странен факт за нашето време е, че хората никога не са били така самотни, както сега. При това никога не са били струпани така нагъсто. И все пак, макар че сме натъпкани като сардини, никога не сме били по-самотни.

Един 16-годишен младеж веднъж ми казва: „Нямам близък човек!“ Аз му отвърщам: „Не приказвай глупости! Та ти имаш баща!“ „А, стария – казва той, – той си идва вкъщи в пет следобед, скарва се малко, яде и пак излиза.“ „А майка ти?“ „О, тя си има толкова много своя работа. Тя не може да се занимава с мен.“ „А твоите приятели в работата?“ „Това са колеги и нищо повече! Нямам човек, пред когото да си излея сърцето.“ Това ми го казва един 16-годишен младеж! Но такава самота има не само при децата. Често пъти съпругите живеят съвсем самотни до собствените си мъже и обратно. Мъжът няма понятие от това, какво вълнува жената. А жената няма понятие от какво се интересува мъжът. И това се нарича брак! И така, днес ние сме едно множество от самотни хора!

Когато съвременните философи говорят за самотата на днешното време, те срещат голям интерес. Човек буквално плаче за освобождение от самотата. И вижте сега,

този копнеж за освобождаване от самотата се съюзява с най-голямата сила, действаща в нашия живот, а именно – половия ни инстинкт. И тук се късат бентовете. Петнадесетгодишен младеж си търси приятелка, която да го спаси от самотата му. Съпругът, който живее напълно самотен до жена си, тръгва със своята секретарка, която може би ще го избави от самотата му. Младият студент, ужасно самотен сред 11 или 20 хиляди други студенти в университета, се събира с една студентка, също толкова самотна. Стремешът за избавление от самотата се съюзява с половото влечение – най-мощния инстинкт в живота ни. И резултатът е, че ние живеем в един страшно сексуализиран свят. Фактът, че човек търси избавление от самотата си в сексуалната област, се използва от предприемчивите бизнесмени – например филмовите продуценти и авторите на романи. Сега девизът е: нито един филм без поне една креватна сцена! Нито един роман без поне една изневяра!

Когато човек гледа всичко това – флиртове, закачки, целувки и пр., има чувството, че всичко е безоблачно, че всичко е една светла радост. Едно младо момиче ми каза: „Господин пасторе, нашите представи са съвсем различни от тези на нашите баби. Ние имаме нов морал и нова етика.“ Тогава почти се изкуших да си сваля шапката (но нямах такава) и да отговоря: „Моите почитания!“ Но когато човек е бил толкова време пастор в големия град като мен, вече не вярва на големи думи. Аз от опит знам, че тази приповдигнатост е само фасада. Зад тази фасада се крие една безгранична нищета: млади мъже и момичета, които живеят в мътни връзки и не могат да се справят със самите себе си; бракове, които продължават да съществуват в лицемерие или се разпадат. Една безгранична нищета! И това го знаят всички! Аз не говоря за никакви хора някъде си, а за нас.

Преди години изнесох една беседа на подобна тема, и то пред млади хора, в едно малко градче в Липерланд. Когато влязох в залата, си помислих: „Това е адът!“ Момчета, момичета, цигарен дим. Някои момчета извадиха дори бутилки с ракия. Някои от момичетата седяха в скута на момчетата. „И аз трябва да говоря тук! Олеле!“ – помислих си. И започнах със следната фраза: „В областта на половите отношения съществува крещяща нищета.“ На секундата като че ли всички завеси се вдигнаха. Още виждам едно от момчетата, как бутна настрана момичето си. Това, което казах, го уцели. Изведнъж настана мъртва тишина. И тогава ми мина мисълта: „В първия момент изглеждаше, че всички са радостни и щастливи, но истината е, че в областта на половите отношения цари безкрайна нищета.“

2. В какво се състои бедата?

Вижте, поначало бедата е в това, че ние вече не знаем кое всъщност е добро и кое – лошо. Ние казваме: „Днес имаме нови схващания по този въпрос!“ Но същността остава същата – грехът е действителност! И когато съгреша, върху съвестта ми ляга товар. Това е реалност. Така се появява бедата, а именно, че човек вече не знае кое всъщност е добро и кое – лошо. Позволете направо да ви запитам: да се прави секс без брак о' кей ли е, или е нещо лошо? Изневяратата необходимост ли е при трудните бракове, или е нещо лошо? Лесбийската любов, която момичетата правят помежду си, грях ли е, или не? Хомосексуализмът между мъже или момчета нещо лошо ли е, или не? Онанизмът, разводът – лошо ли са, или добро? Оттук идва бедата! Хиляди романи представят нещата така, като че ли тези неща се намират извън понятията за добро и лошо, и като че ли затова този въпрос е излишен. Нали,

липсата на другарско чувство е лошо нещо, но сексът няма нищо общо с доброто и лошото. Вземете например съвременните филми: целувка в едър план, пада завесата и след това зад завесата – сенки. Това просто е част от сцената, няма нищо общо с доброто и злото. Така ли е? Аз добре си спомням как, когато се осъзнах като млад мъж, пред мен стоеше мъчителният въпрос: „Кое е позволено и кое не е?“

За да може честно да отговори на този въпрос, човек трябва първо да си зададе един друг въпрос: „Кой всъщност определя кое е добро и кое е лошо?“ Пред мен веднъж беше застанала една такава двойчица: тя – със силно почернени мигли, а той – малко лабилен младеж, с пожълтели от цигарите пръсти. Аз им казвам: „От седем километра срещу вятъра си личи какво е положението при вас!“ Тогава куклата ми заявява: „Че няма нищо лошо в това, господин пастор! Няма нищо лошо в това!“ Аз отговарям: „Един момент. Кой всъщност трябва да каже дали има нещо лошо в това, или не?“ Да, кой всъщност ще каже кое е добро и кое – лошо? Църквата? Не! С такова нещо и аз не бих се нагърбил. Като младеж никога не съм признавал правото на пасторите да господаруват над живота ми, а сега самият аз съм такъв. Кой трябва да каже кое е добро и кое – лошо? Леля Амалия? Или моята собствена съвест? Някои хора казват: „Аз винаги слушам вътрешния си глас.“ Хм, хм! Кой всъщност трябва да каже кое е добро и кое – лошо?

Вижте, сега стигнахме до нещо много важно. Ако има Бог, който е Господар на този свят, тогава Той трябва да каже кое е добро и кое е лошо! Ако няма Бог, правете каквото си искате! Да се държите благоприлично само заради леля Амалия, в това не виждам смисъл. На това място всеки човек е изправен пред въпроса: „Има ли Бог, или

няма?“ Аз познавам хора, които живеят в голяма мърсотия, но твърдят: „Аз също вярвам в Господ.“ Това са глупости! Обаче ако има Бог, то Неговата воля ще важи и за тази област от човешкия живот. Вие можете да си изберете цял живот да пренебрегвате Бога, но така и ще си умрете! Не можем 45 години да казваме: „Аз живея без Бога!“, а след това да остареем и да станем набожни. Така няма да стане. „Търсете Господа, докато може да бъде намерен!“ – казва Библията, – а не „когато на вас ви е удобно“. Казвам ви още веднъж: ако няма Бог, можете да правите, каквото си щете. Обаче ако Бог е жив, тогава Той трябва да каже кое е добро и кое – лошо. Това е ясно, нали?

И аз ви казвам: Бог наистина е жив! Бог наистина Го има! Ако ме запитате откъде с такава сигурност знам това, ще ви отговоря: „Защото Той ни се е открил чрез Иисус!“ След идването на Иисус всяко равнодушие спрямо Бога или всяко отричане на Бога е невежество или зла воля! Бог е жив! И тъй като Бог е жив, Той трябва да каже кое е добро и кое е лошо! Вие можете да Го отстраните от живота си. Можете да кажете: „Ние си имаме други морални принципи!“ Но аз ви гарантирам, че ще трябва да се отчетете за своя живот не пред самите себе си, а пред Бога.

Когато ни стане ясно, че Бог трябва да каже кое е добро и кое е лошо, ние се освобождаваме от лутането в тъмнина. В Неговото Слово, в Библията, Той ни е казал всичко ясно и разбрано. Веднъж един човек ме запитва учуден: „Значи в Библията има и такива неща?“ Отговорих му: „Да, в нея има такива неща.“ Бог ни дава съвсем ясни указания за това кое е добро и кое е лошо и в областта на сексуалните отношения.

Следват ли мисълта ми? Ние трябва да се запитаме какво всъщност казва Бог? Нека видим най-важното от Библията по този въпрос.

3. Какво казва Бог?

а) Бог одобрява сексуалността

Има едно стихотворение на Курт Тухолски, в което той заявява горе-долу следното: „От пъпа нагоре съм християнин, а от пъпа надолу – езичник.“ Това е глупост! Библията казва: „И Бог създаде човека, мъж и жена ги създаде.“ Следователно Бог ни е създал с нашата сексуалност. Затова и аз открито говоря по този въпрос. Това не е табу. Бог ме е създал мъж, и вас също – мъже. Нека тогава бъдем мъже, а не палячовци! Вас Бог ви е създал жени. Тогава бъдете жени! Стремежът на някои жени да бъдат като мъжете и обратно, е болестен. Разбирате ли, бъдете истински жени! Бъдете истински мъже! „И Бог създаде човека, мъж и жена ги създаде“ – а не и някакъв трети пол. Бог одобрява нашата сексуалност, това трябва да го знаем. Тук нищо не трябва да се потиска. Всички емоции и вълнения, които се дължат на това, че сме мъже или жени, са вложени още при сътворението.

Но ние сме паднало творение. Светът не е такъв, какъвто е излязъл от Божиите ръце. И затова точно сексуалността, тази важна и нежна област на човешките отношения, е особено застрашена. Ето защо Бог грижливо защитава тази ни страна.

б) Бог защитава сексуалността чрез брака

Бог одобрява сексуалността и я защитава чрез брака. Бракът не е обществен договор, а божествена наредба.

Един американски психиатър, който е написал цяла книга по тези въпроси, а самият той не е християнин, казва: „Никъде няма по-величествено изявление по този въ-

прос от това в Библията: „И Бог създаде човека, мъж и жена ги създаде.“ И продължава: „Аз не съм християнин, но ви казвам като психиатър, че правилното е бракът.“ Разберете ме добре – не седмият, осмият или деветият брак на холивудските звезди! Това, че тези „бракове“ се превръщат в идеал, е също едно от безумията на нашето време, което прави цялата ни безпомощност още по-явна. Бог е установил брака като институция – брака на любовта и верността.

Иска ми се всъщност да ви държа една малка реч по въпросите на брака. Мили жени, не е достатъчно да готвите хубави гозби на вашите мъже и да им пришивате скъсаните копчета, за да сте добри съпруги. Вие, мъже, не е достатъчно да давате на жените си пари за домашния бюджет и повече да не ви е грижа за тях. Според Божи-ята воля бракът трябва да бъде избавление от самотата! Такъв ли е вашият брак, семейни хора? Може би трябва някога да си поговорите и да си кажете: „Докъде сме стигнали всъщност? Нашият брак трябваше да бъде спасение от самотата ни!“ „Не е добре за човека – казва Бог в началото на Библията, – да бъде сам; ще му направя подходящ помощник.“ Разбирате ли, избавление от самотата!

На това място ще ви разкажа една история. Когато бях малко момче, сестра ми и аз отидохме с родителите си на сватба на наши роднини в Щутгарт. Това беше първата сватба, на която присъствах, и всичко ми беше много интересно. До църквата отидохме с файтони, а след това в хотела имаше пищен обяд. На последно място в менюто пишеше: „Сладоледена бомба“. Аз и сестра ми бяхме седнали на края на масата и имахме само едно желание – по-скоро да дойде сладоледената бомба! Тя обаче безкрайно дълго се бавеше, защото постоянно все някой чичо дър-

жеше дълга реч. Тези речи ни бяха ужасно скучни. И въпреки това една от тях остана незабравима за мен. Стана един чичо, който искаше да бъде духовит, и каза: „Мили гости на този празник! Говори се, че на небето имало два стола, определени за тези съпрузи, които нито за секунда не са съжалили, че са сключили брак.“ И продължи: „Но до ден-дневен тези столове стоят празни!“ В този момент някой го прекъсна. Баща ми се провикна през цялата група от гости към майка ми, която седеше на другия край на празничната трапеза: „Майко, тия столове са за нас!“ Аз бях малко момче и не разбрах напълно дълбокия смисъл на казаното, но поток от радост обля сърцето ми, защото усещах чудесната топлина на своя роден дом. Вашият брак такъв ли е? Така Бог си е представял брака!

Когато се женех, присъстваше един мой стар колега, който произнесе чудесна реч върху този библейски текст: „Аз ще му направя подходяща помощница.“ Той каза: „Не подарка, която да го замерва с пантофите си, нито робиня, която да лежи в краката му. Не някакъв второстепенен придатък покрай него, а подходяща помощница, която да бъде винаги до него.“ Сега ми се иска да изпея една песен-възхвала за брака, ех, само да имах време за това!

Много силно впечатление ми направи как баща ми погледна майка ми на сребърната им сватба и каза: „През тези 25 години всеки ден те обичах все повече.“ Тогава си помислих за всички бракове, в които за тези 25 години всичко е изстинало. Ужасно! Има много съпрузи, които трябва да кажат на партньора си: „Виж какво, ние трябва да започнем всичко отначало!“ Това е възможно! Възможно е!

А сега и третото нещо: има много млади хора, които казват: „Аз още хич и не мисля за женитба. Какво казва Библията за нас? Можем ли да правим каквото си искаме?“ На тях трябва да кажа следното:

В) Бог иска чиста младеж

Зная, че в днешно време това звучи малко смешно. Но смятате ли, че Бог се приспособява към модата? Не бих казал. Може би трябва да обоснова мисълта си. Вижте, в Библията има една знаменита история – тя разказва за един млад мъж на име Исаак. Един ден баща му изпраща слугата си да му доведе жена. Тогава Исаак отива на полето да се моли, защото е убеден, че Бог е Онзи, който ще избере правилната жена за него. И на тази жена, която още дори не познава, той вече е верен. Вие, млади хора, които още хич и не мислите за женитба, бъдете сигурни, че Бог ще ви даде подходящото момиче в подходящия момент. И на това момиче вие още отсега трябва да сте верни. Или обратното: вие, момичета, бъдете верни на този, когото още не познавате! Това е идеята на Библията. Бог иска чиста младеж!

Веднъж един психиатър ми заяви: „Аз съм убеден, че по принцип едно момиче може да обича истински само веднъж. Сърцето ѝ може да се отвори истински само веднъж. Ако едно момиче е имало седем приятели, то вече е похабено за брак. Ще се ожени за седмия, но ще мисли винаги за първия, когото е обичала.“ Тогава му отвърнах: „Интересно, вие, психиатрите, стигате до същите истини, както и Божието Слово!“

Трябва съвсем ясно да кажа: предбрачните сексуални връзки, лесбийството, хомосексуализмът, изневяратата и разводът са грехове, за които ще трябва да отговаряте пред лицето на светия Бог!

Всъщност тук бих могъл да приключа. Но зная колко много ми помогна това, когато разбрах каква е волята на Бога и какво казва Той. Би било жестоко да спра дотук и да не ви кажа още нещо важно по този въпрос.

4. Как се преодолява бедата

В Библията има една чудесна, вълнуваща история: Иисус, Синът на живия Бог, е зобиколен от множество хора. Изведнъж настъпва суматоха. Хората се отдръпват и правят място на една тълпа, сред която има и свещеници. Довличат хубава млада жена. Буквално я виждам пред очите си, с полуразкъсаните ѝ дрехи. Блъсват я пред Него и казват: „Господи Иисусе, хванахме тази жена в прелюбодеяние с един чужд мъж. Божията заповед гласи, че прелюбодеянието се наказва със смърт. Ти си винаги толкова милостив, Господи Иисусе, но срещу Божията воля едва ли ще кажеш нещо! Искаме сега да чуем от Теб, че тази жена трябва да бъде убита с камъни!“ Тогава Иисус поглежда младата жена и отговаря: „Да, Бог се отнася много, много строго към това и по Неговата воля тя заслужава смърт.“ Очите светват. Някои вече грабват камъни, защото тогава прелюбодейците са били убивани с камъни. Но Иисус продължава: „Чакайте малко! Този от вас, който няма никакъв грях – нито в мисли, нито в думи, нито в постъпки – нека хвърли първия камък!“ След това се навежда и започва да пише нещо на пясъка. Много бих искал да знам какво е написал, но това не е казано в Библията. След известно време Той се изправя и – площадът се оказва празен. Само жената още стои там. В Библията е казано: „Те си отидоха, изобличени от съвестта си.“

А сега питам всички вас: „Щяхте ли вие да можете да хвърлите първия камък върху жената? Чисти ли сте в своите мисли, думи и дела в тази област? Щяхте ли да можете да хвърлите първия камък? Никой от вас, нали? Но тогава ние сме едно сбирнище от грешници! Да, наистина сме такива.

Вижте, тези хора са допуснали голяма грешка. Те са

си отишли, изобличени от своята съвест. Трябвало е да направят обратното. Трябвало е да кажат: „Господи Иисусе! Ние трябва да застанем редом с тази жена. Ти не я отхвърли, помогни и на нас!“ Не знам никой друг освен Иисус, който би могъл да помогне при сексуалната нищета на нашия свят. И когато казвам това, казвам го като човек, който е живял чрез помощта на Иисус. Когато говоря за Него, не развивам теории. Той е бил силата на моя живот и продължава да е и до този час. Един пастор не е от неутрален пол, той също е човек. Той има нужда от Спасителя толкова, колкото и вие. Аз съм изпитал какъв голям Спасител е Иисус, и то по отношение на две неща. Първо:

а) Иисус прощава грехове

Никой свещеник, пастор, нито пък ангелите могат да ви простят греховете. Първата нечиста мисъл, както и всяко последвало я действие, са безвъзвратно грях. И вие отивате с вашите грехове във вечността, пред Божия съд, ако преди това не намерите Иисус, не изповядате греховете си и не Го помолите да ви ги прости. Иисус е единственият, който може да прости нашата вина.

Застанете духом пред кръста на Иисус и кажете: „Сега поставям всички свои младежки грехове пред Тебе. Признавам Ти всички свои сексуални връзки и не премълчавам нищо.“ После погледнете духом нагоре към кръста Му и кажете, както се казва в песента:

„Проля се и за мене Твоята скъпа кръв.
Това аз вярвам и разбирам.
Тя покрива и моята вина,
защото Ти, Иисусе, и за мен умря.“

Чуйте какво казва Библията: „Кръвта на Иисус Христос, Божия Син, ни очиства от всеки грях.“ Това са освобождаващи думи!

На 17 години станах войник и в казармата преминах през мелницата на мръсотията. Когато дойдох на себе си, се запитах, изправен пред гледката на изпълнения си с нечистота път: „Кой ще ме освободи от моя опетнен младежки живот?“ И тогава разбрах: Иисус може да ликвидира моето минало. Иисус ми прощава греховете. Покаях се и се обърнах към Него, а сега вече и не искам да живея без Него.

Веднъж говорих в Дюселдорф пред едно голямо събрание за това, че Иисус ликвидира миналото ни, като прощава греховете. Когато събранието свърши и всички започнаха да излизат навън, видях един висок и изискан господин да си проправя път напред през множеството. Накрая застана пред мен и силно възбуден запита: „Вярно ли е това, което казахте, че има прошка за греховете?“ „Да – отговарям аз. – Слава на Бога! Аз го изпитвам в живота си.“ Тогава той каза: „Аз съм психиатър. При мен идват много хора с душевни болести. Те имат комплекси. Но не знаят от какво страдат. В повечето случаи това са стари греховни истории, за които те вече не си спомнят ясно или не искат да си спомнят. Трябва дълго да работя с тях, докато извадя старите случки от подсъзнанието в съзнанието им. Но дотам са ми възможностите. Аз мога да извадя стария грях най-вече: лъжи, караници, сексуална невъздържаност. Но често пъти съм си мислил отчаян: „Само да можех да премахна самия грях!“ И затова ви питам, господин пастор Буш, има ли наистина някой, който може да премахне греха? Вярно ли е това, или не?“ След този въпрос още веднъж потвърдих радостно: „Слава на Бога, да!“ И тогава ми стана ясно какво удивително и пре-

красно послание имаме ние в Новия завет: Иисус прощава греховете!

И второ:

б) Иисус развързва Връзките

Веднъж казах на една млада и хубава секретарка: „Госпожице, вие ще отидете в ада. Връзката ви с вашия шеф е ужасна! Не правете нещастни този човек и неговото семейство!“ Тогава лицето ѝ се сви от болка и тя отговори:

„Не мога да го оставя, та аз го обичам!“ „Да – отговорих, – но този човек има жена и деца! Вие сте жестока!“ А тя отново каза: „Не мога да го оставя!“ Почувствах как самата тя страда от тази връзка, но няма сили да я скъса. Но аз можех да ѝ кажа: „Вижте, ние наистина не можем да разкъсваме връзките на греха, но в Библията се казва: „Когато Божият Син освободи, той е наистина свободен.“ Повикайте Иисус! Той може да разкъса връзките на такива тайни грехове!“

Има един стих от една песен, която обичам да пея:

„Иисус дойде и оковите падат,
примките на смъртта се разкъсват на две.

(Това съм го наблюдавал често като пастор в големия град, как примките на смъртта се разкъсват.)

Нашият Спасител единствен успява.
Нали затова Той на кръста умря!
Той, Синът Божий, освобождава,
от грях и падение ни води към чест!
Иисус дойде и оковите падат.
Примките на смъртта се разкъсват на две!“

При това положение на нещата, при такава нищета и объркани връзки е ясно, че млади и стари се нуждаят от Спасителя и Избавителя. В това, че Иисус подарява чудесно и съвсем реално избавление, всеки може да се убеди лично! Вие се нуждаете от Спасител, защото иначе водите едно окаяно съществуване!

5. Хората жагуват за „агане“

Трябва да прибавя още нещо. Има много момичета, които казват: „Да, но ние вече ставаме на 40 години и никой не се жени за нас. Какво да правим тогава?“

Вижте сега, аз съм стопроцентов пацифист – заявявам го ясно – и всъщност съм станал такъв поради неволята на такива момичета. Във Втората световна война загинаха 5 милиона млади мъже. Това означава, че за 5 милиона момичета остава неосъществено най-съкровено им желание – да направят щастлив един мъж. Означава, че 5 милиона момичета от нашия народ трябва да извървят самотни своя път. Има ли нужда от повече доводи против войната? Можете ли да разберете какво означава за нашия народ тази мълчалива мъка на 5 милиона жени? Мъжете, които те са искали да направят щастливи, лежат по бойните полета. На такива момичета искам да кажа: „За Бога! Не заграбвайте чрез грях това, от което сте лишени! Не разрушавайте чуждия брак! Ние сме изложени на порои от опасности и изкушения.“ „Да, но какво да правим?“ – питат те. Тогава отговарям: „Щом така ви е било отредено, примирете се с положението. Не е необходимо непременно да бъдем нещастни, щом не сме омъжени!“

Библията разказва за една неомъжена жена на име Тавита. Тя живяла в град Иопия, днешна Яфа. Когато починала, апостол Петър се случил наблизко. Повикали го при

мъртвата. Когато Петър влязъл в стаята, дъхът му секнал. Той си бил представял, че старата мома лежи сама в стаята на смъртното си легло. Но стаята била пълна с хора! Една вдовица му показала: „Тази рокля ми я уши Тавита!“ Там имало и един слепец, който потвърдил: „Аз бях много самотен. И всяка събота следобед от три до четири Тавита идваше и ми четеше. И това беше най-светлият час в живота ми!“ В стаята имало и малки деца – такива едни сополиви – и те едно през друго завикали: „Ние сме изоставени деца. Никой не се грижеше за нас. Тогава дойде Тавита и се зае с нас!“ На Петър веднага му станало ясно: Тавита е имала много по-богат живот, отколкото някоя съпруга, която покрай скучния си съпруг с течение на времето съвсем се вкисва.

В немския език имаме само една дума за любов. На гръцки за любов има две думи. А Новият Завет е написан на гръцки. Любовта, за която говорихме преди, на гръцки се нарича „ерос“. Оттам идва и думата „еротика“. Освен нея има и друга дума за любов – „агапе“. Това е любовта на Бога, която мога да раздавам на другите.

Вие, млади момичета, които не се омъжвате, кажете „да“ на пътя си, приемоте положението си – и изпълнете живота си с „агапе“. Хората жадуват за такава любов!

Мога ли да повторя още веднъж? Бог определя кое е добро и кое е зло. Бог казва: чиста младеж и верен брак. И ако не ни е отреден брак, трябва да се примирим с този път.

6. Любов, на която нямаме право

И накрая искам още веднъж да поговоря за Исус. Моятата тема гласеше: „Нашето право на любов“. Има обаче една любов, която не ни се полага по право, и която ни се

дава по милост. Това е любовта на Иисус Христос. Ние сме грешници. Ние се нуждаем от Спасител. Позволете ми да ви кажа още едно лично свидетелство.

По време на Третия райх отново бях в затвора заради вярата си. Свещеникът на затвора ме посети и ми каза: „Изгледите за вас са много мрачни“ – и си отиде. Останах сам в килията си. Тя беше много тясна. Най-отгоре имаше един проце́п, през който влизаше светлина. Беше студено и аз мръзнех. Цялата атмосфера, в която бях попаднал, беше ужасяващо студена. Копнеех за дома си, за жена си, за децата си, за работата си, за своите момчета – нали бях младежки пастор. Така седях, без всякаква надежда за излизане от това положение. Когато настъпи вечерта, ме обхвана безкрайно отчаяние. Не знаех дали и вие някога в живота си сте изпадали в истинско отчаяние. В този миг обаче – това ви го казвам като очевидец – в килията ми влезе Господ Иисус! Той е жив! Той може да минава и през заключени врати. И Той го направи! Показа пред очите ми Своята смърт на кръста, където беше умрял за мене, грешника. И в ушите си чух думите Му: „Аз съм добрият Пастир. Добрият Пастир дава живота си за овцете.“ В този миг от ръцете Му върху мен се излъчи такъв поток от божествена любов, че аз почти не можах да я понеса, беше твърде много за моето сърце. Тогава разбрах: това е любов, която ние не сме заслужили, на която нямаме право, и която ни се дарява.

И тази любов е достъпна и за вас! Защо оставяте този поток да премине покрай вас? Той иска да се влее в сърцето ви!

Можем ли да говорим с Бога?

В Швабия хората разказват една такава историйка: в едно село пристигнали въжеиграчи, които щели вечерта да изнесат представление. Те издигнали скеле и опънали дълго въже по средата. Край тях минала една майка с малко дете. Детето запитало: „Мамо, може ли човек да ходи по въже?“ Майката отговорила: „Човек може, ако може. Но аз не мога!“

Това е първото, което исках да ви кажа по нашата тема:

1. Човек може, ако може

Да, човек може да говори с Бога – та Бог е тук! – ако човек може. Обаче много от вас ще трябва да кажат: „Но аз не мога!“ Разбира се, че може да се говори с Бога. Вие можете да говорите с господин Майер, та с живия Бог ли няма да можете да говорите? Той е тук. Но можете ли да говорите с Бога?

Като дете научих песента:

„От небето там далеч,
гдето ангели живеят,
Бог обича да поглежда...“

И тогава си мислех: „Че то няма смисъл повече да се моля, защото не мога да крещя толкова силно, че Бог да ме чуе чак от небето.“ И руснаците ни се подиграваха: „Ние изпратихме „Спутник“ в Космоса и ако имаше Бог, щяхме да го срещнем.“

Вижте, мнозина не могат да се справят с това и питат: „Да, но къде е Бог? Далече на небето? Там горе? Но колко високо? На 100 километра, на 1000 километра височина?“ Затова искам веднага да ви кажа съвсем ясно: никъде в Библията няма такъв текст „далече на небето“. Библията казва нещо съвсем друго. Тя казва за живия Бог: „Наистина, Той не е далеч от всеки един от нас.“ А на друго място това се изразява така: „Ти ме обгръщаш от всички страни.“ Човек може да разбере това едва когато схване, че нашите сетива могат да възприемат само триизмерния свят. Светът обаче е по-голям. И Бог е в друго измерение, на една педя разстояние от вас. Когато вие вършехте грях, той стоеше до вас и мълчеше. Има хора, които са на 40 или на 50 години и 40 или 50 години са вършили грях пред очите му, а Той е мълчал.

Разбира се, че може да се говори с Бога! Но това е както при въжеиграчите – човек може, ако може. И повечето хора днес трябва да кажат: „Но аз не мога.“ Моля ви, бъдете поне веднъж откровени: вие въобще не можете да се молите. Човек би могъл, ако можеше. Но не може!

Злокобна характеристика на нашето време е, че ние сме загубили способността да се молим, а заедно с нея и да вярваме. Известният писател Франц Верфел е написал един роман със заглавие „Изгубеното небе“. В този роман има една мисъл, която не ми излиза от ума, когато работя с хора. Тя е следната: „Характерно за днешното време е метафизичното оглупяване на човека.“ Метафизични наричаме вечните неща, които съществуват реално, само че в други измерения. Метафизичното оглупяване е следствие на това, че човек е бил толкова дълго време затъпяван от радио, телевизия, клюки, пропаганда, идеологии, политика, съседи, тормоз на работното място и други подобни, че най-накрая е изгубил способността да се съобразява с фа-

кта, че има Бог и с Него може да говори. Може ли човек да говори с Бога? Би могъл, ако не беше вече затъпал от сто години духовна история.

Едно момче ми разказа потресаващото преживяване, което имало, когато на 16 години го мобилизирали през войната. След едно въздушно нападение над неговата батарея той излязъл пръв от скривалището и видял човек с разкъсан корем. Искал да му помогне, но човекът казал: „Аз ще умра. Няма нужда да правиш нищо за мен. Имам нужда само от някой, който да може да се помоли с мен. Момче, помоли се!“ Тогава момчето отговорило: „В Хитлерюгенд се научих да псувам, но не и да се моля!“ Отишъл при капитана и му казал: „Господин капитан, моля ви, елате!“ Капитанът коленичил при ранения с разкъсания корем и изсипаните черва: „Какво искаш, другарю?“ „Господин капитан, аз умирам. Помолете се с мен!“ „О, небеса! Не мога да се моля!“ Тогава капитанът довел един старши лейтенант. И така, стоят там тези храбри мъже, които се мислят за големи юнаци, могат да разказват всякакви мръсни вицове, могат да ругаят, но нито един от тях не може да се моли. Не могли да изкарат дори най-простичкото „Отче наш“. И момчето ми каза по-нататък: „Стоях там и си мислех: „Първото нещо, което ще направя, ако оцелея в тази проклета война, е да ида някъде, където да се науча да се моля! Не искам да пукна така мизерно като този човек!“

Вижте, това е положението на нашето време. Независимо дали си говоря с генерални директори или с работници – един е твърде умен, за да се моли, а друг робува на свободомислието. Ние не можем да се молим. И това всъщност е една огромна катастрофа, която умният Франц Верфел нарича „метафизично оглупяване“. За това е и тази безпомощност пред всеки удар, който се стовар-

ва върху нас. Седял съм в противовъздушно скривалище в Есен с хора, които имаха голяма уста, все говореха за крайната победа, за чудесния фюрер и за Велика Германия, а когато падаха бомбите, започваха да хленчат. А ние, християните, се молехме и им пеехме песни за Иисус, за да могат да издържат. Самите те вече не можеха да се молят. Да, ако човек вече не може да се моли, това е същинска катастрофа!

Преди известно време при мен дойде един умен и образован човек и със смях ми заяви: „Господин пастор, няма полза от молитви!“ Тогава аз му креснах: „Я не дрънкайте глупости!“ „Защо?“ – слиса се той. Аз му отговорих: „Приличате ми на човек с ампутирани крака, който заявява: „Карането на ски е пълна глупост!“ – Че той въобще няма представа какво е това!“

За каране на ски можем да разговаряме с всеки друг, но не и с този, който няма крака, нали? Но такива сме си – не можем да се молим, а се изправяме и казваме: „Няма полза от молитви!“ От думите ми ще сте разбрали вече, че в това отношение съм загубил всякакво уважение към германските мъже. Това си има причини, вярвайте ми. Колкото по-жалки и нищожни ставаме, толкова по-големи приказки дрънкаме. Само да можех да ви накарам довечера насаме в тишината да си кажете: „Боже мой, та най-малкото, което един християнин би трябвало да може, е да се моли. А аз и това не мога!“

Обхваща ме обаче не само яд заради затъпяването на нашия беден народ, но и голяма мъка. Възмущавам се, като си помисля как църквата все още се държи, като че ли хората са наистина вярващи и могат да се молят. И вие ли? На Коледа отиват на църква всички, които иначе не стъпват там. Тогава църквите са претъпкани. И когато свещеникът каже: „Нека се помолим!“, всички събират

ръце и свеждат глава. Тогава ми се ще да извикам: „Стига! Даже и 10% от вас не могат да се молят! Вие само се правите, че се молите!“ Не съм ли прав? При венчавка: „Нека се помолим!“ При погребение: „На Господа да се помолим!“ И всички застават с шапки в ръце и си мислят, че като погледат известно време вътре в шапките си, вече са се помолили. А след това ще има пиене! Когато бях войник, още преди 1915 година, по заповед се ходеше на църква. Първо фелдфебелът даваше указанията: „Отивайте съвсем тихо до пейките. Като стигнете дотам, спирате, сваляте си каската, броите бавно до 12 и тогава сядате!“ Хората гледаха войниците и си мислеха: „Колко набожно се молят!“ А те само бавно брояха до 12 и сядаха! Мисля, че при венчавки и погребения, когато се каже: „Да се помолим!“, хората дори не броят и до 12. Затова ми става тъжно, като си помисля, че някога, когато се е казвало: „Да се помолим!“, хората са могли да се молят, без да правят театър.

Големият изследовател на Централна Африка Дейвид Ливингстън, един от най-великите мъже, които светът познава, смел, умен, образован, е отишъл по следния начин във вечността – или, както би казал светският човек, е умрял. Той бил на път във вътрешността на Африка само със своите местни носачи. Една сутрин носачите опаковали багажа и сгънали палатките. Само палатката на Ливингстън стояла. Те не го смущавали, защото знаели – сутрин той се моли. Той говорел със своя небесен „Туан“, т. е. със своя Бог. Но този път това траело необичайно дълго. Накрая водачът на носачите погледнал през един процепа на палатката и видял, че той още стои на колене. Почакали до обяд. Тогава най-после се осмелили да отворят палатката – той все още стоял на колене, но сърцето му било спряло.

Този голям и внушителен по своя дух човек е умрял на колене и в молитва се е прибрал при своя Господ. А немският еснаф казва: „Няма смисъл от молитвата.“ Не ни ли е срам!? Вместо да кажем през сълзи: „Не мога да се моля вече!“ Този човек е можел да се моли. Той е умрял на колене. А ние умираме в болница с инжекция. Не можем да издържим смъртта, ако лекарите не ни упоят. Този човек не е имал нужда от инжекции. Той е говорел с Бога. И по време на разговора си с Него се е преселил във вечността.

Какво е положението с молитвата по домовете на хората? В дома на моите родители – ние бяхме 8 деца – беше така: сутрин преди закуска се събирахме всички. Пееше се една песен: „Утринен блясък на вечността“ или „Славете Бога“. След това се прочиташе нещо от Библията. Накрая баща ми се молеше. Това, че в къщи се молахме, не ме напускаше и тогава, когато станах атеист. А когато се отказах от вярата и като млад офицер тръгнах по лоши пътища, молитвите на родителите ми бяха като въже, което ме теглеше назад. Имате ли все още утринна молитва? От вас, мъже, Бог ще изиска един ден душите на вашите деца и жени, ако не сте управлявали правилно домовете си. Как започва денят у вас? Пее ли се песен? Чете ли се от Библията? Не можете да се молите? А какво би станало, ако вашите дечица кажат: „Тате, помоли се сутрин с нас!“

Веднъж имах следния случай: един знатен господин от Есен ме помоли: „Посетете ме някога!“ Когато отидох, той седна с жена си и ми съобщи: „Случи се нещо невероятно: моят 16-годишен син се върна веднъж от вашия младежки кръжок и ни попита: „Защо у нас не се молим?“ И когато аз му обясних: „О, това са само формули. Зад тях не се крие нищо!“, той продължи да разпитва: „Татко, какво

мислиш за Светия Дух?“ На това му отговорих: „Нищо не мисля!“ Тогава синът ми заяви: „Точно това е нещастieto на нашето семейство. Ние се нуждаем от баща, който да може да се моли за Светия Дух!“ Това ми разказа човекът. Запитах го: „Е, добре, искате ли да се скарам на вашия син, че е бил малко неучтив към баща си?“ Но господинът отговори: „Не, не. Аз си мисля така: ако момчето е право, то аз съм крив!“ На това можах само да кажа: „Крив сте! Момчето е право!“ „Да – каза той, – опасявам се, че е така. Какво да направя?“

Разбирате ли, на този човек изведнъж му просветна: „Не съм изпълнил най-голямата си отговорност като глава на семейството!“ Не е достатъчно само да купувате дрехи на децата си и да ги храните. Върху вас, бащите, лежи една по-голяма отговорност. Можете ли да се молите?

Знаете ли, днешният човек ми прилича на... Нека използвам един пример. Сред моряците се носи легендата за един призрачен кораб, който се лута по седемте световни морета. Той е напълно изоставен и въпреки това не потъва. Може да се случи така, че някой друг кораб внезапно да го срещне. Изпраща му сигнали по радиото, но няма отговор! И ние сме като такива кораби-призраци. Бог ни изпраща сигнали:

„Кога с любов, кога с страдание,
Ти идваш, Господи, при мен,
да мога да приготвя, Боже,
аз своето сърце за Теб.“

Бог ни сигнализира със случки и преживявания, но преди всичко със Своето Слово, а ние не можем да отговорим! Кораби-призраци!

Когато веднъж говорех за тези неща, чух след това как

едно малко дете попита майка си: „Защо човекът на амвона се кара така?“ Надявам се, че ме разбирате: аз не се карам, но понякога ми се къса сърцето от мъка за това, докъде го е докарал нашият беден народ – учени и прости, мъже и жени, стари и млади – човек вече не може най-простото – да призове Бога, който е така близо до нас!

Много хора са смятат за християни, но не могат да се молят. Като правя домашни посещения, винаги срещам хора, които казват: „Ние сме християни, господин пастор! Майка ми познаваше и пастор Шулце! Вие познавахте ли го? Не? Майка ми го познаваше много добре!“ Тогава казвам: „Заедно с вашия пастор Шулце ще отидете в църквата, ако не познавате Исус!“ Въпросът е дали можете да призовете името на Исус, дали можете да се молите! Моля ви, запитайте се: „Мога ли да се моля? Моля ли се?“ – и сами си отговорете.

Може би ще кажете: „Стига, пастор Буш! По-добре ни кажи как да се научим да се молим.“ Сега стигам до този въпрос.

2. Как да се науча да се моля?

а) Първият Вик на живота

А как човек се учи да говори? Можете ли да си спомните как сте се научили да говорите? Не, не можете! Аз също не мога. Но ако искате да се научите да се молите, ще трябва най-напред да научите първия вик на истинския живот от Бога. Искам да ви кажа какъв е този вик.

Господ Исус разказва една случка: двама души влезли в църква. Еденият от тях бил знатен човек и имал високо положение в обществото. Той веднага излязъл напред и започнал: „Мили Боже, благодаря Ти, че съм толкова до-

бър човек...“ Още при тези думи Бог си запушил ушите. Човекът можел да говори колкото си иска – Бог вече не го слушал. Това се случва. Вторият бил доста пропаднал тип. Бихме казали, леко криминален. Спекулант, контрабандист или нещо подобно. Библията нарича това „бирник“. Когато влиза в църквата, той се уплашва от тържествеността, спира на вратата и си казва: „Тук не ми е мястото. В кръчмата – да, но не и тук.“ Тъкмо се кани да излезе, и си спомня за какво е дошъл. Той безгранично копнее за Бога. Както и ние безгранично копнеем за Бога – да се върнем при своя Баща. И така, човекът не може да излезе. Но и да влезе вътре също не може. Спомня си как изглежда неговият живот... Тогава скръства ръце и казва само: „Боже, смили се над мен, грешника!“ Библията казва, че тогава запял небесен ангелски хор, защото един човек оживял!

Първият вик на един нов живот е: „Аз съгреших!“ Нека илюстрирам това: когато се роди първият ми син, стоях при жена си по време на раждането, което беше много тежко. Мислех си за думите на Иисус: „Жена, която ражда, е в скръб.“ Струваше ми се, че любимата жена, чиято глава държах, няма да може да издържи раждането. И внезапно чух едно гласче, едно тъничко квакане! Детенцето се беше родило! Един нов живот! Това квакане не беше някоя прекрасна песен. Но аз завих като дворно куче, когато го чух. Разбирате ли? Това ме потресе – първият вик на един нов живот!

И вижте, първият вик на живота от Бога е този, когато един човек най-после влезе в светлината на истината и каже: „Аз съм вършил грях! Боже, смили се над мен, грешника!“ От цялото ви молене няма да излизе нищо, ако в началото не стои този първи вик на живота. Още не съм виждал дете, което да е започнало направо с големи речи –

винаги в началото идва първият вик на живота! А и няма друг път към Божието царство!

Първият вик на живота! Това случило ли се е вече във вашия живот? Не? Тогава, за Бога, усамотете се на някое тихо място! Приятели, аз не ви вербувам за църквата – просто много ми се иска поне няколко души от вас да не отидат в ада! И това не може да стане по друг начин, а само като нададете първия вик на живота от Бога: „Господи, аз съгреших! Боже, смили се над мене, грешника!“

Когато блудният син оставил свинете и се върнал вкъщи, първото нещо, което казал, било: „Татко, съгреших пред небето и пред тебе.“ В момента, в който изговорите това, Иисус, Божият Син, застава пред вас и ви казва: „Скъпи мой, скъпа моя. Аз умрях за твоите грехове! Аз платих за теб!“

б) Само Божиите деца могат да се молят истински

Напоследък срещнах един познат, който има три сладки деца – едно момче и две момичета. Когато идваше на среща ми, забелязах как децата едно през друго му говореха и той едвам успяваше да им отговаря. Приближих се до него и казах: „Добър ден, господин еди-кой си! Добър ден, дечица!“, както обикновено се прави. Но, гледай ти, децата моментално млъкнаха! Пред чуждия онемяват. Значи всъщност децата могат да говорят истински само с баща си или с майка си. Когато дойде чужд човек, се смушават.

Така и ние можем да се молим истински само когато сме станали Божии деца. Затова и хората не могат да се молят – защото не са Божии деца. Ах, да, ние тачим Църквата, ние сме кръстени, ние сме „християни“. На Коледа и на Великден ходим на църква. Поздравяваме свещеника,

целуваме му ръка. Веднъж един проповедник казал на слушателите си: „Вие сте кръстени зайци!“ Някой го попитал: „Какво значи това?“ А той отговорил: „Ако хванеш един заек и го кръстиш, после той веднага ще скочи обратно на полето. И вие правите същото – едва кръстени, веднага скачате обратно в света!“ Драги приятели, така човек не може да се моли. Само истинските Божии деца могат истински да се молят. И затова само истинските Божии деца могат да бъдат истински радостни!

Вижте, трябва да станете Божии деца! По природа не сте такива. Може да имате християнско лустро, но не сте Божии деца. Човешко дете се става чрез раждане, а Божие дете се става чрез новораждане! Вие трябва да станете Божие дете и тогава ще можете да се молите! Да, Божиите деца не могат да живеят, без да се молят. За тях молитвата е като дишането. Моите момчета често се шегуват, като си казват едно на друго: „Не забравяй дишането!“ Вие забравяте дишането на душата! За Божиите деца молитвата е дишане. И така, вие трябва да станете Божие дете!

Сега искам накратко да ви кажа как човек може да стане Божие дете – само чрез Иисус! Той казва: „Аз съм вратата. Който влезе през Мен, ще бъде спасен.“ През мрака на света Иисус идва към вас – Човекът с белезите от гвоздеи. Вас не ви е било грижа за Него. Струвало ви се е, че тези истории за Иисус са някакви глупости. Но той ви среща. И тогава може да се случи да Го познаете – Човека от другото измерение, Сина на живия Бог, вашия Спасител!

Първата крачка, за да стана Божие дете, е да позная Иисус! А втората крачка е да се доверя на този Иисус. Той може да приведе в ред вътрешния ми живот, постоянното ми безпокойство, скритата ми вина, младежките ми грехове. В Стария Завет един Божи човек е казал: „Ти управляваш работите на душата ми.“ Изведнъж човек започ-

ва да има доверие на Иисус. И Му вярва така, че добива смелостта да скъса с досегашния си живот и да се предаде изцяло в Неговата ръка. Това наричаме покаяние или обръщане. Най-великият час в моя живот беше, когато на 18 години напуснах безбожния си път и предадох живота си на Иисус. В това не ми помогна никой. И аз също не мога да ви помогна. Вие сами трябва да се разберете с Него. Просто трябва да поемете риска и да Му кажете: „Вземи моя живот в ръцете Си, Господи Иисусе, предавам Ти го завинаги!“ В момента, в който направите това, вие ставате Божие дете. Понякога при мен идват хора и ми заявяват, че човек можел да се спаси и по друг начин. Е, опитайте, ако искате! Но аз ви казвам, че има само една врата към Божието царство! И тази врата се казва Иисус! Иисус – за нас умрял и за нас възкръснал!

А когато вече станете дете на Бога, тогава, моля ви, не преставайте да търсите Иисус! Той вече толкова дълго ви е търсил! Тогава можете да се молите, тогава мизерията в живота ви ще свърши и ще можете да излеете сърцето си пред Него – като дете пред баща си.

Аз съм стар пастор и познавам много хора. Днес съм убеден, че всеки човек – всеки! – си има своите тъмни тайни. Ние ги носим със себе си. Но когато стана Божие дете, мога да излея сърцето си пред Иисус. Мога да Му изкажа тъмните си тайни, всичко, с което не мога да се справя, нередните си връзки. На Него мога да кажа всичко, което не мога да доверя на никой човек.

В края на един летен лагер с моите момчета някои от тях ми разказваха случки от своя живот. Едно 17-годишно момче ми разказа: „Аз бях християнин, но вече почти бях захвърлил всичко. Един ден, преди да отида на библейски час, казах: „Господи Иисусе, ако тази вечер не ми кажеш нещо лично – лично на мен – тогава ще зарежа всичко.

Ако нямам яснота, не мога да се справя със себе си и с живота в големия град.“ И продължи: „Когато след библейския час си отидох вкъщи, всичко ми беше ясно! Той беше чул молитвата ми и ми отговори лично!“ Трогна ме този разказ на момчето, което от неверие и отчаяние беше повикало Иисус и беше получило отговор. О, да можехте да си представите какви отговори на молитвите си получават Божиите деца!

Майка ми живееше в Хюлбен, в Швейцарските Алпи. През войната тя веднъж ми писа: „Тази нощ се събудих в три часа. Размислих се за децата си на бойното поле, за внуците си, за вас в бомбардираните части, за Елизабет в Канада, от която нямам никакви новини. И ме налегна такава тревога, сякаш някой ме душеше с железни ръкавици. Не можех повече да издържам и се помолих: „Господи Иисусе, кажи ми една дума! Не мога да издържа от притеснение!“ Светнах лампата, взех Библията – блазе на онзи, който има Библия на нощното си шкафче! – и я отворих. Първото, което прочетох, беше: „Всяка ваша грижа оставете на Него, защото Той се грижи за вас.“ Писмото на майка ми завършваше с прекрасните думи: „Тогава мигновено оставих всичко на своя Спасител, изгасих лампата и радостна заспах.“ Това е страхотно: „Мигновено оставих всичко на своя Спасител, изгасих лампата и радостна заспах.“ Когато човек е станал Божие дете, той може да живее така.

Спомням си, че един ден майка ми каза: „Снощи бях толкова уморена, че въобще не можах да се помоля. Можех да кажа само: „Лека нощ, мили Спасителю!“ Тогава си помислих: така говорят Божиите деца със своя Господ, толкова естествено. И Той наистина бди над тях. Във всеки час на деня и нощта моят Спасител е тук, аз съм Негово притежание и мога съвсем сигурно да разчитам на Него.

Разбрахте ли? Ако човек не може да се моли, това е на-
право катастрофа. Пожелавам ви първия вик на живота:
„Аз съгреших, Боже, бъди милостив към мен, грешника!“
И ви пожелавам да не се успокоявате, докато не станете
Божие дете. После вече няма какво да ви мисля.

Как да се справим с живота, ако не можем вече да Вярваме?

1. Без Вяра не можем да се справим

Да, веднага трябва да ви кажа това, ако човек не може да вярва, изобщо не може да се справи с живота! Тук не мога да дам никакъв съвет. На невярващия човек не може да се помогне. Искам да ви изясня защо това е така.

Ние мислим, че Бог е някаква богословска догма, идея, природна сила или нещо подобно. Приятели, Бог е личност, Той наистина съществува и изцяло изпълва всичко. И ако аз не съм се помирил с Бога, ако отношенията ми с Него не са в ред, ако не съм Божието дете, тогава живея откъснат от действителността. А това е опасно.

Най-великият час в моя живот беше, когато аз, като младши офицер през Първата световна война, внезапно разбрах: „Бог съществува!“ Почувствах се като човек, който се е блъснал с колата си в стена. Аз и по-рано бях казвал, че вярвам в някакъв Господ Бог, но не бях осъзнал, че той е действителност. Тогава обаче се сблъсках с реалността на Бога.

В Библията има един потресаващ псалм, който говори за това, че Бог е толкова действителен, че човек просто не може да избяга от Него. Там се казва така: „Ако се изкача на небето, Ти си там.“ Американският космонавт Глен каза, че най-възбуждащото нещо за него в космическата капсула било, че осъзнал: „Бог е и тук!“ „Ако се изкача на небето – или полетя в Космоса – Ти си там.“ Ако се свра в най-дълбоката шахта на някоя мина – над 1000 метра под земята – и там се натъквам на Бога! Псалмистът казва

по-нататък: „Ако си постеля в ада, и там си Ти.“ Когато летях за Калифорния, жена ми беше сложила в куфара ми един стих от този псалм и аз го прочетох, когато отворих куфара си в Сан Франциско: „Ако взема крилата на зората и се заселя в най-далечните краища на морето, и там ще ме води ръката Ти.“ Бог е великата реалност.

И тъй като Бог е великата реалност, човек не може безнаказано да живее откъснат от Него. Ако живея така, като че ли няма Бог, не изпълнявам неговите заповеди, прелюбодействам, лъжа, не почитам родителите си, не почитам Бога, тогава аз просто се разминавам с действителността. И тогава не мога да се справя с живота. Огледайте се наоколо – хората просто не се справят – дори и онези, които печелят много пари. В душата им има голямо безпокойство, в личния им живот нещо не е в ред, в семейството им също.

„Как да се справим с живота, ако вече не можем да вярваме?“ Тогава няма да можем да се справим с живота! Да не говорим пък за смъртта! След сто години никой от нас тук няма да е жив на тази земя. Тогава всички ще сме опитали смъртта.

Някои казват: „След смъртта няма нищо. Отиваме в небитието!“ Но помислете си на кого предпочитате да вярвате – на собственото си сърце или на думите на Бога. Как може човек да се справи в смъртния си час, когато изведнъж му стане ясно: „От всичко, което съм събрал, не мога да взема нищо със себе си.“ Например човек си е построил къщичка. Аз не, но може би вие. Аз имам хубава библиотека. И от всичко, което ми е било скъпо, и от хората, които съм обичал, нищо и никого не мога да взема със себе си. Има само едно нещо, което човек взема със себе си във вечността – своята вина пред Бога. Представете си: лежите на смъртно легло и изведнъж ви става

ясно: „Трябва да оставя всичко, само всичките ми грехове и беззакония от младостта ми досега ще дойдат с мен пред лицето на светия и справедлив Бог!“ Как можем да се изправим пред Божия съд без вяра в Онзи, който оправдава безбожните? Ще застанем пред Него!

Господ Иисус, който е толкова милостив, казва: „Не се страхувайте от онези, които могат да ви убият.“ От такива хора аз бих се страхувал. Но Той казва, че това са дребни риби! „От тях не се страхувайте! Но се страхувайте от Онзи, който може и душа, и тяло да погуби в пъкъла.“ И Иисус повтаря още веднъж: „Да, от Него се страхувайте!“

Това се случи преди няколко години. В Норвегия живее един прочут професор на име Халесби. Аз се запознах с него. Чудесен човек. Такъв един истински, тежък, сериозен норвежец. Той проповядваше цяла седмица по радиото. Мога да си представя как е стоял пред микрофона, когато е казал: „Може да се случи така, че тази вечер мирно и тихо да си легнете, а на сутринта да се събудите в пъкъла. Искам да ви предупредя!“ Това предизвика страхотна буря, защото норвежците спадат към категорията „модерни хора“, а това е изключително важно в днешно време. Един журналист от голям вестник в Осло написа уводна статия със следното съдържание: „Та ние не живеем в Средните векове! Наистина е непростимо, когато една модерна институция, каквато е радиото, се използва за разпространяване на такива глупости!“ А когато един голям вестник изнесе такова нещо, всички по-малки му пригласят в хор. И цялата тази гора от вестници жужеше: „Да не би да живеем в Средновековието! Как може един професор да говори за ада!“ Тогава радиото в Осло помолило проф. Халесби да изясни още веднъж въпроса. И той отново излиза пред микрофона и казва: „Аз трябва да из-

ясня този въпрос и ще го направя: може да се случи така, че тази вечер мирно и тихо да си легнете, а утре сутринта да се събудите в пъкъл. Искам да ви предупредя!“ Тогава вече избухна бомба! На всички епископи в Норвегия беше зададен въпросът: „Има ли ад, или няма?“ Даже и списанието „Шпигел“ се занима с това и помести една голяма статия: „Спор за ада в Норвегия“. Не беше минала и година от тази буря и аз трябваше да изнасям беседи пред студенти в Осло, а вечерите имах няколко публични лекции. Започнах с пресконференция. В хотела се бяха събрали представители на всички вестници. Тогава се случи нещо чудно – вдясно от мен стоеше журналистът, който тогава беше предизвикал целия този шум, а вляво – професор Халесби, като представител на евангелската преса. И тогава естествено, се започна. Журналистът се нахвърли върху мен: „Пастор Буш, аз имам спор с професор Халесби. Вие сте съвременен човек. Как мислите – има ли ад?“ „Да – отговорих аз, – естествено, че има ад! Разбира се!“ „Не разбирам как можете да твърдите това!“ На това отвърнах: „С радост ви го обясня. Вярвам, че има ад, защото самият Иисус казва това. Аз напълно вярвам на думите на Иисус. Той знае повече от всички умни хора.“

А Божието Слово казва: „Бог иска на всички умни хора да се помогне да стигнат до познаване на истината.“ Затова и говорим за вяра, защото Бог ни е показал начин, по който човек може да живее блажено и блажено да умре.

Как ще се справим с живота, ако вече не можем да вярваме? Как мога да се ориентирам в живота, ако вече не мога да вярвам? Така няма да можем да се справим с живота!

Позволете ми да се обоснова и по още един начин. Представете си, че имате една малка, хубава златна рибка. Един ден ви идва на ум: „Бедничката ми, защо трябва по

цял ден да стоиш в студената вода? Сега ще те настаня по-добре!“ Изваждате я от водата, изтривате я с хавлиена кърпа и я поставяте в златен кафез. Давате ѝ най-добрата храна – не зная какво ядат златните рибки – може би мравешки яйца или нещо подобно. Давате ѝ значи най-хубавите, най-тлъстите мравешки яйца и ѝ казвате: „Мила моя златна рибке, виж какъв златен кафез, какви чудни мравешки яйца, какъв свеж въздух! Сега ти е добре, нали?“ Какво ще направи златната рибка? Ще замаха с перки от благодарност и ще каже: „О, благодаря, благодаря!“ Не. Ще отваря отчаяно уста и ще се мятат. И ако можеше да говори, би казала: „Не ти ща златния кафез, не ти ща мравешките яйца, искам си в моята среда, искам във водата!“ Вижте сега: нашата жизнена среда е живият Бог, който е създал небето и земята, а също и нас. „Животът извира от Тебе“ – така започва националният химн на Швейцария. Бог е нашата естествена среда. И докато нямам мир с Бога, мога да сложа душата си в златен кафез, нали разбирате – днешният човек осигурява на душата си всичко: удоволствия, пътешествия, най-добро ядене, хубаво вино, всичко! – но нашата душа се мятат отчаяно и казва: „Всъщност аз не искам всичко това! Искам си в моята среда! Искам мир с Бога!“ Не бъдете така жестоки към себе си! Нашето сърце вика в нас, докато намери покой в живия Бог! Както рибата иска да се върне в своята естествена среда, така и душата ни иска да отиде при Бога, който е нашата среда.

Как искаме да се справим с живота, ако не можем вече да вярваме? Мога да кажа само, че тогава няма да се справим – нито с живота, нито със смъртта, нито през вечността! И когато възразите: „Че хората се справят, и то много добре!“, тогава трябва да ви отговоря: „А това продължава ли и после?“ Да? Човек като Гьоте, който е

бил красив, бил е богат, бил е министър, бил е умен – с две думи, човек, който е имал всичко – в края на живота си е казал на Екерман, че ако събере всичките часове, през които е чувствал вътрешно задоволство, няма да се съберат и три дни. Така му е липсвал мир! Не, човек не може да се справи с живота, ако няма вяра!

Това е първото, което исках да ви кажа. Сега идва втората ми точка.

2. Важна е истинската Вяра

Всичко зависи обаче от това да имате истинската, спасителната вяра!

Всеки човек си има своята вяра. Веднъж, като млад студент, си бях в къщи и една дама дойде да посети майка ми. Но тъй като нея в момента я нямаше, аз ѝ казах: „Уважаема госпожо, тя не е тук. Ще трябва да я почакате и да се задоволите с моята компания.“ „Много мило!“ – каза тя учтиво. След като я поканих да седне, ме попита: „Вие с какво се занимавате?“ Отговорих: „Следвам теология.“ „Какво? – изуми се тя. – Че кой днес вярва все още? Това е невъзможно!“ И тогава старата дама ми размахва Гьоте (това беше във Франкфурт, където е роден Гьоте) и гордо заявява: „Ние имаме вярата на Гьоте! Християнството вече отдавна е отживелица!“ Тъй като този разговор ми беше неприятен, пък и не исках да започвам спор със старата дама, смених темата: „Уважаема госпожо, мога ли да ви попитам как сте?“ Тогава тя бързо почукава по масата и казва: „Да чукна на дърво, добре съм!“ Аз я питам: „Извинявайте, какво означава „да чукна на дърво“? „Е, да не чуе дяволът.“ – отговаря тя. „И така – установявам аз, – вие сте отхвърлили вярата в живия Бог, а вярвате в „да

чукна на дърво“ и „да не чуе дяволът“. Това е невероятно! Направили сте блестяща замяна!“

И тогава ми стана ясно – всеки човек си има вяра. Въпросът е само дали имам истинската, спасителната вяра. Хората днес казват: „Важното е да имаме някаква вяра.“ И често може да се чуе: „Аз вярвам в Господ!“ „Аз вярвам в природата!“ „Аз вярвам в провидението!“ „Аз вярвам в съдбата!“... Не, не, скъпи приятели, важното е да имам истинската вяра – вяра, която дава мир на сърцето, мир с Бога. Трябва да имам вяра, която да ме спаси от ада, с която да мога да живея тук, която да ми даде нов живот. Иначе не искам и да зная за вяра. Много хора вярваха в Германия, в крайната победа, във фюрера. И какво излезе от това? Не виждате ли, че има и фалшива вяра? Аз трябва да имам истинската, спасителната вяра!

А истинската, спасителната вяра, е вярата в Иисус, Сина на живия Бог. Вяра в Иисус Христос! Не в някой основател на религия – такива има хиляди – а в Иисус Христос, Сина на живия Бог.

А сега трябва да поговоря за това, как всъщност стигаме до вярата в Иисус.

В Библията е разказана една чудесна случка, която илюстрира точно това.

Нека мислено се върнем 2000 години назад и нека застанем пред портата на Ерусалим, която гледа към хълма Голгота, към мястото за екзекуции. Не обръщайте внимание на тълпата, която реве и крещи! Не гледайте и римските войници, които стоят на пост и хвърлят жребий за дрехите на осъдените! Нека погледнем нагоре: на кръста в средата виси Божият Син. Прикован с гвоздеи! Лицето Му е обляно в кръв от трънения венец, който са нахлузили на главата Му. Там виси Бог. Вдясно от Него виси един

убиец. Той също е екзекутиран. И вляво – също. След това се стъмва. Смъртта наближава. Изведнъж единият от тези убийци започва да вика: „Ей ти, в средата, ти каза, че си Божи Син. Ако си наистина такъв, а не лъжец, тогава слез от кръста и помогни и на мен!“ О, това е разбираемо! В смъртния си страх човек казва неща, които иначе не би казал. Тогава се обажда другият. Той се обръща през Иисус към своя другар и казва: „Ти още ли не се боиш от Бога!“ Започва се с това, че човек разбира, че Бог е свят и страшен.

Когато бомбите падаха върху нашите градове, хората бяха в шок. Може би и Църквата имаше вина за това, че не им беше казала, че Бог може да бъде страшен! Бог може да оттегли ръката Си! „Ти още ли не се страхуваш от Бога!“ Това би трябвало да се извика сред нашите големи градове: „Вие още ли не се страхувате от Бога!“ На човек му се иска да го изкрещи в канторите и бюрата, където хората минават през трупове, за да печелят пари: „И вие ли все още не се страхувате от Бога!“ Трябва да се каже на младите хора, които живеят в разврат: „Още не се страхувате от Бога? Какво си мислите? Слепи ли сте?“ С това се започва – да разбере колко свят и страшен е Бог.

И разбойникът продължил: „Ние с право сме осъдени на това проклятие! Ние сме си го заслужили!“ Това е второто, което води към спасителната вяра – той признава своята собствена вина.

Срещал съм много хора, които са ми казвали: „Не мога да вярвам!“ Питал съм ги: „Съзнавате ли, че сте виновни пред Бога?“ „Не, аз постъпвам честно и не се боя от никого!“ На което аз отговарям: „Докато така лъжете себе си, никога няма да дойдете до светлината!“ Напоследък срещнах един човек, който също ми заяви: „Аз постъпвам честно и не се боя от никого!“ Отвърнах му: „Поздравя-

вам ви! Аз пък не бих казал това за себе си. В моя живот има много нередни неща.“ Тогава той каза: „Е, естествено, ако гледаме толкова подробно на нещата.“ „О – казах му, – Бог гледа много подробно на нещата. В такъв случай и вие недейте да лъжете себе си така.“ Вижте, ще дойдете до истинската, спасителната вяра едва тогава, когато наречете греха грях, когато наречете нередните си сексуални връзки разврат, когато наречете прелюбодейството си прелюбодейство, когато не наричате лъжата си хитрост, а лъжа, когато не оправдавате себелюбието си, а признаете, че вие сам сте бог за самия себе си, което се нарича идолопоклонство. Това е второто, което ще ме доведе до спасителната вяра – най-после да нарека своя грях с истинското му име, да застана пред Бога и да Му кажа: „Господи, аз съм заслужил Твоята присъда.“ Ужасно е, как днешният свят сам си внушава: „Всичко е наред!“ Един ден Бог ще ни сваля маската от лицето!

После разбойникът се обърнал към самия Иисус: „Но ти не си направил нищо нередно. Защо висиш и ти тук?“ И в този момент му станало ясно: „Той виси тук заради мен! Той понася моята вина!“ И тогава можал само да извика: „Господи, Царю, спомни си за мен, когато дойдеш в Царството Си!“ Това е третото – той вярва, че Иисус може да спасява за вечността, защото е умрял вместо нас. И тогава Иисус му казва: „Още днес ще бъдеш с Мен в рая!“

Виждате ли, това е спасителна вяра – да осъзная Божията святост, да призная собствената си греховност и да разбера, че Иисус, който е умрял на кръста заради мен, е моят единствен шанс. Без тази вяра не можете да се справите с живота. Но с тази вяра положително ще се справите! Нищо друго не мога да ви кажа.

Някои хора вече са ме обвинявали: „Но вие сте твърде едностранчив!“ На това мога да отговоря само така: „Из-

винявайте! За да се справим с живота, със смъртта и пред съда, съществува единствено и само този път – аз, грешникът, да отида при Иисус, да се покая, да Му призная греховете си и да повярвам:

„Пролива се за мен тази скъпа кръв,
това аз вярвам и разбирам.
Тя покрива и моята вина,
защото Иисус умря и за мен.“

Бих искал никога да не забравяте това единствено изречение: „Иисус умря за мен!“ Когато станете утре сутринта, това трябва да звучи в ума ви: „Иисус умря за мен!“ Когато сте на работа, сред записията трябва изведнъж да се сетите: „Иисус умря за мен!“ Тогава ще стане така – дано Бог даде, – че вие ще Му се поклоните и ще кажете: „За мен! Значи мога да вярвам!“ И в момента, в който разберете това, вие ставате дете на Бога. Иисус казва: „Аз съм вратата. Който влезе през Мен, ще бъде спасен.“

Така, сега обаче трябва да кажа още едно, трето нещо. Много хора ми казват: „Да, пастор Буш, но аз просто не мога да повярвам на това, което вие казвате. Като ви слушам, звучи много хубаво, но просто не мога да вярвам!“ На това трябва сега да отговоря. Бих искал да разделя хората, които говорят така, на 4 групи. Те са:

3. Хора, които не могат да вярват...

а) ... защото не са религиозни

Към първата група спадат хората, които ми заявяват: „Не мога да вярвам, защото не съм религиозен. Вие сте религиозен, г-н пасторе, а пък аз не съм!“ На това винаги

отговарям само така: „Аз също не съм религиозен.“ Съвсем не ме интересуват неща като камбанен звън, тамянов дим и други подобни. Радвам се, че през последните години в Есен съм проповядвал в една зала, където имаше само един приличен хор.

Нямаше нито орган, нито камбани, и това никак не ми липсваше. Нямам нищо против тези неща, но не се нуждая от тях. Толкова съм религиозен!

Когато Иисус, Божият Син, е бил на земята, е имало много религиозни хора. Имало е книжници, свещеници, фарисеи – всички доста религиозни. По-либералните от тях били садукееите. Това са тези, които днес биха казали: „Аз търся Бога в природата.“ По време на нацизма те казваха: „В нашите знамена пламти Бог!“ Винаги са били религиозни! И тези религиозни хора са разпънали на кръста Божия Син! Той не им е бил по вкуса. Освен това тогава е имало и съвсем нерелигиозни хора: уличници, черноборсиджии (Библията ги нарича „бирници“), занаятчии, погълнати от професията си, защото е трябвало всекидневно да се борят за насъщния, един богаташ – Закхей, който трупал все повече и повече пари. Те всички били съвсем нерелигиозни типове. И тъкмо те се обърнали към Иисус! Как станало така? Те разбрали: „Ние сме виновни пред Бога. В живота ни нищо не е наред. Ето един Спасител, който ни прави Божии деца!“ И повярвали в Него.

Господ Иисус не е дошъл, за да направи религиозните хора още по-религиозни, а за да спаси грешниците от смъртта и от ада и да ги направи Божии деца! И ако тук има хора, които казват: „Не мога да вярвам, защото не съм религиозен“, аз мога да им кажа: „Вие имате най-големите шансове да станете деца на Бога!“ Ние всички сме грешници, това добре го знаем, но: „Иисус умря за мен!“

И ще повторя още веднъж – Иисус не дойде, за да направи религиозните хора още по-религиозни, а за да направи от изгубените грешници деца на живия Бог!

б) ... защото не искат да вярват

Втората група се състои от онези, които казват: „Аз не мога да вярвам!“, обаче в действителност, ако бяха съвсем честни, трябваше да кажат: „Аз не искам да вярвам.“ Защото, ако биха повярвали, целият им живот би трябвало да се промени. А те не искат това. Те знаят, че нищо в живота им не е наред, но ако станат Божии деца, ще трябва да излязат на светло. Но не, това не им се иска. И после може би техните колеги ще ги гледат особено! А какво ще кажат роднините, ако те изведнъж станат християни? Не, по-добре не! И така, ако срещнете хора, които ви казват: „Аз не мога да вярвам!“, вслушайте се внимателно, дали те не искат да кажат по-скоро: „Аз въобще не искам да вярвам.“

В Библията има един покъртителен разказ: Иисус, Божият Син, стои на Елеонския хълм. Пред Него, в низината, разкошно огрян от слънцето, се е разстлал градът Ерусалим. Насреща се издига хълмът с чудния храм, за който даже и езичниците казват, че би трябвало да се причисли към чудесата на света. Всичко това е в краката Му. Но изведнъж Неговите ученици уплашени забелязват, че по лицето Му се стичат сълзи. Гледат Го учудено. Тогава Господ Иисус проронва думите: „Ерусалиме, Ерусалиме, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошка събира пилците под крилете си, но не искахте! Сега сте предадени на Божия съд. Ето, вашият дом ви се оставя пуст.“ Това са едни от най-потресаващите думи в Библията: „Но вие не искахте!“ Жителите на Ерусалим също са

казвали: „Ние не можем да вярваме!“, но всъщност не са искали да вярват!

Вижте, който не иска да вярва, може да не вярва! В Църквата действително има всякакви принуди – но в Божието царство всичко е доброволно. Който иска да живее без Бога, може да го направи. Бог ни се предлага. Ние можем да Го отхвърлим. Искате да живеете без Бога? Можете! Искате да живеете без мир с Бога? Можете! Искате да живеете без Библията? Можете! Искате да престъпвате Божиите заповеди? Можете! Искате да блудствате, да пиете, да лъжете, да крадете? Можете! Който не иска този Спасител, когото Бог е изпратил, за да спасява грешниците, може да Го отхвърли. Който иска да отиде в ада, може да го направи. При Бога няма никаква принуда. Само нека ви е ясно, че ще трябва да понесете последиците от това. Чрез Иисус Бог ви предлага прошка на греховете и мир. Можете да кажете: „Нямам нужда от това! Не го искам!“ Тогава можете да си живеете така! Но не си мислете, че в последните 5 минути от живота си, на прага на смъртта, ще успеете да разберете и да приемете това, което Той ви е предлагал през целия ви живот. Вие можете да отхвърлите мира, който Бог ви предлага в Иисус, но тогава ще трябва да живеете през цялата вечност без мир с Бога. А това е адът!

Адът е мястото, където човек окончателно се отървава от Бога. Там никой повече няма да ви кани. Никой повече няма да ви вика. Там може би ще поискате да се молите, но вече няма да можете. Може би ще поискате да призовете името на Иисус, но няма да се сетите за него. Не е задължително да приемете посланието, което ви нося. Можете и да откажете да се обърнете към Иисус! Но трябва да сте наясно, че по такъв начин избирате ада! Имате пълната свобода!

„Но вие не искахте!“ – казал Иисус на жителите на Ерусалим. Той не ги принудил. Но това, което те сами избрали, било ужасно.

В) ... защото са преживели толкова много

Третата група хора, които казват: „Аз не мога да вярвам!“, винаги свързват с тези думи една странна фраза. Никога не съм чувал това от жени. Това го казват мъже. Фразата е: „Господин пастор! Аз съм преживял толкова много, че не мога вече да вярвам!“ Аз питам: „Какво сте преживели? Аз също не съм имал скучен живот.“ „Ами..., аз съм преживял толкова много, че вече не мога да вярвам!“ Това е една фраза, която витае като призрак сред мъжете. В такъв случай аз обикновено им се надсмивам и им казвам: „Вярвате ли на разписанието на влаковете? Вярвате ли на информацията, която ще ви даде полицаят?“ „Да!“ „Тогава не казвайте: „Аз вече не вярвам на нищо“, а казвайте: „Аз вече не вярвам на нищо, освен на разписанието на влаковете и на това, което казва полицаята.“ И така може да се продължи, нали разбирате. После им казвам: „Вижте, в моя живот, пълен с грях, поквара и заблуда, дойде Иисус и аз разбрах – Той е Син на живия Бог, изпратен от Бога. И тогава Му предадох живота си – на Този, който е направил толкова много за мен. И ако вие наистина не можете да вярвате на никого и на нищо, то поне на Този, който е дал живота Си за вас, на Него можете да вярвате. На това, което Той казва, спокойно можете да вярвате! Та вие вярвате на толкова много неща, а само на Този, на когото човек напълно може да се довери – и за което никой още не е съжалявал – казвате не!“ Това е смешно! А казвате, че сте преживели толкова много! Явно още не сте преживели достатъчно!“

г) ... защото се препъват в нещо.

Четвъртата група хора, които не могат да вярват, са малко по-сложен тип. Те твърдят, че не могат да вярват, защото ги възмущава Църквата или нещо в учението на Църквата. Пред мен седи една студентка и ми заявява: „Аз следвам биология.“ Казвам ѝ: „Хубаво, госпожице. И какво?“ Тогава тя отговаря: „Господин пастор, слушах една ваша беседа. Усещам, че вие притежавате нещо, което и аз бих желала да имам, но не мога да вярвам. Знаете ли, всички тези догми и църковни институции – не мога да ги приема. Струва ми се, че трябва да преглътна стиска слама.“ Тогава се засмях и отвърнах: „Госпожице, няма нужда да преглъщате сламата! Чували ли сте някога за Иисус?“ „Да.“ – казва тя. „Какво бихте казали, ако аз сега заявя, че Иисус е лъжец?“ „Не, не мисля така!“ „Вярвате ли, че Иисус е говорил истината?“ „Да“ – казва тя. „Госпожице, познавате ли някой човек, на когото бихте могли да кажете: „Вярвам, че ти никога не си излъгал?“ „Не – казва тя, – това не бих казала на никого.“ „Вижте, госпожице – казвам аз, – та вие вече вярвате. Вие заявихте, че вярвате на Иисус! Това е нечувано. Така се започва. Той говори истината. Библията казва: „Това е вечен живот: да познаят Иисус Христос, когото Ти си изпратил.“ Няма защо да спорите за догмите и институциите на Църквата. През мъглата на света някой идва към вас. Вие все по-ясно виждате белезите от гвоздеите и от трънения венец, които говорят за това, че Той е поел върху Себе Си вашата вина и ви обича, както никой досега не ви е обичал. Нека ви се отворят очите за Иисус и тогава ще кажете: „Спасител мой, Господ мой, Бог мой!“ Да вярваш, не означава да преглъщаш догми като стиска слама. Да вярваш, означава да познаеш Иисус Христос!“

„Ха – казва един, – аз не мога да вярвам, защото свещениците, пасторите...“ И се започват разни истории. Един ходел по жени. Друг избягал с касата. Навсякъде нещо става с пасторите. „Затова вече не мога да вярвам.“ И тогава аз се засрамвам, защото познавам себе си. Аз още не съм избягал с касата, но ако хората ме познаваха по-добре, и мен нямаше да приемат сериозно. Какво може да отговори човек на такива приказки? Сега внимавайте: никъде в Библията не пише: „Вярвай в пастора и ще бъдеш спасен.“ В Библията пише: „Вярвай в Господ Иисус Христос и ще бъдеш спасен.“ Един пастор е – да, зная, има и други – но ако той поне в известна степен си гледа работата, той е пътепоказател към Иисус! Не е голям дефект, ако един пътепоказател е малко изкривен или ръждясал от дъжда. Важното е да се вижда накъде сочи. И аз не бих слушал някой пастор, ако той не показва пътя към Иисус, към разпънатия и възкръсналия Син Божи. Но не бих седнал да се ядосвам на пътепоказателя, а ще го подмина и ще продължа по пътя право към целта. А тази цел е Иисус, източникът на всяка благодат. Искате ли в съдния ден да застанете пред живия Бог и да кажете: „Господи, аз не приех Твоето спасение, не приех Твоята прошка за греховете, защото пасторът не струваше.“ Искате ли така да застанете пред Бога? Това ми прилича на момчето, което казало: „Така му се пада на татко, да ми измръзнат ръцете. Защо не ми купи ръкавици?!“

Не, приятели, не е вярно, когато някой казва: „Аз не мога да вярвам!“ Има едни много внушителни думи на Иисус: „Който иска да изпълнява Божията воля, той ще познае дали Моето учение е от Бога, или не.“ Въпросът е дали искам да се подчиня и да върша в живота си малкото, което съм разбрал за Бога. Тогава ще тръгна напред.

4. Какво да направи човек, когато не може да вярва?

Искам накрая да ви го кажа с няколко думи:

а) Помолете Бога да ви даде светлина!

Той е до вас. Кажете Му: „Господи, Ти ме доведи до вярата. Дай ми светлина!“ Той чува това!

б) Разчитайте на Божието присъствие!

Иисус присъства до вас! Усамотете се някъде и Му кажете: „Господи Иисусе, искам да Ти дам живота си!“ Така направих и аз, когато в безбожието си се уплаших от Бога и после разбрах за Иисус.

в) Четете Библията!

Всеки ден – четвърт час насаме с Иисус! През това време вие четете Библията и слушате какво иска да ви каже Бог. Четете и слушайте едновременно! И после Му кажете: „Господи Иисусе, имам толкова много неща да Ти казвам. Не мога да се справя със своя живот, помогни ми!“

г) Потърсете компания!

Потърсете връзка с други хора, които също така сериозно искат да бъдат християни! Не оставайте сами! По пътя към небето няма самотници. Потърсете общност от християни, които вървят по същия път!

Как да се справим с живота, ако постоянно ни следват пропуски и провали?

Във Вюртемберг понякога казват: „Работата става дебели!“ И за нашата тема искам да кажа: „Работата става дебели!“ Сега става сериозно!

„Как да се справим с живота, ако постоянно ни следват пропуски и провали?“ По този въпрос трябва първо да ви кажа, че изразът „...ако постоянно ни следват пропуски и провали“ не е точен. Думата „ако“ е излишна – пропуските и провалите ни съпътстват и неизбежно ще продължават да ни съпътстват. Затова съм щастлив да говоря за нещо толкова чудесно и важно, за един подарък, който прави човека невероятно щастлив и невероятно богат. Това е нещо, което не можете да купите никъде, в никоя страна на света. И да бяхте милиардер и да бяхте наброили всичките си пари на масата, пак нямаше да можете да го купите. А и с връзки не може да се получи – нали в днешно време ако нещо не може да се получи с пари, се получава с връзки. Това чудесно нещо, за което сега искам да ви говоря, не можете по никакъв начин да получите с връзки. Не можете и сами да си го изработите. То може да се получи само като подарък. И това велико и прекрасно нещо, за което ще говоря, което не може нито да се купи, нито да се набави чрез връзки, се нарича прошка за греховете.

Зная, че сега мнозина са разочаровани и си мислят: „Прошка за греховете?“ И веднага възниква въпросът:

1. Че аз имам ли нужда от това?

Убеден съм, че половината от вас си казват: „Прошка за

греховете? Нямаме нужда!“ Един млад човек напоследък ми обясни това така: „Ние живеем във време, когато чрез рекламата се създава потребността. Нашите прадеди не са знаели нищо за дъвката и за цигарите. Чрез безкрайната реклама по телевизията, радиото и по улиците постепенно сме стигнали дотам да вярваме, че не можем да живеем на пример без цигари. Създава се потребност и тогава може да се продава.“ И младият човек продължи така: „Църквата казва на хората: „Вие се нуждаете от прошка за греховете“, и после им я продава. Разбирате ли, ние нямаме такава потребност, но вие я създавате, за да си продавате стоката.“ Така ли е? Ако сега спрете някого на улицата и му кажете: „Добър ден! Как се казвате?“ „Майер.“ „Г-н Майер, имате ли нужда от прошка за греховете си?“, тогава г-н Майер ще отговори: „Глупости! От 2000 марки имам нужда, а не от опрощение на греховете!“ Така ли е? Дали наистина се създава една потребност, която не е съществувала преди, само и само за да бъде задоволена чрез Библията?

Аз ви казвам, че това е една ужасна заблуда, една чудовищна заблуда. От нищо не се нуждаем така, както от прошка за греховете! Който си мисли, че не се нуждае от прошка за греховете, той не познава светия, страшен Бог. Толкова много е говорено за Божията любов, че ние вече съвсем сме забравили, че Бог – така пише в Библията – е един страшен Бог! И така, когато аз разбрах, че трябва да се страхувам от Бога, изведнъж се събудих от един живот в грях! И който казва: „Аз не се нуждая от прошка за греховете“, изобщо няма понятие от живия Бог, който може да погуби и душата, и тялото ни в пъкъла. Точно така – човек може да бъде погубен завинаги! Това го казва Иисус, а Той знае със сигурност. И ако цялото човечество каже: „Ние пък не го вярваме!“ – тогава цялото човечество ще

бъде погубено! Иисус знае какво има зад завесите. Той ни предупреждава съвсем недвусмислено за тази гибел. А ние се изправяме с нашите грехове и смеем да казваме: „Ние нямаме нужда от опрощение на греховете! Църквата създава една потребност, която не е съществувала!“ Глупости! От нищо не се нуждаем толкова, колкото от прошка за греховете си!

На това място искам да ви разкажа едно свое преживяване. Веднъж в красивия град Цюрих имаме огромно събрание в конгресния дом. Много хора стояха покрай стената. Между тях ми направиха впечатление двама господа, които твърде весело си приказваха. Виждаше се, че са дошли от любопитство. Единият от тях имаше хубава малка брадичка. Забелязах го, защото си помислих: „Жалко, че аз не мога да нося такава!“ Когато започнах беседата, си поставих за цел да говоря така, че и тези двама господа да слушат. И те се заслушаха доста заинтригувани. Тогава споменах за опрощение на греховете. И в момента, в който казах „опрощение на греховете“, видях как господинът с брадичката подигравателно се усмихна и прошепна нещо на ухото на съседа си. Това беше, както казах, в една огромна зала. И двамата бяха далеч от мен. Не можех да чуя какво каза той, но по израза му разбрах. Той ме иронизираше приблизително така: „Опрощение на греховете! Типичният пасторски брътвеж. О, небеса!“ При това може би си е мислил: „Че аз да не съм престъпник! Нямам нужда от опрощение на греховете!“ Така си казвате и вие, нали? „Та аз не съм престъпник. Аз не се нуждая от опрощение на греховете!“ Нещо подобно ще да си е казал и той. Тогава се вбесих. Зная, гневът не е добро нещо пред Бога, но въпреки това се вбесих. „Един момент, ако обичате – казах. – Сега ще направя една половинминутна пауза, през която моля всеки да си отговори с „да“ или „не“

на въпроса: „Искате ли за цялата вечност да се откажете от прошка за греховете си, понеже тя не ви е необходима?“ Да или не?“ И после заедно с хилядите хора останах безмълвен цяла минута. Изведнъж виждам как човекът с малката брадичка силно пребледнява и се подпира на стената. Така се стресна горкият! Сигурно му е минало през ума: „Сега ще кажа: „Аз не съм престъпник!“, но когато дойде ред да се мре, когато работата стане дебела, тогава все пак бих искал да имам прошка за греховете си. Не искам за цялата вечност да се откажа от нея!“ И вие ли не искате? Или искате?

Има една фраза, която съм чувал много често през живота си: „Аз постъпвам честно и не се боя от никого!“ Но помислете си, никога не съм чувал това от хора под 40 години. Един млад човек много добре знае, че в живота му има много вина. Чак когато съвсем безогледно сме затъпкали съвестта си, успяваме да изречем такава лъжа. Значи, когато някой заяви: „Аз постъпвам честно и не се боя от никого!“, аз мога да му отвърна: „Ти си над 40 години. Това, че говориш така, се дължи на атеросклероза. Дължи се на безскрупулно умъртвената ти съвест.“ Докато нашата съвест не е убита, ние ще знаем със сигурност, че от нищо не се нуждаем така много, както от прошка за греховете си.

Преди няколко години в Есен даде концерт Бил Хейли, един такъв модерен музикант, който вдига цялата зала на главата си. В големия салон Груга се събраха хиляди, за да го чуят – него и състава му. Още при първото изпълнение те започнаха бавно, но сигурно да рушат залата. Щетите бяха за около 60 хиляди марки. След това един млад полицаи ми каза: „Бях седнал отпред и трябваше да се държа здраво за стола, иначе щях и аз да участвам.“ На следващия ден минавам през центъра на града. Гледам три-

ма типа застанали един до друг, които изглеждаха точно като да са били там. Отивам при тях и им казвам: „Добър ден! Обзалагам се на каквото искате, че снощи сте били на концерта на Бил Хейли.“ „Разбира се, г-н пастор.“ „О, познаваме ли се? Чудесно. Я ми кажете, аз не мога да разбера. Защо всъщност разрушихте салона?“ И получавам следния отговор: „Ах, пастор Буш, всичко това е просто отчаяние!“ „Какво? – питам аз. – Отчаяние от какво?“ А той отговаря: „Ами и ние не знаем!“

Големият датски богослов и философ Сьорен Киркегаард разказва една случка от своя живот. Като дете се разхождал с баща си. Понякога баща му се спирал и замислено поглеждал сина си. След това казвал: „Мило дете, ти ходиш в тихо отчаяние.“ Когато прочетох това, си помислих: когато човек вече от 40 години е пастор в големия град, той знае, че всъщност това се отнася до всички.

А сега питам вас. Познавате ли вие това вътрешно отчаяние от живота? Искам да ви кажа откъде идва то. Нека за целта направим една изследователска експедиция в собственото си сърце. Ще използвам един нагледен пример. Като пастор в Рурската област често съм обикалял рудниците. Това е много интересно. Дават ви работен костюм, слагате си миньорска каска на главата, влизате в шахтовата клетка и се спускате към дълбините, например до осмия хоризонт. „Не може ли още нататък?“ – питате вие. „Може, но по-надолу не се ходи, защото там е „зумпфът“ – т. е. блатото.“ Там се събират водите от шахтата и това миньорите наричат „зумпф“. Откакто съм в Есен, само един път се случи да се скъса въжето на асансьора и той падна на дъното – в блатото. Беше ужасно!

Това благо в мината за мен е като нагледна илюстрация на човешката душа. Всички вие знаете, че има няколко пласта в нашето същество. Например външно можем да

изглеждаме весели, а отвътре положението да е съвсем друго. Можем да се усмихваме и въпреки това да сме ужасно тъжни. Можем да се правим, че като на шега се справяме с живота, но дълбоко в душата ни, на дъното на сърцето ни, се крие дълбоко отчаяние. Така казват лекарите, така казват философите, така казват психолозите, така казват психиатрите. Страшно е, когато от време на време отчаянието и страхът се надигнат. Един психиатър ми каза: „Нямате представа колко млади хора пълнят приемната ми!“ Повечето хора въобще не питат откъде идват отчаянието и страха, а се опитват да се отърват от тях – чрез опиянение. Но по-разумно би било действителността да се погледне в очите.

Създава се впечатлението, че отчаянието, скрито в дъното на човешкото сърце, е откритие на нашето време. Удивително, но Библията още преди 3000 години е установила същото. На едно място тя казва: „Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно.“ И вижте, Библията ни казва и защо това е така. Тя изброява няколко причини: че ние след грехопадението на Адам сме отделени от Бога, че оттогава живеем извън естествената си среда (знаете ли, Бог е нашата естествена жизнена среда) и че ние по природа се страхуваме от съда на живия Бог. Но най-важната причина за дълбокото отчаяние в душата ни е нашата вина пред Бога! Това е големият проблем на живота ни, с който ние не можем да се справим! Ние го усещаме и затова таим дълбоко отчаяние в душата си.

Нуждаем ли се от прошка за греховете си? Разбира се, че се нуждаем! От нищо друго не се нуждаем така остро, както от прошка за греховете си!

А какво е грях? Грях е всяко отделяне от Бога. Ние сме си родени като грешници. Позволете ми да използвам един пример: едно дете, родено в Англия по време на

Първата световна война, сигурно не е имало нищо против нас, германците, но по рождение е принадлежало към противниковия лагер. И така, ние по природа сме родени в лагера, който е против Бога – в този свят. По природа сме отделени от Бога. И през живота си се отдалечаваме още повече, като изграждаме между себе си и Него стена от грях. Всяко нарушение на Божиите заповеди е един камък, който прибавяме към стената. Така грехът става ужасна действителност.

На това място искам да ви разкажа как за първи път осъзнах, че грехът е страшна реалност, и че човек не може да поправи сторения грях. Имах чудесен баща, с когото бяхме в отлични отношения. Един ден, както работя по дипломната си работа на таванчето на нашата къща, той вика отдолу: „Вилхелм!“ Аз така се казвам. Подавам глава навън и го питам: „Какво става? Пожар ли има?“ А той ми казва: „Трябва да отида до града. Искаш ли да дойдеш с мен? Двама ще ни бъде по-приятно.“ „Но, татко – викам аз отгоре, – точно сега се занимавам с дипломната си работа. Не мога сега.“ „Тогава ще отида сам.“ – вика той. След 14 дни почина. У нас имаше обичай тялото да се остави вкъщи и ние, синовете, да стоим на смени при ковчег. Беше тиха нощ. Всички спят. Аз съм седнал близо до открития ковчег. Изведнъж ми идва наум как баща ми преди две седмици ме помоли да го придружа до града. А аз му отказах! Гледам го и казвам: „Татко, помоли ме пак! И 100 километра да искаш да вървя с теб, ще вървя!“ Но устата остава безмълвна. И тогава ми стана ясно – тази дребна липса на любов е една страшна действителност, която аз никога повече не мога да поправам.

Как мислите, колко грях има в нашия живот, колко пропуснати възможности? Как ще се справим с живота, ако постоянно ни съпътстват грехове и пропуски? Без

прошка за греховете изобщо не можем да се справим с живота.

А след смъртта? Какво ще бъде тогава? Смятате ли да отнесете цялата си вина във вечността? Често съм си представял това. Нали и на мен вече ми идва реда. Може би човек все още ще държи една любима ръка. Но идва моментът, когато ще трябва да пусна и нея. И тогава корабът на моя живот ще отплува към великото мълчание – пред Бога, пред Неговото лице! С цялата си вина и с всичките си пропуски ще се изправите пред живия и свят Бог! Ще бъде ужасно да откриете: „Цялата ми вина и всичките ми пропуски продължават да ме следват.“

Нуждаем ли се от прошка за греховете? От нищо друго не се нуждаем така, както от прошка за греховете си! Това ни е по-необходимо от насъщния хляб!

2. А къде да го намерим?

Съществува ли такова нещо като например премахване на миналото? И ако отговорът е да, тогава къде да го намерим?

Току що ви разказах случката с баща си. Вече не можех да поправа вината си. Разбирате ли? Ние не сме в състояние да поправим нищо от миналото. Действията ни остават пред Бога! Имало един човек на име Юда, който предал своя Спасител за 30 сребърника. И после изведнъж му става ясно: „Това беше погрешно!“ Отива при хората, на които Го е предал, и им казва: „Извърших неправда. Вземете си обратно парите! Искam да си поправа грешката!“ Тогава те вдигат рамене и му казват: „Нас какво ни засяга това? Ти му мисли!“ Към когото и да се обърнете, всеки ще ви отговори: „Ти му мисли!“

Възможно ли е въпреки това да се заличи, да се ликви-

дира вината? Къде го има това? Къде има прошка за греховете?

Приятели, на този въпрос мъжете и жените от Библията ще ви отговорят в единогласен, ликуващ хор. От началото до края, от Стария до Новия Завет, това е одата на Библията – има прошка за греховете!

Къде? Елате да излезем заедно от портите на Ерусалим и да се изкачим към хълма Голгота. Нека не обръщаме внимание на тълпите, нито на римските войници, нито на двамата разбойници отляво и отдясно. Нека гледаме само Човека в средата. Кой е Човекът, който виси на средния кръст? Той не е един от нас. Веднъж Той се изправил пред множеството и казал: „Кой може да Ме обвини в грях?“ И никой не могъл да посочи дори един-единствен Негов грях. Никой от нас не би рискувал да пита такова нещо, нали? После Го изправили на съд, разпитвали Го юдейски първенци, римски съдии. И те не намерили нищо против Него. Той не е един от нас. Той няма нужда от опрощение на греховете. И Той виси там горе на кръста?! Кой е този човек? Той не се е издигнал от човешкия род, а е дошъл при нас от другото измерение, от света на Бога. Говоря за Иисус, Божия Син. И Той виси на кръста? Защо? Защо?

Приятели, Бог е справедлив. Той трябва да накаже греха. И там Той е прехвърлил нашия грях върху Сина, върху Своя Син, и е осъдил Него вместо нас. „Наказанието бе наложено на Него, за да имаме ние мир.“ Това е великото послание на Библията. Божията присъда е изпълнена върху Иисус, така че ние да имаме мир! Ето къде е прошката за греховете!

Къде мога да се освободя от вината си? Къде ще получа мир с Бога? Под кръста на Иисус! „Кръвта на Иисус Христос, Божия Син, ни очиства от всеки грях.“ Нека приемем това!

Наскоро излезе една интересна книга от американеца Уилям Л. Хъл. Това е свещеникът, който е посетил 13 пъти в затвора убиеца на милиони Адолф Айхман, водил е дълги разговори с него, чул е последните му думи, придружил го е до бесилото и е присъствал, когато неговият прах е бил разпръснат в Средиземно море. Той публикува съдържанието на разговорите си с Айхман под заглавието „Борба за една душа“. В началото на книгата разказва: „За мен въпросът беше да бъде спасен този ужасен грешник, за да не отиде в ада. Ужасното е това, че този човек, който от бюрото си беше убивал милиони хора, и беше причинил ужасни страдания на човечеството, до последния си миг продължи да казва: „Аз не се нуждая от никой, който да умира за мен! Не се нуждая от опрощение на греховете. Не го искам!“

Искате ли да последвате Айхман и така да умрете? Не? Ако не искате, обърнете се с цялото си сърце към Исус, Божия Син, към единствения на този свят, който може да прощава грехове, защото лично е умрял и лично е заплатил за тях.

Когато Хъл разговарял с Айхман, той чак се страхувал да предложи на този човек прошка за греховете чрез кръвта на Исус. Та може ли такъв грешник да получи прошка? Да, да! „Кръвта на Исус Христос, Божия Син, ни очиства от всеки грях!“ Но аз трябва да призная греха си пред Него и да погледна към кръста и да повярвам, че:

„Тече и зарад мен таз скъпа кръв,
това аз вярвам и разбирам.
Тя покрива и мойта вина,
че Христос и за мене умря.“

В Библията се използват множество сравнения, за да

ни се покаже нагледно защо разпънатият и възкръснал Господ Иисус (Иисус не е останал мъртъв, а на третия ден е възкръснал, това надявам се, го знаете – Той е жив) прощава грехове.

Едно от сравненията е с поръчителя. Един поръчител или гарант се задължава да ме замести, ако не мога да платя. Някой трябва да плати! Това винаги е така – някой трябва да плати! А всеки грях в живота ни поражда едно задължение към Бога. Библията казва: „Заплатата на греха е смърт.“ Бог изисква нашата смърт като заплата за греховете ни. Но ето че идва Иисус и отива на смърт заради нашите грехове, така че ние да останем живи. Той става наш поръчител пред Бога. И сега, или вие трябва да си платите за своите грехове в ада, или да дойдете при Иисус и да кажете: „Господи Иисусе, искам да приема това, че Ти си платил и за мен.“ Ернст Готлиб Волтерсдорф дава израз на това в една своя песен:

„Не можех нищичко да кажа,
потънал бях във срам,
когато Той до мен застана –
Един, във кръв облян.
Той мойта сметка беше взел
и всичко бе платил.
Аз бях свободен от дълга,
Той всичко бе покрил.“

Друго сравнение, което се среща в Библията, е откупването. Човек е попаднал в плен на търговци на роби. Той не може да се откупи сам. Тогава на пазара за роби идва един господин и вижда този роб. Съжалява го и пита: „Колко струва този? Ще го откупя!“ От кой момент нататък робът е свободен? От момента, в който е платена

и последната пара за него. На Голготския кръст Господ Иисус е платил и последната пара за вас. И вие можете да се възползвате от това и да кажете: „Господи Иисусе, предавам Ти своя грях и вярвам, че Ти си го покрил.“ Иисус откупва! Иисус освобождава робите на греха! Филип Фридрих Хилер пее:

„Греховете са простени –
туй е дума за живот
за душата уморена.
Падна робския хомот!“

Друг библейски пример е изкупителната жертва. И най-непросветеният езичник знае, че му е нужна жертва. Затова и във всички религии се принасят всевъзможни жертвоприношения за умилостивяване на божествата. Обаче Бог признава само една-единствена жертва: „Ето Божият агнец, който носи греха на света!“ Армии от свещеници и жреци са принасяли безброй жертви. Но единствен Иисус е свещеникът, който може да ни помири с Бога! Същевременно Той е и самата жертва, която ни помирява с Бога! В една своя песен Алберт Кнап казва:

„Никога не бива да забравям,
как Иисус кат кротко Агне
там, окървавен и бледен,
с закованите ръце,
и при Своя вик: „Свърши се“,
си е мислил и за мен.“

Друга илюстрация от Библията е очистването. Един християнин пише на друг: „Той ни възлюби и ни уми от греховете със Своята кръв.“ Знаете историята за блудния

син, който накрая попаднал в най-голямата мърсотия – при свинете. Колко много са тези, които са изпаднали така – до свинете. Само можем да кажем – колко жалко! Но после блудният син дошъл на себе си и – така мръсен, както си бил – си отишъл у дома, в прегръдките на баща си. Не се измил най-напред, не си купил нови дрехи и нови обувки – и да искал, не можел. Дошъл така, както си бил. И когато се върнал, баща му го очистил и го облякъл с нови дрехи. Много хора си мислят, че първо трябва да станат добри, и едва тогава могат да станат християни. Това е катастрофална грешка. Таива, каквито сме, мръсни и дрипави, можем да отидем при Христос. О, колко опетнен и омърсен е животът ни! Елате при Христос такива, каквито сте! Той ще ви очисти. Той ще направи всичко ново! „Кръвта на Иисус Христос, Божия Син, ни очиства от всеки грях“ – така твърди апостол Йоан. Същото можем да засвидетелстваме и ние!

Разбира се, аз не мога да ви изброя всички примери, които Библията ни дава. Но мисля, че ако започнете да я четете, ще се запознаете сами, и по-добре, с това чудно послание за прошка за греховете.

Как да се справим с живота, ако постоянно ни съпътстват провали и пропуски? Няма да се справим. Ще се справя само ако съм намерил Иисус и чрез Него съм получил прошка за греховете си! Тогава дълбокият страх и отчаянието ще изчезнат. Да се предадеш на Иисус, не е нещо тайнствено и страховито, а означава да излезеш от подземията на страха в ясното пролетно слънце на Божията милост. И аз ви желая това от цялото си сърце!

И така, нуждаем ли се от прошка за греховете? Да! Къде ще я получим? При разпънатия и възкръснал Спасител.

3. Как да стигна дотам?

Сега може би някой си мисли (надявам се): „Това е чудесно! Трябва да е нещо великолепно да имаш прошка за греховете! Но как да я получа? Никой вестник не пише за това, в романите не говори за такива неща, филмите не казват нищо по въпроса.“ Какво трябва да направя, за да получа тази прошка?

Тук вече никой не може да ви помогне. Вярвам, че най-доброто ще е да се усамотите някъде и да повикате Исус. Нали Той е възкръснал. Той е жив! На едно място Библията нарича хората, които са повярвали в Него, „всички, които призовават името на Исус“. Така че, просто Го призовете!

Разбирате ли изрази „призовавам“? Вие имате пряка линия към Исус, но от дълго време тя мълчи. Имате пряка линия към Исус, но може би никога не сте говорили по нея! Колко жалко! Просто Го повикайте! Няма нужда дълго да набирате и да чакате свързване. Кажете само: „Господи Исусе!“ – и Той вече е на линията. Той вече е при вас! Точно това представлява молитвата.

И тогава? Какво да кажа? Кажете всичко, което ви е на сърцето! Кажете: „Господи Исусе! Аз имам непозволена връзка с един човек. Не мога сам да се освободя от нея. Но знам, че това е грях. Господи Исусе, помогни ми!“ Или: „Господи Исусе! Фирмата ми не е в ред. Вече години наред данъчните декларации са фалшиви. Но не знам какво друго бих могъл да направя, защото иначе ще фалирам. Господи Исусе, помогни ми!“ Или: „Господи Исусе! Не съм верен на жена си. Не мога да се освободя от това. Господи Исусе, помогни ми!“ Разбирате ли, по тази линия можете да доверите на Господ Исус неща, които няма да

кажете на никого. Той ви слуша. Разтоварете се! Това е освобождение! Изкажете Му цялата си вина.

Попитайте Го: „Господи Иисусе, пастор Буш каза, че Твоята кръв може да очисти всичко това. Вярно ли е?“ Кажете Му това. Призовете Го още днес. Започнете да говорите с Иисус по линията, която от толкова време стои неизползвана. Нека жицата загрее! Можете да говорите с Него. Станете един от хората, „които призовават името на Иисус“!

„Да – казвате вие, – аз Му казах всичко, но Той не ми отговори нищо!“ Нищо подобно! Внимавайте, сега ще ви покажа линията, по която Той говори с вас. Вземете един Нов Завет. По-късно ще прочетете и Стария Завет. Но не започвайте с него, той е доста труден за начало. В Новия Завет започнете с Евангелието от Йоан, а след това прочетете Евангелието от Лука. Четете точно така, както бихте чели репортаж за някое събитие в някой вестник. И тогава ще установите, че Бог говори! Това отличава Библията от всички останали книги – по тази линия Бог говори с мен. Веднъж някой ми каза: „Когато искам да чуя Бога, отивам в гората.“ Аз му отговорих: „Но това е глупост! Ако отида в гората, ще чуя как шумят дърветата, как пеят птичките, как шумят потоците. Това е приказно хубаво. Но гората няма да ми каже дали греховете ми са простени, как да се сдобия с ново сърце, дали Бог ще ми окаже милост. Това гората не може да ми каже. Бог ще ми го каже чрез Библията.“

Отделяйте си всеки ден един спокоен четвърт час за Иисус. Призовете Господ Иисус и Му кажете всичко: „Господи, днес имам толкова важни задачи. Няма да се справя сам!“ Разбирате ли, кажете Му всичко! И тогава отворете Новия Завет и прочетете половин глава. „Господи Иисусе, сега Ти ми говори!“ И изведнъж там ще се намери нещо

за вас. И ще си кажете: „Това Господ ми го казва лично на мен!“ Подчертайте си това място. Най-добре и отстрани да си отбележите датата.

Веднъж, като младеж, влязох в една къща. Отгоре на пианото беше оставена една Библия. Взех я и видях, че на много места беше подчертавано с червено и зелено, а отстрани в полето бяха написани дати. Попитах на кого е тази Библия (това беше голямо семейство). „На нашата Еми.“ Погледнах Еми – и се ожених за нея. Такова момиче исках да имам, което е разбрало, че Иисус ни говори по тази линия и я ползва постоянно.

Когато хората нападат Библията от позицията на собствения си авторитет, направо ми се повдига. Казват: „Библията също е писана от хора“, и прочее такива глупости. Ама че досадно!

По време на Първата световна война известно време бях телефонист. Тогава още не познавахме безжичния телефон. Имахме малки апарати, чрез които се свързвахме с линията. Един ден трябваше да отида на наблюдателния пункт, разположен на една височина. Дотам още нямаше линия. Лежах в тревата и се мъчех да установя връзка с батареята. В това време към мен се задава един леко ранен пехотинец. Аз му викам: „Ей, залягай! Ще ни видят и веднага ще започнат да ни обстрелват!“ Той заляга, допълзва до мен и казва: „Улучиха ме леко и сега мога да си отида вкъщи. Слушай, ама ти имаш много стар апарат.“ „Да – промърморвам аз, – доста стар модел.“ „И клемите му са хлабави.“ „Да – потвърждавам, – и клемите са хлабави.“ „А тук има нещо отчупено“ – казва той. Тогава избухвам: „Я си затваряй устата! Нямам време да ти слушам критиките! Трябва да внимавам за връзката.“ Същото чувство ме обзема, когато става въпрос за Библията. Искам да чуя гласа на Иисус – и веднага идват разни и казват: „Е, тя,

Библията, е написана от хора, а те сигурно са правили грешки.“ Мога да им отговоря само: „О, я си затваряйте устата! Аз чувам в нея гласа на Иисус!“

Разбирате ли, не позволявайте да ви правят на идиоти. Бог говори по тази линия!

И потърсете компанията на хора, които вървят по същия път!

Вижте, когато тук-там при разговорите си кажа нещо такова, хората обикновено ми отговарят: „О, това е само за бабички. На църква ходят само стари хора.“ И затова се радвам, че вече 30 години съм младежки пастор и познавам много млади хора, които могат да потвърдят това, което ви казвам – че има прошка за греховете, че човек може да говори с Иисус и че Той ни отговаря.

Потърсете компанията на хора, които имат опит с Иисус. Да, могат да се намерят хора, които също като вас искат да вървят с Иисус по пътя към небето.

А сега Иисус стои пред вас и ви казва: „Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, защото постоянно ви следват провали и пропуски, и Аз ще ви успокоя. Аз мога да ви подаря прошка за греховете!“

Как да се справим с живота, ако другите ни ходят по нервите?

Темата не е съвсем точна: „...ако другите ни ходят по нервите.“ Че те ни ходят, и още как! Все има някой, който ви ходи по нервите – или? Вярвам, че мога да рискувам да кажа: „Нека се обади този, на когото никой не му ходи по нервите!“ Никой не се обажда. Това, че другите ни лазят по нервите, не е „ако“, а е най-обичайното нещо. Прав ли съм? О да, ние взаимно си действаме ужасно на нервите! Е, не всички! Моята жена например не ми ходи по нервите. Но има други, които направо ми танцуват по нервите. И с вас ли е така? Разбира се! Така се тормозим един друг. В семейството, вкъщи, със съседите, на работа и даже в християнските среди – непрекъснато си ходим по нервите. Светът е пълен с едно тихичко скърцане от това ходене по нервите. Много хора казват: „Ех, колко добре щеше да ми е, ако онзи или онази ги нямаше.“ „Онзи“ е не само трън в очите ни, но и трън в живота ни. И затова трябва сега да си поговорим как да се справяме с живота, когато другите ни ходят по нервите.

Приятелю, този въпрос трябва да се постави в по-широки рамки. Вижте, случва се например някой само от време на време да покашля, но всъщност да има рак на белите дробове. Тук не помагат бонбончета против кашлица. Необходимо е по-подробна диагноза и друго лечение! Разбирате аналогията. Това, че си ходим по нервите, е само признак, че човечеството е болно. Това „ходене по нервите“ има по-дълбоки причини, отколкото например, че съседката е малко неприятна. Затова сега трябва да развия тази мисъл в доста по-широки рамки. Искам да ви покажа, че

това „ходене по нервите“ е един симптом за болестта на човечеството.

1. Светът, в който живеем

Вижте, аз черпя своя светоглед от Библията. И намирам, че той е единственият верен – всички останали за около 20 години се сгромолясват. Е, Библията казва, че когато Бог е създал света, всичко е било свършено. Тогава Адам не е ходел по нервите на Ева и Ева не е ходела по нервите на Адам. Имало е пълна хармония. Живият Бог не е ходел по нервите на хората и хората не са ходели по нервите на Бога. Разбирате ли, всичко е било взаимосвързано – Бог с хората и хората помежду си. Тогава пропастите ги е нямало.

Но Библията разказва, че в началото на човешката история се е случила една катастрофа. Тя се нарича „грехопадение“. Човекът бил въведен в изкушение. Трябвало да не яде от плодовете на едно определено дърво. Бог му бил забранил това. Но то го бланзело и тъй като можел да избира, той избрал да не се подчини и ял от забранения плод. И в този момент, който в историята на човечеството се нарича „грехопадение“, всичко се разпада.

Бог и хората се откъснали един от друг. Бог изгонил хората от Рая и поставил един херувим да пази входа му. Оттогава ние живеем отделени от Бога. Оттогава ние ходим по нервите на Бога и Той – по нашите. Опитайте някой път да говорите с хората за Бога. Те веднага се нервират: „Я престанете с това! То не се знае дали Той въобще съществува!“ Между нас и Бога има страшна бездна.

В същия момент и хората се разделили един от друг. Това се вижда още при децата на Адам и Ева. Оттогава е започнало това „ходене по нервите“. Каин и Авел били

родни братя – това го има, разбира се, тъкмо братя и сестри могат ужасно да си ходят по нервите – но много се различавали един от друг. Всъщност не може да се каже точно защо. Един ден земеделецът Каин бил с мотиката си на полето. И се задава Авел. Мога да си представя как у Каин всичко се преобръща: „Ах, този лигав подмазвач! Не мога да го гледам!“ А Авел дори се приближава към него и му казва няколко думи. Тогава Каин хваща мотиката и с всичка сила удря омразното лице – и идва на себе си едва когато брат му вече лежи мъртъв пред него.

Приятели, днес ние сме цивилизовани и не се трепем с мотики. Макар че, когато четете вестници, виждате, че и това става. Като си помислим за масовите убийства по времето на Третия райх – по принцип това е същият Каинов синдром – „мразя хората“! И така биват избивани стотици хиляди!

Каин идва на себе си едва когато Авел вече лежи мъртъв пред него. Малко се стряска. Но после изравя плитка дупка, търкулва трупа в нея и го засипва с пръст. Оглежда се и установява: никой няма наоколо, никой не е видял... Ние, хората, все си мислим, че като никой не е видял, и нищо не се е случило. Знаете ли колко тъмни истории влачат хората със себе си! Каин се маха оттам. Става му страшно. Изведнъж някой вика: „Каин!“ „Я гледай! Кой ли вика?“ „Каин!“ Тогава го полазват студени тръпки. Изведнъж разбира кой вика – живият Бог! Той е бил там! Той е бил ням свидетел! „Каин!!! Къде е брат ти Авел?“ Каин все още се опитва да се отбранява: „Аз да не съм бавачка на брат си! Трябва ли да бъда пазач на Авел?“ „Каин – казва Бог, – кръвта на брат ти вика към Мен от земята.“

Вижте, тази история много ясно показва, че след грехопадението всичко се е разпаднало. Хората са се откъснали

един от друг. Ние си действаме на нервите. Бог и човекът са се откъснали един от друг. Бог действа на нервите на Каин, както и на нервите на някои от вас. Но ние не можем да се отървем от нашите близни – не можем да се отървем и от Бога! Това е светът, в който живеем!

2. Увещаването не помага

Да, никакво увещаване не помага. Например не помагат никакви приказки за „добрия Дядо Господ“. Между нас и Бога има стена, има бездна. През войната, когато моята къща и половината Есен наоколо гореше, една жена се нахвърли върху мен с викове: „Как може вашият Бог да допуска това?“ Тогава отговорих: „Може! Може би Той е ваш враг?“ След грехопадението връзката между Бога и човека се е разпаднала. И това е дълбоката причина, поради която хората си действат на нервите. Ако имате някоя съседка, която ви лази по нервите, то това идва от грехопадението! Защото ние сме паднали хора, откъснати от Бога. И тук не помагат никакви увещания.

Наскоро бях на швейцарската граница. На граничния пункт бе закачен един хубав плакат. На него пишеше: „Заедно е по-добре.“ Не можех да не си помисля: „Разбира се! Но този плакат не помага, ако някой ми ходи по нервите!“ Наскоро пък видях на един плакат надпис: „Бъдете мили един към друг!“ Американците окачват на всеки ъгъл плакати с надпис: „Кийп смайлинг!“ – „Усмихвай се!“ Но това всъщност не подобрява нещата. Прав ли съм? Не, увещаването не помага.

Спомням си как като млад богослов общувах с едно семейство, в което всички бяха скарани. Целият род живееше в едно село и всички бяха абсолютно изпокарани. С голямо въодушевление ги събрах една вечер всички заедно и

се опитах да ги помиря. Цяла вечер приказвах, докато гласът ми преградна. В 11 часа вече всички бяха единомислени, подадох си ръце. Аз бях много щастлив и си казах: „Един ден ще станеш свестен пастор, добре започваш.“ Радостен си отидох вкъщи и заспах дълбоко. На следната сутрин срещам една девойка от помирените и ѝ казвам: „Колко хубаво беше снощи, нали?“ „Хубаво ли? – отговаря тя. – Не знаете ли какво стана?“ „Какво?“ – питам и побледнявам. Докато се разотивали, отново се изпокарали. И станало по-лошо отреди. Вие се смеете? Аз тогава не се смях. Изведнъж осъзнах, че въпросът с грехопадението е страшно сериозен, че сме се отдалечили от Бога и от ближните си, и че никакво добро увещание няма да помогне.

Често хора ми пишат: „Драги г-н пастор, там и там имам роднини, които са скарани. Не бихте ли могли да ги посетите?“ Отхвърлям такива покани, защото зная, че и да отида да ги уговарям, това няма да помогне. Я си помислете за хората, които ви ходят по нервите. Бих могъл надълго и нашироко да ви увещавам, но няма да има полза. Това е ужасното. Естествено, смешно е, когато гледаме от страни, какво се случва. Нека ви го опиша малко по-подробно. У едно семейство съм. Влиза 17-годишният им син, висок и кльощав, с дънки и прическа ала Бийтълс. Забелязвам как бащата кипва: „Погледнете го! – казва той. – Само го погледнете!“ Бащата е коректен и способен чиновник. Можете да си представите как всичко му се обръща, когато види този пройдоха. Или пък една мила майка, християнка, но малко „изостанала“. Дъщерята си черви устните. Майката казва: „Ах, как ми действа на нервите!“ Не е ли навсякъде така? Среща ме един мъж, който е оставил жена си, и аз му казвам: „Знаете ли, това е грях!“ „Г-н пастор, престанете! Тя ми лази по нервите само като я чуя как сърба супата!“

Смешно ли ви е това? На мен ми се струва ужасно! Казвате: „Това са дреболии!“ Дреболии? Това са резултатите от това, че след грехопадението светът е изпаднал от ръцете на Бога и че ние живеем в един пропаднал свят, като хора без Бог!

Ходенето по нервите може да бъде и много по-лошо. Познавам едно младо момиче, което е болно от множествена склероза и е парализирано от тази ужасна болест. Тя живее в малък апартамент, а до нея живее един буен младеж, който обича вечер да гледа телевизия, като надува звука докрай. И през тънката стена бедното болно момиче слуша всичко това – час след час, вечер след вечер. По-молила го: „Моля ви, намалете си малко звука на телевизора!“ Тогава оня тип го усилва още повече. Представете си, година след година, ден след ден, час след час – все така. Такива зверове сме ние, такива зверове! Можете ли да си представите как този човек действа на нервите на бедното момиче? Естествено и момичето му действа на нервите. Мълчалива борба през стената, която прави живота страшно тежък!

Когато бях съвсем млад пастор, имах 150 конфирманти. Започнах да ги посещавам един по един. Те живееха под наем. При първото ми посещение в дома имаше скандал, при второто – пак скандал, при третото – скандал. Един ден, когато имахме урок, помолих да станат онези, в чиито къщи няма скандали. Станаха трима или четирима души. „Леле – казвам аз, – при всички ли има скандали?!“ „Да.“ Попитах малкото, при които нямаше: „Защо при вас няма скандали?“ Тогава те отговори: „Ние живеем сами.“

Това е положението. И как да се справяме, да бъдем весели, да успяваме, като непрекъснато ни късат нервите? Ако ни падне нещо на крака, ни боли. Но ако другите постоянно ни ходят по нервите, това е направо непоносимо.

3. Бог се намесва!

Ако нямах какво повече да кажа освен казаното досега, въобще не бих започвал да говоря. Но аз имам едно страхотно важно послание, което може да промени всичко. В цялата тази каша от ходене по нервите и взаимен тормоз се намесва Бог със Своето непонятно за нас състрадание. Целият този окаян свят лежи пред очите на Бога – и Бог се намесва!

Той се намесва по чуден начин. Това е удивителното послание на Библията! Той пробива стената, която е между нас, и идва при нас в лицето на Своя Син Иисус! Ако нашето време изтиква евангелието на Иисус настрана като нещо ненужно, то това не говори зле за евангелието, а е показателно за глупостта на нашето време, защото Иисус е единственият ни шанс. Какво по-велико нещо може да се случи от това, Бог да разруши преградата между Себе Си и нас и да ни даде Своя Син – в нашата отдалеченост от Бога, в нашето ходене по нервите, в нашите безкрайни разпавии! И когато Божият Син Иисус Христос идва, положението коренно се променя.

а) Иисус ни подарява мир с Бога

Сега искам да ви покажа, че в Иисус се съдържа всичко. Иисус не е отделен от Бога. Той е Божият Син. Наскоро някой ми каза: „Иисус е бил човек като нас, нищо повече от един основател на нова религия.“ Тогава аз му отговорих: „Очевидно имате някой друг предвид, а не Този, за когото говоря. Аз говоря за Онзи, който е казал: „Вие сте от тези, които са долу, а Аз съм от онези, които са горе.“ Да, за Него говоря, за Сина на живия Бог, който е едно чудо, който е съвсем различен от нас, който представлява

нахлуването на Бога в този изгубен и прокълнат свят. Той не е отделен от Бога. И на Него никой не Му е ходил по нервите. Дори и Юда, който Го е предал. Ако мен някой ме беше предал, щеше много ужасно да ми лази по нервите. Но Иисус е обичал Юда до последния момент! Погледнете на живота на Иисус така: Човекът, на когото никой не му е ходел по нервите!

Ето и чудесната история за вечерта преди смъртта Му, когато Той вечеря заедно със Своите ученици. Знаете ли, в Близкия Изток хората не сядат на столове, а нареждат около трапезата широки възглавници, върху които се излягат. Аз не мога добре да си представя колко е удобно да се яде в това положение. Във всеки случай не може да се яде с нож и вилица. Но те са се хранили легнали. Предварително си сваляли сандалите. Обичаят бил първо да си измият краката от уличния прахот. През деня учениците много били обикаляли с Иисус. Вечерта уморени си събули сандалите и се свлекли по възглавниците. Мога да си представя как Петър поглежда Йоан и му дава знак с очи: „Някой трябва да донесе вода и гъба и да измие краката на другите. Я ти да свършиш тая работа, ти си най-младият! Нервираш ме с твоето клинчене, Йоане!“ А пък Йоан свива рамене и си мисли: „Петър ме нервира, защото постоянно ми се налага като на по-млад. Може пък веднъж и Яков да донесе вода и гъба, за да се измият краката!“ А Яков си мисли: „Как пък не, аз ще нося! Та аз съм един от любимите Му ученици! Матей да донесе!“ В този момент всички си ходят взаимно по нервите, защото всеки иска да се измъкне от работата, която трябва да се свърши. И тогава Иисус става. Учениците се стряскат: „Да не би Той!“ Да, Той го прави. Той влиза с престилката на домашния прислужник, с легена и гъбата, и измива краката на всички! И на Юда! И на Петър! И на Йоан! И

на Яков! И на Матей! За малко щях да кажа – и на мен! Това е Исус, в когото се съдържа всичко – Бог е в Него и Той обича другите.

Нека ви покажа Исус – така Го виждам най-добре – как виси на кръста! Бих искал да мога да ви накарам да застанете заедно с мен на хълма пред портите на Ерусалим, където тълпата реве, където стоят римските войници със своите копия, и над главите на хората се издигат трите кръста. Този в средата, Него имам предвид. Този с трънения венец, Него искам да ви покажа. Приятели, там Той умира за вас, за да ви измъкне от тази неволя, където човек ходи по нервите на другия, където човек сам си ходи по нервите, където другите му ходят по нервите – и да ни помири с Бога.

Искате ли всичко, което стои между вас и Бога, да бъде отстранено? Тогава елате при кръста на Исус. Този Исус, който е умрял и е възкръснал за вас, е мирното предложение на Бога. Зарежете всичките си съмнения – а вие имате много такива! – и се хвърлете в обятията на този Исус! Хвърлете старите окови и всичките си грехове пред краката на Исус! Това става, като погледнете към кръста Му. Подайте Му ръка и Му кажете: „На Теб искам да принадлежа! В този момент вие сте направили решаващата крачка за мир с Бога. В Посланието към римляните апостол Павел пише: „И тъй, оправдани чрез вяра в нашия Господ Исус Христос, имаме мир с Бога.“ Исус е мирното предложение на Бога. Приемете го! Ужасно е, че има толкова много хора, които са чули за това, но никога не са сключили мир с Бога. Ужасно е! Аз искам да се боря за вашите сърца! Искам да се боря за вашите души, за да приемете това Божие предложение за мир!

Днес имах разговор с журналисти. И стигнахме до въпроса: „Какво още може да се приема сериозно в днешно

време?“ Аз им заявих: „Ще ви призная открито – след като преживях две войни и нацисткия режим, не знам вече какво трябва да приемаме сериозно. Мъдростите, които ми предлагат политици и пророци на разни мирогледи – че самите те не ги приемат сериозно, а какво остава за мен? Не зная какво друго между небето и земята бих могъл да приемам сериозно освен мирното предложение на Бога в лицето на Иисус! Това мога да приема за нещо сериозно. Това е единственото, което може да се приеме сериозно. И си струва.“ И ако млади и стари казват, че вече нищо не могат да вземат насериозно, то аз пък ви казвам, че Евангелието е точно книгата за вас. В лицето на Иисус Бог е погледнал извънредно сериозно на вас. Сега и вие трябва да погледнете сериозно на Неговото предложение за мир в лицето на Иисус!

Вижте, Иисус отново ни събира с Бога. Вашето нещастие е, че вие може би се смятате за християни и редовно си плащате църковния данък, но нямате мир с Бога! Казвам ви, Иисус е умрял за вас и е поел върху Себе Си цялата ви вина, за да можете сега да отидете при Него, да паднете на колене пред Него и да кажете: „Господи, при Теб идва един изгубен грешник. Аз вярвам в Теб, Аз Те приемам!“ – и с това да влезете в живота, в мира с Бога!

б) Иисус ни подарява мир с околните

Там, където е влязъл Иисус, има не само мир с Бога, но и мир с околните. Там престава и непрестанното ходене по нервите.

Сега слушайте добре. Сред вас има мнозина „християни“, но докато околните ви ходят по нервите, нещо не е наред. Ясно ли е това? Ще кажете: „Но вие не познавате оная коза, моята съседка!“ А аз ви отговарям: „Докато не

я заобичате, има нещо във вас, което не е в ред. Защото, когато Иисус дойде в живота ни, престават проявите на слабите нерви, по които другите непрестанно ходят.“

Вижте, там където влезе Иисус, Той дарява мир с Бога и мир с онзи, който ми действа на нервите. И ако има хора, които ви действат на нервите, тогава трябва да приемете Иисус! Иначе нищо няма да ви помогне! Ще си разсипете живота с такива истории. Иисус трябва да ви дари мир с Бога и да изпълни сърцето ви, и тогава отношенията ви с другите също ще станат добри!

Аз имам един много близък приятел. Той има хубаво жилище, но хазяинът му е с тежък характер и само за пари мисли. Преди време му беше написал едно нагло писмо: „Това трябва да направите! Онова трябва да свършите! И това трябва да платите!“ Моят приятел разказва по-нататък: „Кипнах и седнах на бюрото да му напиша отговор. И изведнъж пред мен изникна образът на Иисус, който е умрял за мен, а също и за хазяина. И не можах. Отидох при него и му казвам: „Слушайте, наистина ли искате така да си говорим? И двамата сме разбрани хора! Не можем ли веднъж да си поговорим разумно? Вие наистина сте ми симпатичен. Не е необходимо да се държите с мен по този начин...“ Онзи наистина бил обезоръжен и разправията не се състояла. А днес са доста добри приятели, неприятният хазяин и ученикът на Иисус.

Мога ли да ви разкажа още една хубава случка? Внимавайте сега. Познавам един човек на име Дапоцо, френски проповедник. Едната му ръка е осакатена от престоя му в концентрационен лагер. Той ми разказа едно свое преживяване, което не мога да забравя: „Веднъж, точно по обяд, началникът на лагера заповяда да ме отведат при него. Заведоха ме в една стая, в която имаше сложена трапеза, но имаше прибори само за един. Влезе началникът. Аз бях

страшно гладен. Той седна на масата и му сервираха фантастично ядене, първо, второ, трето, всичко поред. А аз трябваше да стоя мирно и да гледам. Той ми показваше колко е вкусно, а аз умирах от глад. Но това беше най-малкото. Накрая нареди да му донесат кафе. Сложи на масата едно пакетче и ми каза: „Погледнете, това ви е изпратила жена ви от Париж – сладки.“ Аз знаех каква оскъдица беше тогава и как е трябвало да пести жена ми, за да може да ми изпрати това пакетче със сладки. И тогава началникът на лагера започва да се тъпче с тях. Аз го моля: „Дайте ми поне едничка, няма да я изям, ще си я запазя за спомен от жена си!“ А той се смее и изяжда и последната.“ Това е един момент, когато „ходенето по нервите“ достига връхната си точка, когато човек започва да мрази! И Дапоцо продължи буквално така: „В този момент ми стана ясно какво означават думите на Библията: „Божията любов е изляна в сърцата ни.“ Аз можех да обичам този човек! Мислех си: „Бедни човече! Ти си нямаш никой, който да те обича. Само омраза те заобикаля! Колко ми е добре на мен, като дете на Бога!“ Разбирате ли, той е могъл да го обгърне със съчувствие и състрадание. Онзи вече не му ходел по нервите! Тогава началникът на лагера скочил – той усетил това – и избягал навън! Дапоцо го посетил след войната. Човекът побледнял: „Вие искате да си отмъстите!“ „Да – казал Дапоцо. – Искам да си отмъстя. Искам да изпия чаша кафе у вас. А в колата е тортата, която съм донесъл. Сега ще ядем и ще пием заедно!“ И този човек бил съкрушен. Разбрал, че който е подвластен на Исус, може да живее и без омраза, че той е освободен от синдрома „ходене по нервите“, защото Божията любов е изляна в сърцето му.

Аз съм стар пастор от големия град и често съм чувал хората да се вайкат: „Толкова съм самотен. Никой не ме

обича!“ Не мога повече да слушам такива приказки! На такива бих искал да кажа: „А ти? Къде е човекът, който ще стане и ще каже за теб: „Той ме е обичал?“ Знаете ли, намирам това за страотно тъпо – извинявайте, че се изразявам така, но аз съм от Рурската област, а там говорят грубовато – когато хората постоянно се вайкат: „Няма любов на този свят“, а самите те са блокчета лед!

Когато това ми стана ясно, си помислих: „Аз също искам да дарявам любов!“ Но тогава забелязах, че ние не можем. Нашето сърце е неизказано егоистично. Да, има хора, които можем да обичаме, защото са ни симпатични. Но онези, които ни ходят по нервите?

Спомням си за един разговор с един работник, комунист, който каза: „Ние проведохме демонстрация в защита на кулите в Шанхай!“ На което отговорих: „Чудесно! А вашият съсед?“ Тогава той изтърси: „Само да го срещна, ще го цапардосам по тиквата!“ Разбирате ли, „обичай далечния си“ – това не е толкова трудно, но „обичай ближния си“ – тук вече нещата стават сложни.

Мисля си, че светът би се променил едва тогава, когато бих могъл да обичам ближния си – както трудния, така и опасния, така и онзи, който ми желае злото. Това човек не може да го постигне сам от себе си. Това е подарък от Бога. Приятели, това, разбира се, не е лесно. Самият аз съм го изпитал. А именно, когато Иисус влезе в живота ни и ни подари мир с Бога, и иска да ни подари мир и с околните, това боли, защото Той ни показва, че ние много повече ходим по нервите на другите, отколкото те по нашите, че другите много по-трудно ни понасят, отколкото ние тях. Откакто познавам Иисус, Той ми показва каква е вината ми към другите. И тогава това, че Спасителят е умрял на кръста и ни прощава греховете, става още по-скъпоценно за нас.

Вие разбирате, Иисус предизвиква голяма революция в живота ни, но ние трябва да Го приемем! И затова искам да ви помоля не само да чуете това, но и сами сериозно да се отнесете към Иисус. Бих желал да можете да кажете: „Аз намерих Иисус! И Той ме намери!“

Всичко трябва да се промени, но как?

През моята младост хората с въодушевление четяха новелите на един писател на име Макс Ест, който днес вече е забравен. Той всъщност беше инженер и черпеше своите сюжети главно от началото на техническия век. Една от новелите му носеше заглавието „Професионална трагедия“. В нея се описва животът на млад инженер, който един ден при особени обстоятелства получава гигантска поръчка – да построи мост над една река, която по-скоро представлява морски ръкав. Това е трудна задача, защото основите на моста ще са изложени постоянно на влияние-то на приливите и отливите. А в началото на техническия век хората още не са разполагали със средствата на нашето време. Младият човек построява този огромен мост. Когато мостът е готов, се устройва голямо празненство с музика, знамена и репортери от пресата. Официални лица минават с влак по моста. Младият човек е в центъра на вниманието. Всички вестници публикуват името му. И той преуспява, създава в Лондон огромно архитектурно бюро, оженва се за богата жена. Има всичко, което може да си пожелае. Но все пак в живота му има една странна тъмна тайна, за която само жена му подозира нещо. Винаги, когато настъпи есента, той изчезва. Отива при своя мост. И когато нощем бушува бурята и плющи дъждът, той стои навън при моста, увит в дъждобрана си и изпълнен със страх. Той буквално усеща заедно със своя мост колко силен е напорът на бурята върху него и се пита за сетен път дали колоните са изчислени достатъчно добре и дали ще издържат ударите на водната стихия. Когато бурите отминават, се връща в Лондон и отново става голям

човек, знатна личност в обществото. Никой не забелязва, че всъщност той живее в постоянен страх: „Добре ли е построен мостът? Наистина ли е достатъчно здрав?“ Тези мъчителни въпроси са тъмната тайна на неговия живот. Макс Ест описва покъртително как в една ужасна бурна нощ, инженерът, изпълнен със страх, отново наблюдава своя мост. Вижда влака, който се носи по него. Все още вижда задните му светлини, когато те изведнъж изчезват в грхота на бурята. И тогава той разбира – влакът е паднал в пропастта, в бушуващите вълни. Мостът се е скъсал.

Когато аз като младо момче прочетох тази новела за пръв път, в ума ми се прокрадна мисълта: не е ли това историята на всеки човек? Ние всички строим моста на своя живот и от време на време, през някоя безсънна нощ, или когато нещо ни смути, у нас се надига страхът: „Всъщност правилно ли съм построил моста на своя живот? Ще устои ли на житейските бури?“ И тогава много ясно усещаме: „Нещо не е съвсем наред. Мостът на живота ни не е наред!“ Това е първото, което искам да ви покажа.

1. Нещо не е съвсем наред

Като пастор в големия град съм имал възможност да питам много хора: „Кажете, ми, вашият живот напълно в ред ли е?“ Още не съм срещнал човек, който да не завърши отговора си с признанието: „Какво да кажа, много неща трябваше да бъдат иначе.“ Естествено, аз не бих могъл да кажа къде е слабото място на моста на вашия живот. Но всеки от вас добре знае: „Много неща трябваше да бъдат иначе!“

И тогава от време на време изразяваме намерението: „Искам да се променя! Искам да се поправа в това или онова!“ Кажете, вярвате ли наистина, че човек може да

се промени? Не, човек в същността си не може да се промени. Библията казва това доста брутално: „Може ли негрът да промени кожата си или леопардът – петната си? Толкова можете и вие да правите добро, вие, които сте се научили да правите зло!“

Светът е пълен с морални напътствия и морални принципи, но никой не може да промени себе си. Това са тежки думи. Аз често стоя потресен сред хората, с които се срещам, и им казвам: „Вие знаете много добре, че мостът на вашия живот не е в ред!“ Тогава те питат: „Да, но какво да направим? Та ние не можем да се променим!“ Така е, развратният не може да очисти сърцето си. Лъжците не могат да станат правдиви. Егоистът не може изведнъж да стане любвеобилен – може би ще успее да симулира малко любов, но ще си остане все така себелюбив както преди. И нечестният не може да стане честен. Ако знаех къде не е в ред мостът на живота ви, щях да ви кажа! Но Бог може да ви покаже това.

Има една вълнуваща истина, която Библията ни показва. Аз не си измислям свои идеи, а ви съобщавам това, което казва Божието Слово. И гледайте, Библията ни носи едно нечувано послание, от което дъхът ни спира! Тя казва, че живият Бог е изпратил в нашия свят Един, който може да промени и нас, и живота ни! И това е Неговият Син – Господ Иисус!

2. Всичко може да се промени

Приятели, не зная дали Църквата е виновна за това, че хората считат християнството за скучна работа. Това, че Бог е изпратил Своя Син Иисус на света като единствен шанс за нас, е най-вълнуващото послание на всички времена! Този Иисус изрича нечуваните думи: „Ето, Аз правя

всичко да стане ново!“ Той и само Той може да променя хората!

Виждал съм пияници, които са били освободени от този порок. Себични стари жени, които са измъчвали сума ти народ около себе си със своя егоизъм, изведнъж са се преобразявали и са започвали да разбират другите. Мъже, оплетени в нечисти отношения, са се освобождавали от тях. Иисус променя човека! Иисус идва и ето, всичко става ново! Това не е приказка. Бих могъл да ви разкажа многобройни примери.

И затова ние, които добре знаем, че мостът на живота ни не е съвсем наред, се нуждаем от този Спасител. Нуждаем се от Господ Иисус – не от християнство, а от Христос! Разбирате ли, не се нуждаем от религия, от догми, от църковност, а от живия Спасител! И Той е тук! Можете още днес да Го призовете и да Му разкажете цялата си неволя. Това е чудесната новина, която имам за вас.

Позволете ми да илюстрирам мисълта си. Преди известно време бях за една седмица в Мюнхен. Една от красотите на Мюнхен е огромният парк в центъра на града, Английската градина. Тъй като моят хотел се намираше наблизо, всяка сутрин ходех там. На входа се минава по едно дървено мостче над една рекичка. Вляво от него водата се спуска по една стръмна стена. И един ден забелязах как в долния край на стената по водата танцува едно парче дърво. И тъй като имах време, постоях и го наблюдавах как се въртеше в кръг. На моменти изглеждаше, че ще излезе от кръга и ще тръгне нанатък по течението, но водовъртежът отново го улавяше. Когато отидох на следния ден, дръвцето още си беше там. Изглеждаше, сякаш се опитва да влезе в течението, но водовъртежът пак го поемаше. Можете ли да ди представите това? До него течеше буен поток, а то постоянно се въртеше в кръг!

Така е и в живота на повечето хора. Всичко се върти във все същия стар кръг – същите грехове, същите потребности, същото безбожие, същото отчаяние в душата. Все същото ежедневие, все един и същи кръг! А точно до нас блика буен поток, жива река, която извира от Божия Син, от Иисус. Този Иисус е умрял на кръста за нас. Дори и нищо друго да не разбирате, повярвайте – щом Бог е оставил Своя Син да умре така ужасно на кръста, то това трябва да означава нещо! Погледнете мислено към Него: „И мен, там Той изкупва и мен!“ Това трябва да означава нещо! Не можете просто да го отминете! Трябва да се постараете да разберете защо! И после, на третия ден, Бог Го възкресява от гроба. От този Иисус извира поток на спасение! Но ние сме като дръвцето в Английската градина – въртим се в кръг все на едно място. В Английската градина си помислих, че трябва някой само малко да го побутне, и дръвцето ще тръгне по течението. Но не можех да стигна до него, понеже не ми се искаше да падна във водата. Ние обаче не сме парчета дърво. Тази една крачка навън от вечния стар кръговрат, крачката в потока на спасението, който извира от Божия Син, можем и трябва да направим сами. Е, накрая виждаме, че все пак Бог ни е привлякъл! Но сега ви казвам: стъпката в потока на спасението трябва да я направите сами! И има хора, които много ясно усещат, че Бог привлича сърцето им, за да направят крачката от вечния стар кръговрат към потока на спасението, който извира от Иисус.

3. Или така, или иначе

Искам да ви поясня това с помощта на няколко библейски разказа. Апостол Павел бил в затвора в град Кесария. Там била резиденцията на римския управител. Новият

римски управител се казвал Фест. Един ден на Фест му дошъл на гости юдейският цар Агрипа с жена си Вереникия. Двата му казали: „Виж какво, Фест, ти имаш тук един интересен затворник на име Павел. Бихме искали да го чуем някой път.“ Тогава бил организиран голям показен процес на интересния затворник на име Павел. Събират се значи висши военни, политици, чиновници. Фест, Агрипа и Вереникия се явяват и сядат на издигнатите за целта тронове. Под строй пристигат римски легионери. Пищна гледка! Въвеждат обвиняемия. Но само след броени минути сценарият се променя – изведнъж обвиняем е вече не Павел, а цялото общество, събрано около него. Тогава Павел произнася една страхотна реч, в която изяснява на своите слушатели кой е Иисус. Този път той не им говори толкова за техните грехове, а обрисова пред очите им Божия Син, който е казал: „Който е жаден, нека дойде при Мен и да пие.“ „Вие с вашата вечна жажда, с вашия вечен глад, с вашия копнеж за Бога и с вашия страх от смъртта, чуйте! Иисус протяга ръце и казва: „Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени!“ Така сигурно им е говорил Павел. Така е възвеличил пред тях Господ Иисус, когото лично познавал. И когато свършва, управителят Фест заявява: „Павле, ти можеш да говориш чудесно. Но ми се струва, че това, което казваш, е малко побъркано. Голямата ти ученост те докарва до лудост.“ Той нищичко не бил разбрал, този Фест. За някои хора Библията казва: „Сърцето им е затлъстяло.“ Сърца, обвити в лой! Има такива. По тях всичко се оттича. Може би и сред вас има хора със затлъстели сърца. Такъв бил и г-н Фест. Но цар Агрипа е потресен. И тогава той казва нещо, което ме убива: „Павле, още малко и ще ме убедиш да стана християнин, ученик на Иисус!“ „Още малко“ – казал и си отишъл.

И всичко си останало както преди. Както с дръвцето в Английската градина – всичко се върти в стария кръговрат, в старото ежедневие, в стария живот – чак до смъртта и ада. Все старата песен на грях и самооправдания. И при вас ли всичко си остава по старому? Тогава Иисус напразно е умрял за вас! Тогава Иисус е възкръснал без всякаква полза за вас. Тогава нямате прошка, нямате свобода, нямате мир с Бога. Липсва само още една крачка: „Още малко и ще стана християнин.“ Това е отчайващо – хора, които се смятат за християни, но не са Божии деца. Хора, които се смятат за християни, но въпреки това отиват в погибел. Хора, които се смятат за християни, но нямат мир!

А сега искам да ви покажа обратното. Един ден апостол Павел дошъл в европейския град Филипи. Там имало всичко – увеселителни заведения, театър и всичко друго, както е редно за един приличен град. И тъй като в един приличен град трябва да има и затвор, имало и такъв. Началникът на затвора бил бивш римски офицер, който може би поради някоя стара рана бил получил тази спокойна служба. И един ден на този тъмничен началник (така го нарича Библията) му карат двама затворници, каквито рядко бил имал – апостол Павел и неговия спътник Сила. Те били проповядвали с голяма сила в града, но тъй като след проповедта сред народа настъпили безредици, властите наредили да бъдат бичувани и хвърлени в затвора. И така, Павел и Сила били предадени на началника на затвора с думите: „Пази ги добре до утре!“ Тъмничарят, истински военен, казва: „Слушам! Добре да ги пазя! Ще бъде изпълнено!“ Той имал най-долу една килия, където се стичала вода по стените. Завежда двамата там и ги оковава във вериги. И ако ме попитате каква е била неговата религия, ще ви кажа: както повечето от вас, той вярвал в

Бог, а може би даже и в повече от един. Знаете ли, в Рим хората изповядвали дори и такива религии, които самите те не вземали насериозно. Точно като при нас! Можете ли да си представите тъмничаря? И тогава се случва нещо много странно. Човек не може да си го обясни напълно. Първото е, че в полунощ Павел започва да пее хвалебен химн за Иисус. Мисля си, до полунощ сигурно Павел е трябвало да се справи с възмущението си от това, че така несправедливо са се отнесли с него, че така жестоко са го оковали и били. С такива неща човек не се справя така лесно. Тогава му идва на ум: „Та мен ме е откупил Господ Иисус – Божият Син – със Своята кръв! Та аз съм дете на Бога! И тук съм в Неговите ръце!“ И започва да пее хвалебна песен. А Сила приглася на втори глас. Великолепно! Затворниците слушат. Такива звуци били нечувани дотогава в този затвор. Приятели, аз съм бил затворник и познавам тези заведения. Там кънти от проклетия, викове, отчаяние, крясъци на наздирателите. Когато веднъж реших да изпея хвалебен химн, веднага ми забраниха. Явно днес вече са разбрали колко е опасно, когато човек пее хвала на Бога. Но тогава още не били стигнали до това. И тъй, Павел и Сила запели. Разбира се, началникът на тъмницата се зачудил: „Брей! Какво пеят тия?“ Сигурно се е заслушал. „Пеят религиозни песни! Може ли човек да гледа сериозно на такова нещо? Тук, в затвора? Че там, в тая дупка, всякакво настроение на човека се изпарява. А те пеят за своя Бог!“ Така, а след това тъмничарят, който междувременно си бил легнал, усеща страхотно земетресение. Това е от Бога. Вратите на затвора се разтварят. Затворниците са свободни. Тъмничарят скача от леглото, облича се набързо, изскача навън и вижда – вратите са отворени! „Ужас! Затворниците са избягали! Сега ще ме

накажат! Свършено е с мен!“ И той иска да се самоубие. Тогава Павел вика отдолу: „Спокойно! Всички сме тук!“ Библията не разказва подробно какво се случва в душата му. Но в този момент на човека му става ясно: „Има един жив Бог, който се застъпва за Своите слуги! Има един жив Бог, когото аз съм хулил с цялото си същество. Има един жив Бог, който ще ме отхвърли, който познава моя грях, всичките ми мърсотии! Има един жив Бог – и аз съм изгубен!“ Тогава той се втурва в килията на Павел и извиква: „Господа, кажете ми какво трябва да направя, за да се спася?“ Той е усетил, че неговият живот е като парчето дърво в Английската градина, което постоянно се върти в кръг. Знаете, всичко си остава по старому. И сега най-важният въпрос за него е: какво мога да направя, за да се включа в потока на спасението? Ако беше попитал нас, ние може би щяхме да му изнесем цяла проповед или морална беседа. Или поне щяхме да кажем: „Първо ни измъкни оттук!“ Но Павел му казва само едно изречение: „Ти трябва да имаш Иисус! Повярвай в Господ Иисус Христос и ще се спасиш, ти и домът ти!“ Тъмничарят не знаел много. Той само бил дочул смътно, че този Иисус спасявал хората от Божия гняв, от съда, от ада и от стария живот. Разбирате ли, в този момент обаче той получава тласък от стария живот към потока на избавлението. И става собственост на Иисус. По-нататък чудесно се разказва как той извежда Павел и Сила от тъмницата, иска от тях да му разкажат за Иисус и още през нощта се кръщава, защото е повярвал в Иисус. Тази история завършва с думите: „И, повярвал в Бога, се зарадва с целия си дом.“ Сега той бил влязъл в потока на живота! Сега имал мир с Бога!

При единия нещата стигат до: „Още малко и...“ Другият се впуска в потока на спасението. А вие?

4. Отнесете се сериозно към Иисус!

Всичко трябва да се промени, но как? Преди всичко – вие трябва да познаете Иисус!

Това се случи веднага след войната. Повика ме един гимназиален директор. „Г-н пастор, тук имам 15 младежи, които са положили военновременна матура. Но сега тя не важи. Трябва да учат още половин година. Това са бивши лейтенанти от авиацията, старши лейтенанти от артилерията и други такива. Те, разбира се, са вбесени, че ще трябва отново да седнат на училищната скамейка. Искате ли да им водите вероучението? Казах „да“ и със страх и трепет влязох в класната стая. Те седяха там в овехтелите си униформи – бойци, посивели от барутния дим. „Добър ден! – поздравих аз. – Трябва да ви водя часовете по религия.“ Още не бях свършил с увода, когато един от тях стана и започна: „Как може Бог да допусне такава ужасна война!“ После друг: „Къде е тая прословута Божия любов? Той си мълчеше, когато убиваха милиони евреи в газовите камери!“ И така нататък. Въпросите плющяха върху мен. Накрая вдигнах ръка и казах: „Я почакайте малко! Вие вървите напред като слепец в мъгла, само с един бастун в ръката. Няма никакъв смисъл така да говорим за Бога. Та Бог е съвсем непознат и скрит от нас. Той ни се е открил само по един ясен начин – в Иисус. Преди да продължим разговора, трябва първо да разберем кой е Иисус. Господа, преди да спорите, трябва най-напред да се запознаете с Божието откровение. Точно с това ще се занимаваме тук. Затова следващия път си носете Библиите.“ Следващия път прочетохме: „В началото Бог създаде небето и земята.“ Четохме за грехопадението, за Божия съд и за отречлото се от Бога човечество. И на всички им направи силно впечатление това, което казва Библи-

ята: „Ти трябва да осъзнаеш и да разбереш колко беди и страдания ще ти донесе отричането от Господа, твоя Бог.“ Това го изпитват народите, изпитват го и отделните хора. И след това четохме за Иисус! На един дъх прочетохме за Неговата смърт и възкресение. За мен остана незабравим онзи час, в който изведнъж настъпи пълна тишина, докато един от тях четеше, а другите слушаха. Дъхът ни спря пред великите Божии дела в лицето на Иисус. И такава възлнение ги обхвана, че глупавият спор им заседна в гърлото. Те се наричаха християни, а не знаеха нищо за живия Бог, който в лицето на Иисус е дошъл при нас и е направил всичко за нас!

И така, отнесете се сериозно към Иисус и Неговата покана! Веднъж Иисус разказал една притча: един цар устроил за сина си сватбено пиршество. Разпратил слугите си да поканят гостите: „Елате на сватбата, всичко е готово!“ Но поканените започнали да се извиняват: „Бих дошъл с радост, но сега съм се захванал с голяма сделка и трябва да мисля за нея.“ Разбирате ли, казват ми: „Вие сте пастор. При вас е по-различно. Аз съм търговец. Един търговец не може току-така...“ Друг се извинява: „Много благодаря! Но аз току що се ожених! Меден месец, нали разбирате, човек не може да се занимава с друго.“ И така никой не отишъл на сватбата. Опитвал съм се да си представя как тези хора са продължили да живеят по-нататък: „Всъщност трябваше да отида при царския син, но междувременно се случи нещо...“

Така е и с повечето от вас: „Всъщност трябва да стана Божие дете, но все не ми остава време. Да, всъщност...!“ О, моля ви, приемоте Иисус с вяра!

Има толкова много хора, които казват: „Че и аз си имам моята вяра.“ В какво ли не вярваха германците от Третия райх: във фюрера, в Германия, в крайната победа,

в тайните оръжия и пр. Ние сме вярвали вече във всичко възможно. Но не е достатъчно да имаме някаква вяра. Трябва да имаме мир с Бога. А този мир ще получим само чрез Иисус! Нека ви кажа какво е това вяра. Ще ви го илюстрирам с няколко примера.

Като съвсем млад проповедник правех посещения от къща на къща в един ужасен район. Където и да отидех, хората тръшкаха вратата под носа ми и казваха: „Не купуваме нищо!“ Но аз винаги запречвах вратата с крак и казвах: „Аз нищо не продавам. Искам да ви подаря нещо. Аз съм пастор!“ „Нямаме нужда от попове!“ Един ден отивам в една къща и като отварям вратата, се озовавам направо в кухнята, която служи и за всекидневна. Там един разярен млад мъж ходи нагоре-надолу. „Добър ден“ – казвам аз. „Здрасти.“ „Аз съм пастор.“ Той спира и изревава на среща ми: „Какво-о, поп?! Само това ми липсваше! Точно това ми липсваше! Махайте се! Аз вече на нищо не вярвам, загубих вярата си в човека!“ Сигурно беше преживял нещо тежко. Тогава му отговорих: „Младежо, дайте да ви прегърна! Аз също загубих вяра в човека! В това отношение идеално си подходяме!“ „Защо? – пита той слисан. – Вие като пастор трябва да държите на вярата в човека!“ „Така ли? – питам. – Съжалявам, изгубил съм я. Бях на война. Като си помисля за цинизмите, за цялата мърсотия, за това, че на никого не му пука за другия – не, благодаря. От всичко това вярата ми в човека се изпари.“ „Да – съгласява се той, – тогава не разбирам защо сте станал пастор!“ „О – казвам, – получих една нова вяра, която не се изпарява.“ „Ха, много интересно каква ли е пък тая вяра.“ И тогава мога да му кажа благата вест: „Това е огромното доверие в Иисус Христос, който дойде като единствен шанс на този свят.“ „Иисус? – чуди се той. – Ама нали това е християнството! Аз мисля, че с него е вече свърше-

но!“ „Ами, то започва истински едва тогава, когато загине всяка друга вяра!“

Бих желал и вие да захвърлите всичките си объркани вери и да намерите упование в Исус!

Веднага след войната си намерих един стар Опел, тъй като смятах много да пътувам. Това беше невероятна кола! Когато за пръв път пристигнах с гръм и трясък пред къщи, един приятел извика: „О, небеса! Ще трябва да тапицираме всички дървета! Пасторът кара кола!“ Казах му ядосано: „Мислиш, че не мога да карам ли?“ „Можеш, нали имаш книжка!“ „Ела тогава, качвай се!“ – поканих го аз. „Не, по-добре не, още не съм си направил завещанието!“ – отвърна той. В този момент отнякъде се появи жена ми. „Ела, жено, качвай се!“ – ѝ казах. И тя се качи, без да се поколебае! И до днес е жива. Но в момента, в който напусна твърдата земя и се качи при мен, тя ми довери живота си. Така направете и вие с Исус – поверете Му безрезервно живота си!

Напоследък четох един покъртителен репортаж от Втората световна война – за последния германски самолет, който напуснал обръча на обкръжения от съветски войски Сталинград. Той бил претъпкан с ранени. Тогава надошли още войници – леко ранени, полузамръзнали. Всички искали да отлетят с него. Но той вече бил препълнен. И те се хванали отвън навсякъде, където можело – по дръжките на вратите, по колесника. Машината излетяла. Когато кацнала, нямало нито един от онези, които висели отвън. Били ответи от въздушната струя, ръцете им били измръзнали. Само онези, които били вътре, се спасили!

И си мисля: благовестието на Божия Син, Този, който умря и възкръсна, е като един такъв спасителен самолет. С него може да се излети от гибелния обръч. В него има достатъчно място. Но има толкова много хора, които не

са истински вътре, които не са се качили правилно, които само висят отвън по него. На Коледа ходят на църква. Кръстени са, но вярват във всевъзможни суеверия. И когато умрат, свещеникът трябва да потвърди, че са били добри хора. Нали разбирате, те висят отвън. Бъдете сигурни – ще бъдете отвести! Само онзи, който е истински вътре, ще бъде спасен! Вие истински вътре ли сте?

Един ден адът ще е пълен с хора, които са знаели за Иисус, но не са се качили при Него. Разбирате ли, да вярваш в Иисус, значи да се качиш при Него. Направете го! Той е единственият, на когото можете безрезервно да поверите живота си.

И накрая искам още веднъж да обрисувам пред очите ви кръста на Иисус. Елате мислено с мен на Голгота, хълма пред Ерусалимските порти. Там виси на кръста Божият Син. Под този кръст е единственото място в целия свят, където човек може да намери прощение на греховете, така че всичко да стане ново!

В град Любек има чудесна стара църква, Любекската катедрала, в която се намира една прочута картина на разпятието, рисувана за украса на олтара през 15-ти век от Ханс Мемлинг. Когато през 1942 година, след едно въздушно нападение църквата е обхваната от пламъци, един неизвестен войник заедно с няколко свои другари се втурва вътре с опасност за живота си и спасява тази картина. Наскоро след войната изнасях беседи в Любек. Един ден директорът на един музей ми каза: „При мен, в мазето, се намира прочутата картина на Мемлинг. Ако искате да я видите, ще ви я покажа с удоволствие.“ Естествено, не пропуснах тази възможност. Заедно с директора на музея и с един приятел слязохме в мазето. Картината е прекрасна: войници на коне с копия, войници, играещи на зарове, пъстра тълпа, плачещи жени, присмиващи се фарисеи.

Над всички тях се издигат трите кръста. И тогава открих нещо забележително – в средата на навалищата, под кръста на Иисус, има едно пространство само с трева, едно свободно място. „Странно! – отбелязах аз. – При цялата тази навалища, точно под кръста на Иисус има празно място. Какво ли може да е имал предвид Ханс Мемлинг?“ Тези средновековни художници са искали, разбира се, да кажат нещо с картините си, те в известен смисъл са били експресионисти. И тогава моят приятел ми обясни: „Вярвам, че той е искал да каже следното: „Тук, под кръста на Иисус, има едно свободно място. Тук можеш да застанеш и ти!“ Често си спомням за тази картина:

„Тук, под този кръст,
веч няма смъртен страх,
в Иисусовите рани и аз съм оправдан.
Иисус ръце протяга към всеки грешник клет.“

Да, аз се радвам, че под кръста на Иисус – Божия Син – има свободно място и за мен. Това място е свободно и за вас! Трябва ли да остане свободно през цялата вечност?

Без мен!

Всяко време си създава свои характерни модни изрази, които се употребяват при всички възможни и невъзможни, подходящи и неподходящи случаи. Такъв лозунг на нашето време е „Без мен!“ Размахваме тези думи около себе си, удряме с тях другите, убиваме дори самите себе си. „Без мен!“ Това е един много опасен, направо опасен за живота лозунг. Но той може да придобие и невероятно положително значение. Нека го разгледаме.

1. Не го казваме, когато би трябвало

В Библията има една стара случка, която обаче е много актуална и се отнася точно за днешната тема. Искам да ви я разкажа.

Сигурно сте чували за Аврам, този Божи човек, за когото се говори още в началото: „Аврам повярва на Бога и това му се счете за правда.“ Аврам бил човек, който съзнавал, че е грешник. Той видял вината си, изповядал я пред Бога и приел с вяра Неговата прошка. Един ден този Аврам стигнал до много критично положение със своя племенник Лот. Библията казва: „Аврам беше много богат с добитък, сребро и злато. Също и Лот, който придружаваше Аврам, имаше овце, говеда и шатри.“ А след това: „И между говедарите на Аврам и говедарите на Лот се появи спречкване.“ Назрял публичен конфликт между двамата роднини. Това ви е познато, нали: „Народ без жизнено пространство!“ Споровете между пастирите на единия и на другия вземали все по-застрашителни размери. Те постоянно тичали при своите господари и възбудено докладвали за разправии, инциденти и караници. Положението се

изостряло. И сега, приятели, ако вие бяхте на мястото на Аврам, много по-възрастния, чичото на Лот, какво щяхте да направите при това положение? Ако аз бях на мястото на чичото на този Лот, щях да кажа: „Що за поведение! Как може твоите говедари да се държат така с моите! Я да се махаш оттук!“ На това Лот щеше да отговори така: „Никога! Аз си искам правото! Ти ще отстъпиш!“ Така спорът щеше да продължава до безкрайност. Вижте, рано или късно големият конфликт между Авраам и Лот неминуемо щял да избухне. И тогава старият и благочестив Аврам застава пред Бога, поглежда своя племенник Лот и си мисли: „Скандали? Караници? Без мен! – Без мен!“ Той слага ръка на рамото на Лот и казва: „Скъпи мой, да няма, моля ти се, спречкване между мен и теб, защото ние сме братя!“ И му прави предложение как да се уреди всичко, даже ако трябва и в негова вреда. „Раздори? Без мен!“

Мога ли да попитам присъстващите тук жени и мъже: вие със сигурност всички сте преживели такива моменти, когато някой се е нахвърлял върху вас. Казахте ли си тогава: „Кавга? Без мен!“ Така ли реагирахте? Не, вероятно вие с готовност сте се впуснали в кавгата и до днес се карате с г-жа Шулце или с комшията. Вижте сега колко често би била уместна тази фраза „без мен“! Господ Иисус казва: „Блажени миротворците.“ Цялото ни християнство не би струвало и пукната пара, ако в решаващите моменти не кажем: „Разправия ли? Без мен!“ Но в решаващия момент обикновено търпим жалко поражение.

Или нека ви разкажа една друга история, която много обичам. Познавате ли чудния библейски разказ за младежа Йосиф, който като момче бил продаден от своите братя? Той попада като роб в Египет, в голямата, тогава чудесна страна с високоразвита култура, в дома на един богат човек на име Петефрий. Този господин Петефрий имал

големи къщи и множество роби. Още като момче Йосиф бил направил завет с живия Бог. Това го има! Един човек казва на живия Бог: „Аз искам да Ти принадлежа!“ И така, той е съвсем сам в Египет. Вижда как другите роби крадат и лъжат, но не прави като тях. Присмиват му се. Но неговият господар започва да му вярва и да му поверява разни неща. Знаете ли, християните са смешни хора, но на тях може да се повери нещо, защото те не крадат и не лъжат. И се стига дотам, че когато този младеж възмъжава, става управител на всички имоти на г-н Петефрий. Библията го казва така хубаво, че ми става драго, като си помисля: „Петефрий остави всичко, което имаше, в ръката на Йосиф и освен хляба, който ядеше, не знаеше нищо за онова, което притежаваше.“ Той сигурно с удоволствие би оставил и това на Йосиф, но все пак трябвало да се храни сам. А Йосиф станал хубав млад мъж. Бил красиво и елегантно облечен. Тогава го забелязва младата жена на господаря му. Тя е езичница. Няма и какво да прави. Нали знаете, безделието е майка на всички пороци. Наистина е така. Един ден окото ѝ се спира на Йосиф. И тя започва да флиртува с него. Йосиф се прави, че не забелязва. И тогава идва тази страшна сцена, когато г-жа Петефрий остава насаме в къщата с Йосиф. Застава пред него с цялата си необузdana страст, хваща дрехата му и го моли: „Йосифе, ела да спиш с мен!“ Библията разказва много вълнуващо как Йосиф след кратък размисъл казва: „Без мен! Без мен! Прелюбодеяство? Без мен!“ Е, знаете ли, така говорим ние. Хората от Библията са говорили много по-красиво. Всъщност Йосиф се е изразил много по-хубаво. Той е казал: „Как да направя аз това голямо зло и да съгреша пред Бога?!“ Това значело: „Без мен!“

Едва ли тук има по-възрастен човек, който да не е бил принуден да взима решение, когато е бил изправен пред

изкушението от този грях – който днес дори вече и не се нарича грях – пред изкушението от разврат! Казахте ли си тогава: „Бог ме вижда! Без мен!“ Какво бихме направили на мястото на Йосиф?

Струва ми, че и през ум нямаше да ни мине да кажем: „Без мен! Без мен, понеже Бог е заповядал да живеем в чистота и целомъдрие в мислите и постъпките си!“ Толкова рядко сме се сещали за това „без мен!“ Но аз ви казвам: Бог се сеща за него. Господ ще се сети за нашите грехове в онзи ден! Ужасно е, че не се сещаме за думичките „без мен“ в решаващия момент! Те биха били толкова добри думи, когато пред нас се изпречи изкушението да погазим Божиите заповеди. Един от белезите на нашето време е, че Божиите заповеди вече не се зачитат.

Веднъж трябваше да изнеса беседа пред общо събрание на хановерските пастори при встъпването в длъжност на сегашния епископ. Той ме беше помолил да говоря по темата: „Какво ни липсва на нас, пасторите, и на нашите църкви.“ В тази беседа аз казах: „Всъщност имам да кажа само едно-единствено нещо: на всички нас ни липсва страхът, че можем да отидем в ада, че Бог действително сериозно държи на изпълнението на Своите заповеди!“

„Без мен!“ Това е добра фраза. Когато ни повлече духът на времето, в което живеем, когато сме склонни да потъпчем Божиите заповеди, тогава – „без мен!“

В Библията има една вълнуваща история. Божият Син стои на една планина. А дяволът (вие не вярвате, че има дявол? Има го, може да сте сигурни в това!) стои до Божия Син, показва Му всичките богатства и цялата слава на света и казва: „Всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш. Само за един миг!“ Но тогава Божият Син му отвръща: „Без Мен! Целият свят може да ти се покланя, но – без Мен!“ Е, Господ Иисус го е казал по-хубаво:

„Писано е: „На Господа, своя Бог, да се кланяш и само на Него да служиш!“

Само да можеха думичките „без мен“ да ни идват на ум в подходящия момент, нали? Колко глупаво – ние не го казваме, когато трябва да го кажем!

2. Казваме го, когато не трябва

Ах, приятели, повечето хора казват „без мен“ тъкмо когато не трябва.

Пред мен стои един младеж, мъж и половина, както се казва. Казвам му: „Човече, знаеш ли какво би станало от теб, ако само се решиш да предадеш живота си на живия Бог!“ „Не-е! – отговаря той. – Без мен!“

Ние се отнасяме към Бога като... Но позволете ми да използвам един пример: лекарят ми предписа всеки ден да се разхождам по един час. И така, аз отскоро ходя по един определен маршрут в Есен, покрай южната гара. И там, наред пътя, има изхвърлено едно старо канапе. На хората не им трябвало и през някоя тъмна нощ просто го изнесли там. „Общината да му мисли как да го маха оттам.“ Мога да си представя историята на това старо канапе. Може би са го наследили от баба си, която е починала. Но младите хора си имат модерно жилище с модерни мебели. „Е – казва мъжът, – какво да правим с това старо канапе? То просто не подхожда на нашия стил. И освен това кой знае какви животинки гъмжат в него. Просто ще го изхвърлим!“ И го оставят навън. Точно така постъпва днешният човек с живия Бог. Бог не подхожда на нашия начин на живот. Той не подхожда на нашето модерно плуралистично общество. Не подхожда на нашето мислене. Тогава какво да правим с Бога? Да оставим старото канапе в църквата! Тя и без това през цялата седмица стои затворена.

Приятели! Живият Бог не е старо канапе. Ясно ли е? Бог не е стара мебел, която ние, понеже е станала старомодна, можем да изхвърлим от живота си, когато ни скимне. Имате ли понятие кой е живият Бог? Може би и Църквата е виновна за това, че Бог се е превърнал в проблем. Но трябва направо да ни побиват тръпки, когато произнасяме името „Бог“! О, това равнодушие към Него! Без мен!

Сега искам да мина още по-нататък. Вижте, все повече се говори за това, че целият Запад е болен, не само телесно – от рак и всевъзможни други болести – но и духовно. Знаете ли, това е ужасното, че ние сме душевно болни. Броят на болните от депресия непрестанно расте. Умни хора се замислят от какво всъщност е болен нашият стар, културен свят. И един швейцарски лекар е казал нещо много умно: „Нашето време е сериозно болно от „Бог““. Вижте сега, през Средновековието хората все още са се съобразявали с Бога. Големите църкви, които са строили, свидетелстват за това. Но после хората се опитали да се отърват от Него. Целият марксизъм е гигантски опит за отървяване от Бога. Човекът превръща техниката в бог и така се опитва да се отърве от Бога. Много учени се скъсват от писане, за да докажат, че няма Бог. Масите реват: „Религията е опиум за народите!“ И най-глупавото хлапе пита: „Е, къде е Бог? Още не съм го видял, значи го няма!“ – и продължава да си смуче палеца. Хората правят всевъзможни опити да се отърват от Бога. Но знаете ли, досега човекът не е успял да се отърве от Него! Аз търся някой атеист, който все още би имал куража сериозно да заяви: „Няма Бог!“ Такива вече няма! Великият основател на съвременната ядрена физика, проф. Макс Планк, малко преди смъртта си публикува един труд под заглавие „Религията и природните науки“. В него той казва: „За

нас, учените, днес е съвсем естествено, че в края на всяко познание стои живият Творец.“ Виждате ли, ние не сме се освободили от Бога!

Неотдавна изнасях беседи в едно малко планинско градче. Когато една вечер излизах от сградата на църквата, гледам, наоколо стоят няколко двадесетгодишни младежи. „Защо не влезете вътре?“ – питам ги аз. „Хм-м“ – е отговорът. Аз им казвам: „Това не е отговор, да промърморите „хм-м.“ Тебе питам – обръщам се към един от тях. – Има ли Бог, или не?“ Той отговаря: „Не знам.“ Аз: „Това е ужасно, човече! Или Го има и ти трябва да Му принадлежиш, или напусни официално църквата. Напуснал ли си църквата?“ „Не.“ – казва той. Тогава заговарям друг: „Има ли Бог?“ Той казва: „Да, мисля, че да!“ „Ами тогава, спазваш ли Неговите заповеди?“ „Не-е!“ – е отговорът. И така, разпитах всички. Нямаше нито един, който да се осмели да отрече съществуването на Бога. Но и никой от тях не беше помислил сериозно да Му принадлежи. И така е навсякъде.

Когато правя посещения, мъжете казват: „Аз си вярвам в Бог, но нека другите ходят на църква.“ Разбирате ли, хората не отричат Бога, но и не Му принадлежат.

Въпросът за Бога не е решен. А нерешените проблеми създават един комплекс, една душевна болест – болест, която съсипва човека. Ние се съсипваме, понеже нямаме куража да изясним въпроса с Бога! В църквата обикновено на десет жени се пада по един мъж. Къде са мъжете? Аз ви гарантирам, че те ще пропаднат душевно още преди да отидат в ада, защото нямат смелостта да принадлежат на Бога, но и не могат да се отърват от Него.

И в тази среда заставаме ние, християните, с една зашеметяваща вест, че този Бог, към когото хората се отнасят така презрително, е разрушил стената, която Го отделя от

нас, и е дошъл при нас в лицето на Иисус. Един Божествен Спасител е дошъл на света! И не стига, че е дошъл, но и е умрял на кръста за нас! Какво повече да направи Бог за вас? После със сила е възкръснал от мъртвите, победил е смъртта и ни е открил пътя към живота. А ние стоим и казваме: „Ах, всичко това е много хубаво, и аз ще послушам малко, но – „без мен!“ от такава непоследователност на човек му прилошава, направо му се повдига!

Като млад пастор имах в района си един работник, който винаги ме прекъсваше и ми се присмиваше, когато исках да му говоря за Иисус. Когато го попитах: „Как ще застанете един ден пред Бога, когато умрете?“ – той отговори: „Вие, поповете, винаги плашите хората със смъртта. Без мен!“ Така упорстваше. И този човек умира, а още няма и 40 години. Една нощ жена му ме вика. Тичам при него и му казвам: „Сега е часът, в който Иисус те призовава за последен път!“ Беше страшно. Той поиска да се помоли, но вече не можеше. Аз му казах няколко думи от Библията, думи за Божията прошка и милост, но те вече не достигнаха до него. Той беше казал: „Без мен!“ – и сега Бог не го искаше вече! И той умря в страшно отчаяние, без мир с Бога.

Заклевам ви, започнете да се отнасяте сериозно към това вълнуващо послание: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да може всеки, който повярва в Него (или Му се довери), да не погине, а да има вечен живот.“ Но този Иисус прави още нещо. Той казва нещо извънредно обезпокоително: „Ето, стоя пред вратата на твоето сърце и хлопам.“ Ах, приятели, има толкова различни християни. Има християни, които само си плащат църковния данък – мили хора, но ужасно скучни. Има християни, които ходят на църква само на Коледа. Ах, вие, добри Коледни християни! Има християни, които

пускат жените си да ходят на църква, а самите те предпочитат кръчмата. Има християни, които казват: „Аз съм кръстен.“ Чудесно! Това да беше всичко! Има християни, които са чули Словото на живия Бог: „Ето, стоя при вратата и хлопам. Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него.“ И казват: „Без мен!“ Колко тъжно! „Господи Иисусе, малко християнство не е зле, но Ти да ме завладееш – това е твърде много. Без мен!“ И така, ние казваме думите „без мен“ съвсем не на място.

Вие нямаше да сте тук, ако нямаште някакво влечение към християнството. Чуйте сега, можете да изпитате великолепието на Иисус едва когато отговорите на почукването Му, когато отворите вратата и Го приемете в живота си!

3. Има Един, който имаше Всички основания да каже „без мен!“, но не го каза

Този „Един“ е Господ Иисус. Той наистина е имал всички основания да каже „без мен!“, но не го е казал. Слава на Бога, че не го е казал!

Позволете ми в тази връзка да ви разкажа една история. Един датски писател на име Якобсен е написал една покъртителна новела: „Чумата в Бергамо“. Бергамо е едно италианско градче близо до Равена. Разположено е в планината и до него води само един скалист път. В това градче, пише Якобсен, в Средните векове избухва чума. Ужас! Ден и нощ камбаната бие на умряло. Хората се молят на Бога, викат за помощ, но всичко е напразно – чумата върлува още по-страшно. Тогава всичко им става безразлично. Казват: „Бог е мъртъв!“ Изтъркулват буретата от избите и започва страхотно пиене. Мъртвопияни, те се прегръщат и съвкоупяват безразборно. Започва същинска вакха-

налия, оргия на отчаянието. Дни наред. Всичко е безразлично. Всички задръжки са паднали. Често посред танца някой пада мъртъв, с почерняло лице. Оставят го да лежи. Оргията продължава. „Нека ядем и пием, защото утре ще умрем!“ Един ден се стъписват. Чуват хорова песен. Изтичват до градските порти и какво да видят: по каменистия път нагоре към града се задава шествие от каещи се, които пеят монотонно: „Господи, помилуй нам!“ Начело върви млад монах, който носи тежък дървен кръст. Шествието минава през градските порти, а жителите на Бергамо стоят и се смеят: „Вие сте идиоти! Тук Бог е мъртъв! Стига с глупавите литании! Бог е мъртъв! Елате да ядем и пием, защото утре ще умрем!“ А отпред върви монахът с големия дървен кръст. Вратите на църквата са отворени. Там и без това никой вече не влиза. И така, шествието влиза там. Монахът подпира своя кръст на една колона. След него със смях и вой нахлува подивялата, разюздана тълпа от обречени на смърт. Един обезумял месарски калфа с окървавена престилка се качва на олтара, размахва един златен потир и изревава: „Пийте! Тук Бог е мъртъв!“ Тогава бледият монах застава на амвона и прави знак с ръка. Става тихо. И в тишината той казва: „Искам да ви разкажа нещо. Когато Божият Син увиснал на кръста с прободени от гвоздеите ръце, народът също започнал да Му се подиграва, да Го хули и да Му се присмива. И даже и двамата престъпници отляво и отдясно също Го хулели. И тогава Божият Син си помислил: „За тези ли хора трябва да умирам? За тези ли, чиито сърца хич не ги е грижа за Моята смърт? За това ли мръсно човечество, което от нищо не се трогва, трябва да изгубя живота Си?“ Тогава Божият Син си казал: „Без Мен! Без Мен!“ И с божествената Си сила откъснал гвоздеите от дървото, слязъл от кръста, дръпнал си дрехата от войниците, така че заровете

им се търколили надолу по Голготския хълм, наметнал се с нея и, възнасяйки се към небето, казал: „Без Мен!“ И кръстът останал празен! Така че сега за вас няма никакво избавление, никакво изцеление, никакво спасение. Сега остават само смъртта и адът!“ Така им говори монахът. Цари мъртва тишина. Месарският калфа отдавна е скочил от олтара. Той е застанал под амвона, а потирът се е търколил от ръката му. „Няма никакво избавление, никакво спасение...“ И тогава изведнъж този подивял месарски калфа прави три крачки напред, протяга ръка към монаха и извиква: „Ей ти, качи отново Спасителя на кръста! Качи отново Спасителя на кръста!“

Приятели, монахът не разказал вярно това събитие. Най-трогателното е, че Божият Син не е казал: „Без мен!“ Той и досега страда, въпреки че хората казват: „Работата, удоволствията и всичко в този свят ни е по-важно от нашето спасение.“

Този Спасител, който следва всеки от нас до този час, има всички основания да каже: „Без мен! Правете каквото щете!“ Ако аз бях Иисус, нямаше да имам нищо против да загине целият свят. Но Иисус, Божият Син, Спасителят, Той не казва „без мен!“ Той върви подир нас! Колко дълго още ще трябва да върви след вас? Кога най-после ще разберете, че Иисус иска да Му принадлежите? Кога ще ви се отворят очите, за да кажете: „Спасител мой! Изкупител мой!“

Последната точка ще ви разкажа съвсем накратко.

4. „Без Мен не можете да направите нищо“

Знаете ли, ние казваме „без мен!“ с удивителна. Иисус на едно място казва „без Мен“, но без удивителна. И продължава: „Без Мен не можете да направите нищо.“ Може-

те да сте сигурни, че това е вярно, че всичко, което правим без Него, няма стойност за вечността.

Веднъж наблюдавах как няколко момчета се биеха на улицата. И едно малко момченце, може би по погрешка, също отнесе няколко удара. Докато обмислях дали да се намеся, станах свидетел на една възхитителна сцена. Малкият се измъкна от суматохата. Сълзите му течаха, носът му течеше, той целият течеше, но като се отдалечи на около 5 крачки, изведнъж се обърна и извика: „Чакайте само, аз ще кажа на моя батко!“ И разбрах – вече всичко е наред. Той имаше голям батко, на когото можеше да каже всичко, и който щеше да му помогне. И си помислих: „Колко е хубаво, че имаш голям батко, моето момче!“ И ме обзе голяма радост, че и аз имам в лицето на Иисус един голям батко, който ще застане на моя страна! Чудесно е, че този голям брат така мощно застава на страната на Своите, че даже им казва: „Без Мен не можете да направите нищо!“

Една песен на поета Хавергал започва така:

„Живота си, пълен с борби и страдания,
предавам завинаги в Твоята ръка,
желал бих да мога с любов и старание,
със Теб да работя – за вечността!“

Бих желал и вие да кажете на вашия Спасител, който е направил за вас толкова много: „Господи Иисусе, не искам вече нищо да правя без Теб!“

Има ли сигурност в религиозните неща?

Е, това е напълно ясно – в религиозните неща няма никаква сигурност. „Религия“ – това е вечното търсене на Бога. Това означава постоянно безпокойство и несигурност. „Евангелие“ е нещо съвсем друго. Това е, когато Бог ни търси. Ето защо, по-добре е да запитахме: „Има ли сигурност в християнството?“

1. По отношение на Бога си позволяваме недопустима неяснота

Тук трябва да кажа, че ние, днешните хора, всъщност сме странни типове. Дори и най-якият мъж, ако усети и най-малката болестка, веднага тича на лекар и казва: „Г-н докторе, тук много ме боли.“ Какво значи това? Хората искат точно да знаят какво им е. Или друг случай, семейството търси домашна помощница. Явява се една. „Така – обяснява домакинята, – значи вие ще имате своя собствена стая с течаща топла и студена вода и телевизор. Един ден от седмицата ще ви е напълно свободен.“ „Това е чудесно – казва момичето, – но аз искам да зная какво ще ми плащате.“ „Е – казва жената, – по този въпрос ще се разберем допълнително. Искам първо да видя как работите.“ „О-о, не! – отвърща момичето. – Така няма да постъпя на работа. Искам предварително да зная колко ще получавам.“ Право ли е момичето? Разбира се, че е право! Когато постъпваме на работа, най-важният въпрос е каква ще бъде заплатата. Ние все пак искаме да знаем къде се намираме! По паричните въпроси не търпим неопределеност.

Пък и във всички останали отношения искаме да знаем точно в какво положение сме. Само в най-важната област, а именно по отношение на живия Бог, прекарваме живота си в странна неяснота.

Преди много години провеждах събрания в Аугсбург, в палатка на площада, където иначе се състои храмовият празник. Тогава на организаторите им хрумна една знаменитата идея. Тъй като всяка събота вечер в увеселителните заведения кипеше живот, те решиха: „Ще направим едно събрание в събота вечер в 12 часа!“ Това решение не беше предварително оповестено, защото иначе щяха да дойдат всички добри и любопитни християни, които обаче не бяха желани на такова събрание. Моите приятели тръгнаха с коли в 11,30 през нощта и събраха всички нощни рояци, излизаци от увеселителните заведения, които затваряха в 12 часа – келнери, които се прибираха у дома си, бардами, които бяха приключили работа. Колите една след друга докарваха хора пред палатката. И когато в 12 часа излязох на подуима, имах пред себе си публика, каквато рядко ми се е случвала. Чудесно! Някои бяха леко пияни. Един седеше точно пред мен, такъв дебел, с полусдъвкана пура, с една шапка, каквато моите момчета наричат „пъпеш“. Помислих си: „И това ако мине добре!“ Започвам да говоря. Когато за първи път казвам думата „Бог“, дебелият с пъпеша изревава: „Че такъв няма!“ И всички се смеят. Тогава аз се надвесвам през катедрата и го питам: „Знаете ли съвсем сигурно, че няма Бог? Сто процента ли сте уверен в това?“ На това той се почесва по главата така, че пъпешът се плъзва напред, премества пурата в другия край на устата си и накрая тазва: „Ами, то това никой не го знае съвсем точно.“ Тогава му се изсмях в лицето и казах: „Не е така! Аз го знам съвсем точно!“ „Нима? – казва той. –

Откъде пък знаете със сигурност нещо за Бога?“ Обясних му, че чрез Иисус имам съвсем сигурна информация за Бога. Изведнъж в събранието настъпи пълна тишина.

Имате ли сигурност по отношение на Бога? Аз питам християните: можете ли да кажете:

„Аз зная, а и мога да се закълна,
че мойта полица е изплатена.“

И какво чувам в отговор? „Е, надявам се.“

Разбирате ли, това е просто смешно. По отношение на Бога и езичници, и християни намират за поносимо да живеят в пълна неопределеност и несигурност! Ако сега тръгна из града и почна да питам хората: „Кажете, вярвате ли, че има Бог?“, вероятно ще ми отговарят: „Да, сигурно има някакъв.“ Но ако продължа да питам: „А вие принадлежите ли Му?“, тогава вероятно ще чуя: „Не зная!“ Каква недопустима неяснота си позволяват стабилни мъже в тази област!

Това преживя наскоро и един от моите млади приятели. Той е студент и по време на семестриалните ваканции си изкарва прехраната като общ работник в строителството. Един ден колегите му научили, че той работи като евангелски проповедник сред младежите. „Човече! – започнали те. – Вярно ли е, че си при пастор Буш?“ „Да!“ И тогава се развихрят едни подигравки! „И значи ходиш в неделя на църква?“ „Разбира се!“ „Всяка неделя?“ „Ами всяка неделя!“ „Ти луд ли си?“ „Не-е – казва той, – през седмицата ходя и на библейски час!“ „Човече, ти трябва да си се побъркал!“ И тогава върху него се изсипват гневни нападки: „Поповете само затъпяват хората!“ „Цялото християнство се е провалило, макар че е имало на разположение 2000 години!“ „Библията е пълна глупост!“ Накратко, върху

младия човек се излива огромен поток от подигравки. Той обаче има кожа като слон и понася всичко това. Когато юнаците свършват, казва: „Да, от вашето отношение към християнството мога да заключа, че вие всички сте официално напуснали Църквата.“ Пълно мълчание! И тогава се обажда един възрастен човек: „Какво значи „напуснали църквата“? Че аз също вярвам в Бога! Говориш, като че ли само ти си християнин! И аз съм християнин! И аз вярвам в Господ!“ Тогава се намесват и другите: „Изобщо... ти на какъв се правиш – по-добър си от нас, така ли? Че ние също сме християни! Ние също вярваме в Господ!“ И така оръжието се обърнало против нападателя. Всички викали в един глас: „Ние също вярваме в Господ! Ние също сме християни!“ Когато свършват, моят приятел казва: „Добре, а тогава защо ми се подигравате?“ Отговорът: „О, ти ни правиш на луди! С теб не може да се говори!“

Представете си, стабилни мъже от строителството, които без проблем могат да изпият по няколко халби бира, след като здраво са поработили, първо шумно се подиграват на християнството, а после казват: „Я чакайте, че ние също сме християни!“ Е, какво сега? Това не е ли потребителско! Най-голямата неопределеност си позволяваме по отношение на Бога. Ту сме езичници, ту сме християни. Прав ли съм? Страхувам се, че повечето от вас също живеят в такава несигурност и неяснота!

2. Библията говори за кристално ясна сигурност

Сега вероятно удивени ще запитате: „Как така, пастор Буш, наистина ли християнската вяра има нещо общо със сигурността? Не е ли при християнството точно това нощният, че хората нищо не знаят, а трябва всичко да вярват?“ Наскоро отново чух от един мъж хубавата фраза,

която съм чувал толкова често в живота си: „Знаете ли, това, че две и две са четири, го знам, но в християнството не можем да знаем нищо, а трябва само да вярваме.“ Значи имаме представата, че по отношение на християнските истини човек трябва да си прибере разума в куфара или да си го закачи в гардероба и да вярва на несигурното. Така си мислят повечето от нас.

Или пък, застава един пред мен и казва: „Добре, пастор Буш, самите вие, християните, не сте единни. Има католици, православни, протестанти и много други. А при протестантите има лютерани, баптисти и разни други. Кой тогава има право?“ Струва ми се, че и самите „християни“ поначало смятат, че християнската вяра е най-несигурната и най-неопределената религия на света. Това обаче е една гигантска глупост.

Вижте сега, какво е християнството, разбираме само от Новия Завет. А там всеки ред е пропит от кристална сигурност. Повярвайте ми! Смешно е, че християните живеят в такава неяснота. Но това не се дължи на християнството. Не! Целият Нов Завет е изпълнен с една лъчезарна яснота. Искам да ви кажа накратко. Съвсем определено можем да кажем, че има един жив Бог! Не висша сила, не провидение, не съдба, не Дядо Господ, а Бог – Отец на Иисус Христос. Откъде знаем това, питате вие? Той ни се е открил в Иисус! Това е сто процента сигурно и ние го знаем. Отворете Библията където искате, там не се теоретизират религиозни въпроси, а се свидетелства ясно, че Бог е жив! И Той ни се е открил чрез Иисус! А човек, който живее без Бога, живее накриво, погрешно, неадекватно.

Съвсем определено и сигурно е и това, че този Бог, който може да унищожи човечеството, и който може да ни осъди, ме обича горещо. Това не е предположение, а е казано в Посланието към римляните, глава 8: „Понеже

съм уверен –уверен! – че нито смърт, нито живот... могат да ни отлъчат от Божията любов, която е в Христос Иисус, нашия Господ.“ Божията любов идва при нас в лицето на Иисус! Ние не предполагаме това, ние го знаем. Къде е Божията любов? Той ни я показва в Иисус. Учениците на Иисус пеят:

„Аз се прекланям пред силата на любовта,
която се разкри в Иисус...”

Вие познавате ли я? Имате ли бегла представа за нея?

Хората от Библията съвсем определено са били сигурни, че принадлежат на Бога. В 49-ти псалм Давид казва: „Бог ще изкупи душата ми от силата на ада, защото ме е приел.“ Не казва: „Надявам се някога да се спася“, а: „зная, че Той ме е приел.“ Или: „Бог ни спаси от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя любим Син.“ Последователите на Иисус са променили своето съществуване чрез Него и те знаят това. Или: „Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот.“ „Ние знаем!“ Можете ли и вие да кажете това? Или: „Неговият Дух свидетелства на моя дух, че съм Божие дете.“ Пише: „съм“!

Библията е изпълнена с голяма сигурност. Откъде е взел нашият народ тази безсмислена максима: „Зная, че две и две правят четири, но при християнството човек не може нищо да знае, а трябва да вярва“? Аз зная, че две и две е четири, но с много по-голяма сигурност зная, че има един жив Бог! Зная, че две и две е четири, но с много по-голяма сигурност зная, че Бог, в лицето на Иисус, ни обича! И хората, които са се обърнали към живия Бог, казват: „Ние знаем, че две и две правят четири, но с още по-голяма сигурност знаем, че сме станали Божии деца!“

Питам ви: къде в днешния християнски свят може да

се намери такава блестяща сигурност? Къде? По това си личи, че ние сме се отдалечили от Библията и трябва да се върнем обратно към нея. Престанете с това „почти християнство“! Не си струва да сте горе-долу християнин или християнка. Само библейското християнство си струва наистина! Заслужава си! Да бъда сигурен, че Бог е жив, че ме обича горещо и че мога да Му принадлежа, това наистина си струва! Другото не си струва!

Същата лъчезарна сигурност звучи и в християнските песни. Искам да ви цитирам няколко:

„Аз зная и непоколебимо вярвам,
и искам да го кажа пред света:
Бог, който сътвори Вселената
е мой Приятел и Баща...“

Аз винаги карах моите конфирманти да декламираят наизуст: „Аз зная и непоколебимо вярвам.“ И на конфирмационния изпит те така силно викнаха, че всички родители се сепнаха и вдигнаха поглед. Искях и те да разберат това. Християнството не е блуждаене в мъгла, а истинското християнство е една съвсем здраво обоснована сигурност! Или:

„Когато всичко се руши и отминава,
оставаш само Ти непоклатим...“

Или:

„Но аз знам в кого съм повярвал,
и съм уверен, че Той е силен
да пази туй, що съм Му връчил,
до последний славен ден!“

Позволете ми сега да кажа това още веднъж по друг начин. Да бъдете християнин означава по принцип да знаете, че Бог е жив и Неговото откриване в Иисус е истина – даже и ако целият свят го отхвърля. Означава да знаете, че Иисус е умрял, за да ни помири с Бога, че е възкръснал, за да спаси грешниците – даже ако никой от тях не се интересува от това. Освен това обаче да бъдете християнин означава лично за себе си да приемете и да повярвате, че Бог е жив, че се е открил в Иисус, че е умрял и е възкръснал.

И ако 10 000 професори обяснят на един вярващ младеж, че Иисус не е възкръснал, то той може да им засвидетелства: „Уважаеми 10 000 професори! Аз зная, че моят Спасител е жив!“ И даже и целият свят да противоречи, вярата казва: „Аз зная в кого съм повярвал!“ И да ме засипете с научни доводи, ще ви отговоря: „Аз зная по-добре!“ И ако ще целият свят да се съмнява, аз ще кажа: „Аз съм уверен!“ Приятели, такава е сигурността на християнската вяра, която намираме в Библията.

3. Имате ли сигурност?

Е, сега трябва да ви попитам: имате ли вече такава сигурност? Или тя все още ви липсва? Ако вие кажете: „Аз си мислех, че съм християнин, но май не съм. При мен всичко е още неясно!“, това ще значи, че не съм говорил напразно. Спомням си една ваканция, която прекарах с младежи в Холандия. В 2 часа през нощта на вратата ми се чука. Отварям. И виждам пред себе си цялата компания по пижами. Питам ги: „Какво искате?“ На това един от тях отговаря: „Ние си мислехме, че сме християни, но сега видяхме, че още не сме!“ И това така ги беше обезпокоило, че искаха да си изяснят нещата в 2 часа през нощта. Много

е ценно да разберем, че нашето състояние като християни е доста далеч от онази кристална сигурност, която среща-ме в Библията.

Спърджън, големият английски проповедник, веднъж се е изразил така: „Вярата е шесто чувство.“ Вижте сега, за да опознаем този свят, са ни нужни пет сетива: зрение, слух, обоняние, вкус и осезание. Това са петте сетива, с които можем да опознаем нашия триизмерен свят. Един човек, който живее само с тези пет сетива, пита: „Е, къде е Бог? Аз не го виждам. И Иисус не виждам. Не вярвам на всичко това.“ Ако Бог със Своя Свети Дух ни даде просветление, тогава ще получим шестото чувство. Тогава ще можем не само да виждаме, чуваме, вкусваме, поми-рисваме и усещаме, но ще можем да опознаем и другия свят. Библията казва: „Това е вечен живот – да познаят Теб, единия истинен Бог, и Иисус Христос, когото Ти си изпратил.“ Това може да направи шестото чувство!

Неотдавна в Есен бях при един голям човек от про-мишлеността. Той работи в една висока административ-на сграда, от която се вижда половината град. След като преминах през няколко преддверия, най-последна срещу него. Това, което исках, беше уредено бързо. И после започваме разговор. Той казва: „Интересно е веднъж да ме посети и пастор!“ „Сигурно – отговарям аз, – това е страшно интересно.“ Тогава той продължава: „Кажете ми, аз след войната посещавах от време на време акаде-мични семинари... но пак съм останал с едно такова впе-чатление...“ „Хайде, кажете – помагам му аз, – аз имам здрави нерви!“ „Имам впечатлението – казва той, – че все пак християнството е нещо доста неясно. Знаете ли, из-насяха ни беседи на тема „християнинът и икономиката“, „християнинът и въоръжаването“, „християнинът и разо-ръжаването“, „християнинът и парите“ или „християни-

нът и неговата църква“. Но така и не ни казаха какво собствено представлява християнинът. Явно и самите те не знаят.“ Та седя значи аз в този хубав кабинет и ми казват в очите: „Явно и самите те не знаят!“ „О – казвам му, – вие се лъжете!“ Изумен въпрос: „А вие можете ли да ми кажете какво е християнин?“ „Да – отвърщам, – съвсем ясно и недвусмислено ще ви кажа. Няма нищо мъгляво.“ „Ха – подсмивва се той леко, – едни казват, че християнин е този, който не влиза в конфликт с полицията, други казват, че християнин е този, който е кръстен и погребан от Църквата.“ А аз продължавам: „Г-н генерален директор, ще ви кажа какво е християнин. Дръжте се здраво! Християнин е този, който от дъното на душата си може да каже: „Аз вярвам, че Иисус Христос, истинският Бог, роден от Отец във вечността, а също и истински Човек, роден от девицата Мария, е мой Господ, който ме е изкупил – мен, изгубения и прокълнат човек – и вас също, г-н генерален директор – изгубения и прокълнат човек.“ При тези думи той кима. Разбра и призна – такива смелост! „Добре – продължавам аз, – Иисус Христос, който е изкупил мен, изгубения и прокълнат човек, който ме е спечелил и освободил от всички грехове, от смъртта и от властта на дявола – и вас, също г-н генерален директор, – спечелил и освободил от властта на дявола!“ Той кима. По този въпрос знае нещичко. А аз продължавам: „Не със злато или сребро, а със Своята свята, скъпоценна кръв, със Своя свят живот и смърт, за да мога аз да бъда Негов!“ Вижте, който може да каже това: „Аз съм собственост на Иисус! Аз знам това! Със Своята кръв Той ме е откупил от греха, смъртта и ада!“ – този човек е християнин, г-н генерален директор!“ За момент в кабинета настъпва тишина. После той пита: „Как мога да постигна това? Как и аз да го постигна?“ Тогава му казвам: „Чуйте, току що

научих от секретарката ви, че отивате в отпуск. Още днес следобяд ще ви изпратя един екземпляр от Новия Завет. Вземете го със себе си, четете всеки ден по един пасаж от Евангелието от Йоан и се молете да разбирате текста. Така ще постигнете това.“

Разбирате, нали, сигурността в християнската вяра, така както се вижда от Новия Завет, е да вярвам, че обективните истини са верни, и че аз мога да ги приема конкретно за себе си и да бъда спасен! Вие имате ли такава сигурност? Аз не бих могъл да живея, ако не знаех дали Той ме е приел. Веднъж запитах един млад човек: „Обичаш ли Иисус?“ „Да.“ „А знаеш ли дали Той те е приел? Ти Негова собственост ли си?“ „Е, не зная точно. Тук все още има доста противоречия.“ „Човече! – казвам аз. – Не бих могъл да живея така. Та аз трябва да зная дали ме е приел!“ Вие, несигурни християни, които дори не знаете дали има Бог, или не, които по финансовите си въпроси знаете всичко съвсем точно, но за Бога не – та вие въобще не сте християни! Според Новия Завет християни са тези, които могат да кажат: „Вярвам, че Иисус Христос е станал мой Господ!“

Тук трябва да вмъкна една забавна случка, която може би знаете. Генерал фон Фибан разказваше как по време на маневри яздел през гората, закачил се за един клон и си скъсал нашивката на мундира. А за един генерал това не е много хубаво. Когато вечерта стигнал с коня си до селото, в което бил на квартира, видял няколко войници, седнали на ниска тухлена ограда. Спрял коня си и извикал към тях: „Има ли между вас шивач?“ Един от тях се затичал към него, застанал мирно и казал: „Тъй вярно, г-н генерал, аз съм Шивач!“ Тогава ген. фон Фибан му заповядал: „Елате веднага в квартирата ми в хотела „При агнето“ да ми зашиете мундира!“ Тогава войникът отговорил: „Но аз не

мога да шия.“ „Защо не можете да шиете? Нали сте шивач!“ „Моля за извинение, г-н генерал, на мен само така ми е името, но иначе не съм шивач!“ (*На немски фамилията име звучи точно като думата шивач – бел. прев.*) И генералът, след като разказа горната случка, добави нещо много подходящо: „Това може да се каже и за повечето християни. Във въпросниците под точката „изповедание“ пише християнин, но в действително би трябвало да кажат: „Само името ми е християнин, но иначе не съм християнин.“

О, какво окаяно състояние! Но и колко опасно, тъй като такъв човек въобще не знае, че не е спасен!

А сега искам да мина една крачка напред.

4. Как се стига до сигурността?

Ще ме попитате: „А как се стига до такава увереност?“ Разбира се, тук би могло да се каже много. Помолете Бога за това! Започнете редовно да четете Библията, всеки ден по един тих четвърт час. Но сега искам да ви кажа още нещо много важно: до увереност във вярата се стига не с помощта на разума, а чрез съвестта!

Вижте, когато заговориш с хората за християнството, те започват: „Г-н пастор, аз не мога да вярвам, защото в Библията има толкова много противоречия.“ „Противоречия ли казахте?“ – питам аз. „Да, например се казва, че Адам и Ева имали двама сина, Каин и Авел. Каин уби Авел, значи останал само той. И после отишъл в друга страна и се оженил. Е, ако това са били единствените хора, откъде е могъл да си намери жена? Г-н пастор, не мога да разбера това!“ Чували ли сте и вие тази история? С нея германските мъже се оправдават пред Бога. В такива случаи аз обикновено казвам: „Много истересно, ето ви тук една

Библия. Къде всъщност пише, че Каин е отишъл в друга страна и там си е търсил жена?“ Тогава те се изчервяват. „Да – продължавам, – ако вие отхвърляте цялата Библия, чрез която хиляди умни хора са стигнали до вярата, и ако вие сте по-умни от тях, тогава сигурно много основно сте я изучили. Наистина, къде е написано това?“ И се оказва, че не знаят. Тогава аз им показвам къде е написано. Там съвсем не пише такова нещо, а пише: „Каин се засели в земята Нод, на изток от Едем, и Каин позна жена си.“ Тя вече е била с него. Коя е била тогава тази жена? Преди това се казва, че Адам и Ева са имали много синове и дъщери. Тя е била негова сестра. В Библията изрично пише, че Бог е искал всички поколения да произхождат от един род. Значи на първо време е трябвало братя и сестри да се женят помежду си. По-късно Бог е забранил брака между брат и сестра. Ясно ли е? Всичко е ясно! А после установявам: „Вашият глупав брътвеж рухва от само себе си!“ Мислите ли обаче, че тогава човекът повярва? Нищо подобно! Той вече има подготвен друг въпрос: „Г-н пастор, я ми кажете...“ И продължава. От това става ясно, и на сто хиляди въпроса на такъв човек да отговоря, той ще си остане точно толкова помрачен, колкото си е бил. Вярата не идва чрез разума, а чрез съвестта!

Мой предшественик като пастор и проповедник в Есен беше Юлиус Даман. Веднъж при него дошъл един млад мъж и също поставил въпроса за жената на Каин и други подобни. Тогава пастор Даман приключил въпроса, като казал: „Млади човече, Иисус Христос не е дошъл да отговаря на хитроумни въпроси, а да спаси грешниците! Ако някога се почувствате такъв, тогава елате пак!“ Хора с неспокойна съвест, хора, които знаят: „Моят живот не е в ред! Аз не мога да се справя със самия себе си“ – таки-

ва хора могат да повярват в Спасителя. Тук разумът е на второ място.

Сега искам да ви разкажа една случка. Влизам в една болнична стая, в която лежат шестима мъже. Още като ме виждат, ме посрещат радостно: „А, г-н пастор, колко хубаво, че идвате! Имаме един въпрос.“ „О – отвърщам аз, – един въпрос? Добре! Какъв въпрос?“ Отдалеч им личи, че са ми подготвили някаква клопка. Тогава единият от тях ме пита, а останалите напрегнато слушат: „Нали вие вярвате, че Бог е всемогъщ?“ „Да, вярвам.“ „Въпрос: може ли вашият Бог да създаде камък, който да е толкова тежък, че самият Той да не може да го повдигне?“ Ясна ли ви е шегата? Ако кажа „да“, значи Бог не е всемогъщ, ако кажа „не“, тогава Той пак не е всемогъщ. „Може ли Бог да направи толкова тежък камък, че самият Той да не може да го повдигне?“ Съобразявам за момент. Да му обяснявам ли това? После решавам, че е твърде глупаво, и му отвърщам с въпрос: „Млади човече, първо искам аз да ви задам един въпрос: колко безсънни нощи сте прекарвали досега поради този въпрос?“ „Безсънни нощи ли? – пита той озадачен. – Не съм имал!“ Тогава заявявам: „Вижте какво, аз трябва да си пестя силите. Затова мога да отговарям само на въпроси, от които хората не могат да спят нощем. Млади човече – продължавам аз, – бъдете така добър и ми кажете от какво не можете да спите нощем?“ На това той веднага отговаря: „Ами, тая работа с момичето ми. Тя чака бебе, а пък още не можем да се оженим.“ „Така – казвам аз, – значи затова не можете да спите? Тогава да поговорим за това.“ „Ами – чуди се той, – това какво общо има с християнството?“ „О – казвам аз, – въпросът с камъка нямаше нищо общо с християнството, но тъкмо въпросът с момичето ви има! Вижте какво, вие сте съгрешили! Вие

сте престъпили Божия заповед, прелъстили сте момичето. А сега обмисляте как чрез още по-голям грях да се измъкнете от тази история. Вижте, вие сте затънал във вина и грях. На вас може да ви се помогне само ако се обърнете към живия Бог, за да се покаете и да кажете: „Аз съгреших!“ Младият човек слуша. И изведнъж му става ясно: „Значи Иисус се интересува от моята обременена съвест! Значи Иисус може да ми помогне! Значи Той е спасението от безизходицата в живота ми!“

Разбирате ли, той искаше да мине по пътя на разума. Това бяха само глупости. Но когато беше засегната съвестта му, изведнъж му просветна. А на вас стана ли ви ясно? До сигурност за спасението се стига не чрез отговори на остроумни въпроси, а като се вслушаме в съвестта си, като най-последно кажем: „Аз съгреших!“ Тогава ще ни се открие Спасителят, който увисна на кръста. И тогава човек може да разбере: „Греховете ми са простени!“ И после: „Той ме е приел!“ Пътят минава през съвестта, а не през разума!

Вижте, ако човек иска да достигне до сигурността на спасението, тогава трябва – ако мога така да се изразя – малко да рискува. В църквите често има прозорци с цветни стъкла. Ако през деня ги гледате отвън, изглеждат черни и едва можете да различите цветовете. Но ако влезете в църквата, изведнъж цветовете светват. Точно така е и с християнската вяра. Докато я разглеждам отвън, нищо няма да разбере. Всичко ще е тъмно. Трябва да вляза вътре! Трябва да поема риска! Трябва да се предам, да се доверя на този Спасител! Тогава всичко ще стане ясно! Това е крачка от смърт в живот. И тогава човек изведнъж разбира цялото християнство.

Веднъж Господ Иисус проповядвал. Хиляди хора Го слушат. Изведнъж Той им казва нещо страшно: „Така, как-

то сте, не можете да влезете в Божието царство! Трябва да се родите отново! Вашата природа, дори и най-добрата, не е годна за Божието царство!“ Тогава отзад се изправят трима мъже и казват: „Елате да си вървим. Това, което казва този, е безсрамие!“ И си отиват. Няколко жени виждат това и казват: „Мъжете си отиват. Хайде и ние също да си вървим.“ И жените си отиват. Няколко момченца виждат това и казват: „Мъжете си отиват, жените си отиват. Хайде и ние също да си вървим.“ И изведнъж всички започват да се разотиват. Това трябва да е било ужасно. Представям си, ако по време на моя проповед слушателите започнат един по един да стават и постепенно всички се разотидат. И аз изведнъж остана сам с няколко верни приятели! Така е било и с Иисус. Ужасно! Изведнъж Иисус остава сам. Хиляди са си отишли, докато Той е говорел. Не искали да Го слушат повече. Само дванадесетте все още били там. Ако аз бях на мястото на Господ Иисус, щях да ги помоля: „Ах, останете поне вие! Вие, мои верни ученици, не ме напускат!“ Но Иисус постъпва по друг начин. Знаете ли какво казва Той? Казва: „Вие можете също да си отидете, ако искате!“ В Божието царство няма принуда. Божието царство е единственото, в което няма полиция. Божието царство е най-доброволното, което съществува. „И вие можете да си вървите – моля!“ Така казва Иисус на Своите ученици. И те без малко щели да тръгнат. Когато 6000 души си отиват, човек лесно тръгва с тях. И на тях им се ходи, още повече, че Господ Иисус казва: „Моля, вървете!“ Той им отваря широко вратите и казва: „Вие също можете да си вървите! Можете да бъдете погубени! Можете да бъдете безбожници! Можете да отидете в ада! Както искате!“ Петър стои и се замисля за момент: „Но къде да отида? Къде? Един живот в труд и мъка, като кон, един живот в грях и безчестие. А на-

края – смъртта и адът! Това не може да е всичко!“ Тогава погледът му се спира на Иисус и едно нещо му става съвършено ясно: „Животът си струва само ако се изживее с Иисус.“ Така казва той: „Но къде да отидем, Господи? Ти имаш думи на вечен живот. И ние повярвахме и разбрахме (чуите сигурността!), че Ти си Христос, Синът на живия Бог! Ние оставаме при Теб!“

Приятели, така се стига до сигурността. Човек оглежда пътищата на живота и разбира, че Иисус е единственият ни шанс. Пожелавам ви и вие да придобиете тази блестяща сигурност: „Ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Синът на живия Бог!“

И сега, съвсем накрая, искам да кажа няколко думи специално за онези от вас, които вече са направили първите си стъпки във вярата, които са подарили сърцето си на Иисус, но все пак казват: „Аз нямам сигурност в спасението. Как да стигна до нея? Все още виждам в живота си толкова много грях!“ На тези угрижени души между вас искам да кажа: мислите ли, че сигурност в спасението може да се добие едва когато човек стане безгрешен? Тогава ще трябва да чакате до края на живота си. До последния си ден, до последния си дъх, аз се нуждая от кръвта на Иисус за прошка за греховете си! Вие знаете историята за блудния син. Той се върнал вкъщи и казал: „Аз съгреших!“ И тогава баща му го приел и устроили радостно празненство! Сега си представям следната картина: на другата сутрин синът по невнимание събаря една чаша кафе на пода. При свинете той бил отвикнал да се храни на маса с покривка. Значи, без да иска събаря чашата, и когато тя издрънчава и се счупва, той изругава: „По дяволите!“ Сега баща му ще го изхвърли ли? „Марш обратно при свинете!“ Вярвате ли това? Не! Вместо да го изхвърли, баща му ще му каже: „Приел съм те вече!“ Сигурно ще му обясни: „Сине мой,

така не бива да правиш. Отсега нататък ще се стремим да не буташ чашите от масата, да не ругаеш и лека-полека да привикнеш към обичаите на тази къща.“ Но няма да го изпрати обратно при свинете. Когато човек се предаде на Иисус, той прави страшното откритие: „Старата ми природа е още в мен!“ И още има поражения! Но ако след вашето обръщане към Бога преживеете поражение, не се отчайвайте, а веднага паднете на колене и се помолете с три изречения. Първото: „Благодаря Ти, Господи, че все още Ти принадлежа!“ Второто: „Прости ми, Господи, чрез Твоята кръв!“ И третото: „Освободи ме от моята стара природа!“ Но най-напред: „Благодаря Ти, Господи, че все още съм Твой!“

Разбирате ли, сигурността на спасението се състои в това, че аз зная, че съм се върнал у дома и сега вода борбата за освещение като човек, който се е върнал у дома, а не като някой, когото постоянно изхвърлят и приемат обратно. Когато се проповядва, че всеки ден трябва отново да придобиваме спасението, това е ужасяващо. Моите деца не трябва всеки ден да идват при мен и да питат: „Татко, може ли днес отново да сме твои деца?“ Те са мои деца! Този, който веднъж е станал Божие дете, си остава Божие дете и като такова води борбата за освещението си!

А сега ви пожелавам от цялото си сърце да придобиете блестящата сигурност на Божиите деца!

Личен Въпрос ли е християнството?

„Религията е личен въпрос!“ Това твърдение се чува постоянно. Така ли е наистина? Но нека запитаме така: „Личен въпрос ли е християнството?“ Или още по-добре: „Личен въпрос ли е моят християнски живот?“

Преди да отговоря на този въпрос, искам да задам и аз един въпрос. Представете си една монета от 5 марки. Какво е изобразено на нея? Орел или цифрата 5? И двете! Монетата от 5 марки има две страни. Точно така е и с въпроса дали моят християнски живот е лична работа. Отговорът е: и да, и не!

Истинският християнски живот има две страни – една съвсем частна и една съвсем публична. Там, където една от двете липсва, нещо не е в ред!

Сега искам да ви покажа и двете страни на един християнски живот, направляван от Светия Дух.

1. Християнският живот има една твърде Важна частна страна

За да ви изясня този въпрос, искам да ви разкажа една история. Веднъж някой ми каза, че съм бил „разказвач на истории“. Аз отвърнах: „Това не е срамно. Винаги много ме е страх, че хората могат да заспят в църквата. Но когато между другото разказвам и разни случки, не заспват! Освен това целият ни живот се състои от случки, а не от теории.“

В Равенсберг през миналия век живял големият проповедник Йохан Хайнрих Фолкенинг. Чрез проповедите на Фолкенинг областта около Билефелд била направо

преобразена. Една вечер Фолкенинг бил повикан при един богат селянин. Той имал голяма ферма и бил порядъчен и работлив човек. Но от дъното на душата си мразел проповеди. Знаете ли, той не се признавал за грешник. Няма никаква нужда от разпънат на кръст Спасител. Казвал: „Аз постъпвам честно и не се боя от никого!“ И тъй, Фолкенинг бил повикан при него, защото селянинът бил болен, на смъртно легло. Искал последно причастие. И Фолкенинг отива при него. Той бил много едър човек с особено блестящи очи. Та значи, пристъпва той към леглото на селянина, мълчаливо и продължително се вглежда в него и после казва: „Хинрих, много се безпокоя за вас. Така, както досега вървахте, не се отива в небето, а направо в ада.“ Казва това, обръща се и си отива. Богатият селянин побеснява: „И това ми било свещеник! Това ли е християнска любов?“ Настъпила нощта. Тежко болният лежи буден. В съвестта му непрекъснато се впила мисълта: „Така не се отива на небето, а направо в ада. Ами ако това е истина?“ И почва да се сеща за всевъзможни грехове. Той не почитал Бога. В някои случаи доста хитро изигравал другите. През следващите нощи вече го обхваща истински страх. Става ужасно неспокоен. Изведнъж разбира, че в живота му има много грехове, и че изобщо не е дете на Бога. Сега вече сериозно иска да се покае. След три дни отново праща жена си при Фолкенинг: „Жено, доведи Фолкенинг!“ Било късно вечерта. Фолкенинг идва веднага. Силно обезпокоен, селянинът му казва: „Пасторе, вярвам, че трябва да се покая пред Бога.“ „Да – заявява Фолкенинг, – бавният ход е присъщ на възрастните! Викат Бога само когато са в нужда, но покаянието в беда е умряла работа. Това трябва да стане съвсем иначе.“ Казва това, обръща се и си отива. Сега вече селянинът е разярен до крайност. Вие също бихте се вбесили от такъв свещеник, нали? По-добре би

било, ако той си поговореше приятелски с богатия селянин. Освен това изглежда, че човекът скоро ще умре. Но Фолкенинг бил човек, който отговарял пред Бога и знаел какво казва. След още три дни селянинът вече изпаднал в отчаяние. Разбрал: „Аз ще умра! А къде са в моя живот любовта, радостта, мирът, търпението, другарството, добротата, верността, кротостта и себеобузданието?“ През целия си живот той бил презирал Спасителя, който е умрял за него. Той Го прогонил, прогонил Този, който с любов стоял пред него. И той вече се вижда на ръба на ада – един напълно отчаян човек. „Жено – моли той, – доведи пастора!“ Тя отговаря: „Не ща вече! Той не ти помага!“ „Жено, доведи го! Аз отивам в ада!“ Тогава жената отива. Когато Фолкенинг идва, намира един човек, който вече е разбрал следното: „Не се заблуждавайте, Бог не е за подиграване. Каквото посее човек, това и ще пожъне!“ Фолкенинг дръпва един стол към леглото, сяда и пита: „Ще се ходи в ада, а?“ „Да, ще се ходи в ада.“ Тогава Фолкенинг казва: „Хинрих, нека да отидем на Голгота! Иисус умря и за теб!“ И сега му разказва най-мило и приятелски за това как Иисус спасява грешниците. Но за да стане това, трябва да сме станали грешници и в своите собствени очи. Значи първо трябва да престанем с това: „Аз постъпвам честно и не се боя от никого.“ Първо трябва да застанем в светлината на истината. Тогава Иисус може да спасява. Изведнъж селянинът разбира: „Иисус е умрял за мен на кръста! Той плаща за моите грехове! Само Той може да ми дари праведността, която важи пред Бога!“ И за пръв път селянинът се моли истински: „Боже, смили се над мен, грешника! Господи Иисусе, спаси ме от ръба на ада!“ Фолкенинг тихо си отива. Той оставя един човек, който призовава Иисус. Спокоен е, защото в Библията е написано три пъти: „Който призове името на Иисус, ще бъде

спасен.“ Когато на следния ден отново отива, намира един човек, който е в мир с Бога. „Как е, Хинрих?“ И Хинрих му отговаря: „Той ме прие – по милост!“ Чудото е станало!

Виждате ли, така един горд селянин преживял своето новородение. И сега внимавайте добре: идва през нощта един учен мъж при Господ Иисус и казва: „Господи Иисусе, искам да обсъдим с Теб някои религиозни въпроси!“ Господ Иисус му отговаря така: „Няма какво да обсъждаме! Човек трябва да се роди отново, иначе не може да влезе в Божието царство!“ „Но как? – пита човекът. – Аз не мога пак да стана бебе и да вляза още веднъж в утробата на майка си, за да се родя отново.“ Но Иисус настоява: „Ако някой не се роди от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство!“ Това е частната страна на християнството: човек влиза в живота през тясната порта, той се ражда отново чрез едно велико чудо от Бога.

Това, което ви казвам, не са маловажни богословски тънкости. Става въпрос за вашето вечно спасение. Запомнете това от мен, защото може да стане така, че в момента на вашата смърт да няма някой Фолкенинг, който да дойде при вас. За да се новородя, трябва най-после да призная пред Бога, че съм грешник, и че сърцето ми е зло. За да се новородя, трябва да закопнея за Иисус – единствения Спасител на света. За да се новородя, трябва искрено да изповядам пред Спасителя: „Аз съгреших пред небето и пред Теб!“ За да се новородя, трябва да повярвам: „Неговата кръв ме очиства от всеки грях. Той плаща за мен и ми дарява праведността, която важи пред Бога.“ За да се новородя, трябва ясно и решително да се предам на Иисус. И тогава Светият Дух ми казва: „Сега си приет!“ Библията нарича това „запечатване“. Без новородението няма да влезете в Божието царство! Който е станал Божие дете,

знае това. Драги приятели, ако се давя и някой ме измъкне от водата, ще зная, че съм спасен едва когато отново стъпя на земята и мога да дишам свободно.

Виждале ли, това е частната страна на християнството. Това всеки трябва да го преживее сам за себе си, за да може да влезе от смъртта в живота. Ах, това е истинско чудо – когато погледна назад и си помисля как съм станал притежание на Господ Иисус! Аз живеях далеч от Бога и във всевъзможни грехове. Но в един момент в живота ми дойде Иисус. Сега Му принадлежа и искам да живея един живот, в който да предупреждавам хората за вечната гибел и да ги викам при Иисус. Моля ви, не се успокоявайте, докато не достигнете новородението, и докато не се убедите, че принадлежите на Иисус, и че Той ви принадлежи!

Но новородението не е край, а начало. От него започва и продължава нататък личният християнски живот.

След като се обърнах към Бога – искам да ви засвидетелствам това – аз вече знаех: „Сега трябва непременно да чувам всеки ден гласа на своя Приятел!“ И така, започнах да чета Библията. Днес хората си мислят, че само пасторите четат Библията. Близо до дома ми в Есен има един парк. Обичам да ходя там сутрин, да се разхождам и да си чета Библията. Хората, които живеят наоколо, са ме виждали и неотдавна един ми каза: „Наблюдавам ви винаги, когато си четете молитвеника.“ Молитвеници четат католическите свещеници. Той просто не можеше да си представи, че мога да чета и някоя друга книга, която може да чете всеки обикновен човек. Всеки може да чете Библията!

Когато сме на лагер през ваканцията с моите момчета от Есен, се събираме още преди закуска за един „тих“ четвърт час. Първо изпяваме една утринна песен като „Утри-

нен блясък на вечността“ и прочитаме библейския стих за деня. Накрая им задавам един текст от Библията. Всеки си сяда в някое тихо ъгълче и самостоятелно си го чете. Тези, които вече са поставили началото с Иисус, които са тръгнали в нов живот във вярата, правят това и вкъщи, защото не могат да живеят, без да чуват гласа на добрия Пастир, без да си говорят с Него. Сега ви моля: освежете частната страна на християнския си живот, като започнете да четете Новия Завет! Един тих четвърт час сутрин или вечер!

И когато затворите отново своя Нов Завет, съберете ръце и кажете: „Господи Иисусе, сега трябва да поговоря с Теб. Днес имам толкова много задачи. Помогни ми да се справя! Предпази ме от моите любими грехове! Дай ми и любов към другите! Дай ми Светия Дух!“ Молете се! Говорете с Иисус! Той е тук! Той ви чува! Разговорът на един християнин с неговия Спасител също спада към частната страна на християнския живот.

Напоследък казах на един господин, който беше повярявал в Иисус: „Вие се нуждаете всеки ден от един тих четвърт час с Иисус!“ На това той отговори: „Че аз не съм пастор, само те имат време за това. Но аз! Аз имам толкова много работа!“ Отговорих му: „Слушайте, вие никога не я свършвате, нали?“ „Никога“ – призна той. „Виждале ли – казвам аз, – това е така, защото не отделяте време за тихия четвърт час. Ако свикнете сутрин да говорите с Иисус, последователно да четете по няколко стиха от Евангелието и след това да се помолите, ще видите как ще си свършвате работата с лекота. Да, и колкото повече работа имате, толкова повече се нуждаете от този тих четвърт час. Може би по-късно той ще се превърне в половин час, в който ще казвате на вашия Спасител нещата, които ви вълнуват най-много. Но изведнъж всичко ще тръгне по-

добре. Говоря ви от опит. Понякога и с мен е така: ставам сутрин от леглото и телефонът вече звъни. След това идва вестникът. После пак звъни телефонът. След това идва някой да ме посети. Но през целия ден съм в напрежение. Нищо не върви както трябва. Тогава изведнъж ми идва на ум: „Ама аз още не съм говорил с Иисус! И Той също не ми е проговорил! Ето защо нищо не е, както трябва!“

Разбирате ли, личното време с Иисус спада към съвсем частната страна на християнския живот.

Освен това към частната страна на християнския живот спада и това, че вярващият всеки ден разпъва на кръста своите плът и кръв. През живота си съм говорил с много хора и всъщност те всички имаха от какво да се оплачат. Жените се оплакваха от мъжете си. Мъжете се оплакваха от жените си. Родителите се оплакваха от децата си. Децата се оплакваха от родителите си. Опитайте следното: ако с показалеца си посоча някого и кажа: „Този е виновен за това, че не съм щастлив!“, винаги три пръста едновременно сочат към самия мен! Повярвайте ми, когато вече си имате този тих четвърт час, Иисус ще ви разкрие, че дължите цялото си нещастие на самия себе си. Вашият брак не върви, защото не живеете като пред Бога. Търговията ви не върви, защото не ходите в Неговия път. Християните трябва да се научат всеки ден да приковават на кръста своята природа.

Ще да ви разкажа нещо много лично. Току-що прекарах 8 дни ваканция с 50 сътрудници от моята есенска младежка група. Беше прекрасно. Бяхме толкова щастливи заедно, че просто не мога да го изкажа. Всичко беше така благословено. И въпреки това от време на време имаше трудности. Но преди да отпразнуваме Господната трапеза последната вечер, стана така, че съвсем спонтанно всеки отиде при другия, за да каже: „Прости ми това и това!“

Аз трябваше да отида при трима от тях и да кажа: „Моля те, прости ми, че наскоро ти се скарах!“ Тогава един от тях отговори: „Да, но вие имавте право!“ „Въпреки това, прости ми!“ – помолих го аз. Разбирате ли, трудно ми беше да се унижа пред едно 20-годишно момче, но нямах мир, докато не го направих.

Когато имате това тихо време с Иисус, ще се научите ежедневно да разпъвате на кръст собствената си природа. И тогава всичко около вас ще стане хубаво! Това спада към съвсем частната страна на християнския живот. И ако вие нямате всичко това в живота си, моля ви, престанете да се наричате християнин!

Знаете ли, често пъти вървя по улиците и си мисля следното: всички хора, които ме срещат, са християни, почти всички си плащат църковния данък. Ако сега спра някого и го попитам: „Извинявайте, вие християнин ли сте?“, ще получа леко възмутен отговор: „Разбира се! Да не съм мохамеданин!“ Но ако продължа да питам така: „Послушайте, а случвало ли ви се е да не можете да заспите от радост, че сте християнин?“, тогава сигурно ще ми отвърнат: „Вие луд ли сте?“ Така си е – християнство без радост от християнството! Най-много да протестираш, когато трябва да си платят църковния данък, но от радост няма и следа! Обаче от момента, в който преживеете новородението, ще разберете какво означават думите: „Радвайте се в Господа всякога, и пак ви казвам: Радвайте се!“

Приятели, неотдавна прочетох на моите момчета един прекрасен текст от Библията: „На вас, които се боите от името Ми, ще изгрее слънцето на правдата – това е Иисус – с изцеление в крилете си.“ Колко хубаво! И знаете ли как продължава по-нататък? Така: „И ще излезете и ще се разиграете като телета от обора.“ Чудесно казано! Аз рядко срещам християни, които „скачат като телета

от обора“ от радост за своя Спасител. На какво се дължи това, че не можем така да се радваме? Причината е, че ние въобще не сме истински християни! Пак си мисля за моята мила майка. В нея можеше да се види малко от тази неудържима радост в Господа. Мисля си и за много други, които съм опознал като радостни християни. А когато и аз постепенно остарявам, бих желал все повече да чувствам тази радост от Господа. Да, но човек трябва да живее истински християнски живот, а не да е само мъничко християнин.

И така, това е едната страна на християнския живот. И на въпроса: „Личен въпрос ли е християнството?“ отговорът е: „Да, християнството е във висша степен личен въпрос.“

Но сега идва и другата страна на монетата. Истинското, живо християнство има и една твърде обществена страна, която е видима за околните.

2. Християнският живот е обществен живот

Обществената страна на християнския живот се състои първо в това, че човек се присъединява към общността на християните. Това, което ще ви кажа сега, е много важно: истинските християни се присъединяват към онези, които също искат да бъдат спасени.

Всяка неделя има богослужение. Защо не ходите на него? „Е, – отговаряте вие, – аз слушам една служба по радиото.“ Тук не искам да кажа нищо за болните. Нека те се радват да слушат богослужението по радиото. Но ако вас не ви влече към истинското богослужение, към събранието на християните, то вашият християнски живот е много жалък. Това е неотменима част от истинския християнски живот. Около 300 години след рождението

на Христа – значи е било много отдавна – на престола на великата Римска империя седял един чудесен човек – Диоклециан. Отначало той бил роб, по-късно бил освободен, а накрая станал и император на великата Римска империя. Тогава християнството било доста широко разпространено. Император Диоклециан знаел добре, че неговите предшественици преследвали християните. Той обаче си казал: „Аз не съм толкова глупав, че да преследвам най-добрите хора. Нека вярват в каквото си щат. При мен всеки може да изповядва каквато си иска религия.“ Това била рядка, но доста добра позиция за един император, защото обикновено владетелите много обичат да управляват и съвестта на своите поданици. Но император Диоклециан имал един по-млад регент на име Галериус. Той щял един ден да стане негов наследник. Веднъж този Галериус казал на Диоклециан горе-долу следното: „Слушай Диоклециане, ако християните вземат връх, ще настане голям хаос. Те непрекъснато говорят за своя цар Иисус. Ние трябва да предприемем нещо срещу тях!“ „Ах – отвърнал Диоклециан, – остави ме на мира с тези неща! От 250 години моите предшественици преследват християните и не са се справили с тях. Хич няма и да се захващам с тях!“ И това било доста умно от негова страна. Но Галериус непрекъснато настоявал: „Да, но християните са нещо по-особено. Те казват, че имат Светия Дух, който другите нямали, и че те ще се спасят, а другите не. Това са високомерни хора! Трябва да се направи нещо срещу тях!“ Но Диоклециан отхвърлял идеята за нови преследвания на християните. Обаче този Галериус така му проглушил ушите, че накрая Диоклециан омекнал и заявил: „Добре, нека забраним само християнските им събрания!“ И така, бил издаден декрет със следното съдържание: „Всеки, който иска, може да бъде християнин. Но християнските събрания са

забранени. Неизпълнението на тази заповед ще се наказва със смърт.“ Сам за себе си, така да се каже, като лично убеждение, всеки може да си бъде християнин, но не е позволено да се събират! Тогава старейшините на християнските църкви се събрали на съвет: „Какво да правим? Не е ли по-добре да изпълним заповедта? Нали у дома си всеки може да прави каквото иска. Там никой нищо не може да му направи!“ И сега, много интересно е, че тези християни от времето на преследванията казали: „Това, че ние се събираме за молитва, пеене, проповядване, слушане и пожертвования, е неотменима част от християнския ни живот. Ще продължим да се събираме!“ И църквата продължила да се събира. Галериус тържествувал: „Виждаш ли, Диоклециане, те са врагове на държавата! Не се подчиняват!“ И тогава настанало едно от най-жестоките преследвания. Много от християните отстъпили и казали: „Човек може и вкъщи да си е християнин! Няма да ходим на събранията!“ И спасили живота си. Християнската общност обаче казала: „Това са отстъпници. Който не ходи на християнските събирания, е отпаднал от вярата!“

Това трябва да се каже и на днешните християни. Сред тях има много такива отпаднали. Тогавашните християни са имали право, като са се противопоставили на закона на императора!

В Библията е казано съвсем ясно: „И не преставайте да се събирате заедно, както някои имат обичай да престават!“ Днес би трябвало по-скоро да кажем: „...както почти всички имат обичай да престават!“ И затова моля всеки от вас, който иска да се спаси: присъединете се към онези, които сериозно искат да живеят като християни!

Има много възможности да намерим такава общност. Има църкви. Има домашни групи за четене на Библията. Има младежки кръжоци. Сърдечно ви моля, потърсете

общение! Веднъж един французин ми каза: „Един обича да яде херинги, а друг – да ходи на църква.“ Не, не е така! Въпросът е много по-сериозен! „Единият отива в ада, а другият се приобщава към християните!“ Така е! И ако вие наистина искате да следвате Иисус, идете при вашия пастор и го попитайте: „Къде мога да се включа? Къде мога да чуя повече за Иисус?“ Идете там, където наистина можете да чуете повече за Спасителя. Никой не може да каже: „При нас нищо не се случва!“ Навсякъде има хора, които обичат Господ Иисус. Те са може би малцина. Честото пъти това са чудати хора. Но вашият християнски живот е мъртъв, ако вие не участвате в общността на християните.

В едно истинско християнско събрание винаги има следните четири неща: първо – пеене; второ – слушане на Словото; трето – молитва; и четвърто – пожертвования. Всичко това са елементи на християнското събрание. Правила са го още първите християни. Това са прояви на новия живот от Бога.

Има само едно християнство, и то е, когато се събираме с другите. В Библията даже е казано: „Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото обичаме братята.“ Това означава, че този, който няма влечение към другите християни, е духовно мъртъв!

Не мога да забравя чудесното начало на пасторската си служба в Билефелд, където служех като помощник-проповедник в един район. За богослужение се събираха шепа хора в една църковна зала. Бог нареди така, че една съботна вечер имаме беседа в един работнически клуб и тя продължи до един часа през нощта. В един часа съдържателят вече ни изхвърли на улицата. Валеше дъжд. За първи път около мен се бяха събрали стотина мъже, фабрични работници от моя район. Стояхме под един фенер.

Хората питаха, а аз отговарях. Отдавна вече говорехме за Исус, за това, че Той е дошъл от другия свят. Отдавна говорехме и за това, че те са нещастни, че не е вярно, че нямат грехове, че те всъщност вярват, че има вечност и Божия съд. В два часа аз казах: „Хора, отивам си вкъщи. Утре сутринта, в девет и половина имам служба. Зная, че с удоволствие бихте дошли, ако не се страхувахте един от друг.“ Това бяха мъже от Вестфалия. Пред мен стоеше работникът Б. Тогава той беше на около 35 години, истински вестфалец. „Аз да се страхувам? – възрази той. – Дума да не става!“ „Човече, спокойно! Та нали ако в неделя отидеш на църква, в понеделник ще почнат приказките във фабриката! От това те е страх!“ „Не се страхувам!“ – заяви той отново. Казах още веднъж: „Човече, знам, че би дошъл с удоволствие, но...“ „Добре – отговори той, – утре идвам със сборника с песни под мишница!“ И в неделя сутринта, значи след няколко часа, този вестфалец марширува по улиците със сборника с песни под мишница и пристига на богослужение. А в този квартал всички се познаваха. В понеделник вечер идва при мен и казва: „Имахте право. Във фабриката ми излезе през носа, че съм ходил на църква. Сега виждам какъв терор е това – крещим за свобода, и въпреки това сме жалки слуги на хората. Захвърлих им всичко, даже и партийната книжка. Разкажете ми сега повече за Исус!“ Това беше първият ми слушател, който се обърна към Бога.

Разбирате ли, започна се с това, че той посети богослужението на малката ни бедна църквичка. А след като един удържа, дойдоха и други. Това беше пробивът. След това Бог ни подари още много хора. Но интересното беше, че за тези работници решаващият момент беше това – да дойдат при нас, в общността на християните.

Умолявам ви, в името на спасението на вашите души –

аз не съм пропагандист на Църквата и на пасторите, тук става въпрос на първо място за вашето спасение – присъединете се към общност на християни!

И второто нещо, което съставлява обществената страна на истинския християнски живот, е, че човек трябва да изповяда Иисус Христос с устата си.

Ние в Германия сме изпаднали в едно странно положение. Хората си мислят: „Аз си плащам църковния данък и с това задължението за разпространяване на добрата вест се прехвърля върху пастора. Това вече не ме засяга.“ Понякога ми се иска това глупаво плащане на църковен данък да престане, за да могат християните, ученици и ученички на Иисус, да разберат следното: не само проповедниците, но и всички вярващи носят отговорността името на Иисус да стане известно там, където се намират – в предприятието, в офиса, в училището. Заявили ли сте някъде: „Наистина, Иисус е жив! Грях е да се псува! Срамота е пред Бога тук да се разказват мърсотии!“ Казали ли сте някога: „Аз принадлежа на Иисус!“ Тогава хората биха се заслушали. И искам да ви кажа още нещо: ако нямаме куража да изповядаме своя Спасител, ние въобще не сме истински християни!

Иисус казва, слушайте добре: „Всеки, който Ме изповяда пред хората, ще го изповядам и Аз пред Своя Отец, който е на небесата. Но всеки, който се отрече от Мен пред хората, ще се отрече и Аз от него пред Своя Отец, който е на небесата.“ Ужасно ще бъде, ако един ден, в деня на Страшния съд, застанат християни и кажат: „Господи Иисусе! Аз също вярвах в Теб!“, а Иисус каже на Своя Отец: „Не ги познавам!“ „Господи Иисусе, ама аз бях...“ „Не те познавам! Твоят съсед не е знаел, че отива в ада! Ти никога не си го предупредил, макар че си знаел пътя към живота! А когато е трябвало да отвориш устата

си и да изповядаш своя Спасител, ти си мълчал на всички езици на света!“ Тогава те вероятно ще възразят: „Да, но самият аз бях толкова слаб във вярата!“ А Господ Иисус ще отговори: „Тогава би могъл да изповядаш слабата си вяра! Слабата вяра също има могъщ Спасител! А между другото, не е трябвало да изповядваш своята вяра, а Мен! Не те познавам!“ „Всеки, който Ме изповяда пред хората, ще го изповядам и Аз пред Своя Отец, който е на небето. Но всеки, който се отрече от Мен пред хората, ще се отрече и Аз от него пред Своя Отец, който е на небесата.“ Това го казва Иисус. А Той не лъже! Кога ще имаме кураж да си отворим устата?

Трябва пак да ви разкажа една история: преди няколко седмици говорих в един град в Рурската област. Беседите бяха организирани от един млад майстор, автомонтьор, моя приятел Густав. Този Густав е радостен и силен свидетел за Иисус, защото се е научил да изповядва вярата си в Иисус в решителния момент. И така, в понеделник сутринта той е в работилницата. Всеки разказва какви срамории е правил в неделя. Един казва: „Напих се така, че бирата ми потече през ушите!“ Друг разказва истории с момичета. „А ти къде беше, Густав?“ – питат го. Тогава той беше още чирак. „Сутринта бях на църква – отговаря той, – а следобед на кръжок при пастор Буш.“ И се започват страхотни подигравки, а малкият чирак стои смутен. Но тогава, докато всички майстори и калфи му се присвиват, го обхваща страшен гняв и той си казва: „Защо така наречените „християни“ да могат да се перчат с мръсотии си, а аз да не мога да изповядам своя Спасител?“ И в този момент той решил да завладее тази работилница за Иисус. Започнал със своите колеги-чираци и им казал, на всеки поотделно: „Ти ще отидеш в ада! Ела с мен на нашия младежки кръжок. Там ще чуеш за Иисус!“ Кога-

то напусна работилницата, след като си взе майсторския изпит, тя беше изцяло променена! Самият аз се убедих в това. Всичките чираци бяха в нашия младежки кръжок. Трима от калфите бяха в младежката мисия. Никой вече не смееше да разказва мърсотии в работилницата. Когато постъпваше някой нов и започваше мръсни разговори, го предупреждаваха: „Затваряй си устата, човече, идва Густав!“ Имаха респект от него. Днес той заема много добра длъжност като ръководител на автомобилен сервиз. Бог го е благословил и външно.

Още веднъж питам: къде са християните, които имат куража да си отворят най-сетне устата и да изповядат своя Спасител?! Колкото повече правим това, толкова повече растем духовно.

Личен въпрос ли е християнският живот? Не! Ние сме длъжни да свидетелстваме за Иисус пред света! Стига вече с вашето жалко мълчание! Иисус няма да ви познава в деня на Страшния съд!

Когато по време на Третия райх моите младежи бяха мобилизирани на 16 и 17-годишна възраст, на всеки от тях подарих по една Библия и им казах: „Внимавайте! Като отидете в трудовите войски, още първата вечер сложете Библията си на масата, отворете я открито и четете от нея. Тогава ще има взрив. Но на втората вечер вече ще е минало. Ако не го направите още на първата вечер, никога повече няма да можете да се решите!“ И момчетата направили това. Още първата вечер Библията била на масата! „Какво четеш там?“ „Библията.“ Всеки път при този отговор сякаш избухвала ръчна граната, защото в християнския свят всеки може да чете всякакви мърсотии, но в никакъв случай Библията. И тогава на моя приятел Паул – той за съжаление загина – му се случило следното: на другата сутрин отваря шкафчето си и вижда, че Библията

му я няма. Оглежда се наоколо. Един се захилва. След него и другите. „Вие ли сте ми откраднали Библията?“ – пита той. „Хм-м.“ „Къде сте ми сложили Библията?“ „Взе я старши-фелдфебелът!“ Той разбира – ще има решителна схватка. Вечерта, след работно време, се уединява на едно тихо място и се помолва: „Господи Иисусе, аз съм съвсем сам. И съм само на 17 години. Моля Те, не ме изоставяй в това трудно положение! Помогни ми да мога да Те изповядам.“ После отива при старши-фелдфебела и почуква. „Влез!“ Фелдфебелът седи на бюрото. А на бюрото е Библията на Паул. „Какво искаш?“ „Моля, г-н старши-фелдфебел, да ми върнете Библията. Тя е моя собственост.“ „О, така значи!“ Той взима Библията и я прелиства: „Така значи, твоя е. Не знаеш ли, че това е много опасна книга?“ „Тъй вярно, г-н старши-фелдфебел, зная. Библията е опасна дори и когато стои затворена в шкафчето. Дори и тогава създава безпокойство!“ Старши-фелдфебелът се изправя. „Седни за малко!“ И тогава му признава: „Аз някога исках да следвам богословие.“ „Значи г-н старши-фелдфебелът е отпаднал от вярата?“ – запитва Паул. И тогава между двамата се завързва един чудесен разговор, по време на който един 40-годишен мъж казва на едно 17-годишно момче: „В дъното на душата си аз съм ужасно нещастен, но не мога да се върна назад, защото ще трябва да се откажа от твърде много неща.“ А момчето отговаря: „Бедни г-н старши-фелдфебел! Заради Иисус си струва всяка жертва!“ Старши-фелдфебелът освобождава момчето с думите: „Ти си щастлив човек!“ „Тъй вярно, г-н старши-фелдфебел“ – потвърждава Паул и си тръгва със своята Библия. В лагера вече никой не обелил дума по този въпрос.

Ах, къде са християните, които имат куража да отстояват своята вяра?

Християнската вяра личен въпрос ли е? Да! Новородението и животът във вярата стават в най-вътрешната стаичка на сърцето!

Християнският живот личен въпрос ли е? Не! Християните се събират в църкви, за богослужение, в домашни групи за изучаване на Библията, в младежки групи, в женски групи, в мъжки групи. Християните изповядват своя Господ. Светът трябва да забележи, че чрез Иисус Бог е запалил огън на земята!

Кога ще свърши светът?

Преди известно време разговарях с един бизнесмен. Той ме потупа по рамото и ми каза: „Г-н пастор, хубаво е, че напътствате младежите към доброто!“ На това му отговорих: „Ако трябва да бъде съвсем честен, трябва да ви кажа, че не очаквам особено много от това. В Библията е казано, че човешкото сърце е зло още от младини. И съм убеден, че тук напътствията не помагат особено. Аз бих желал нещо съвсем друго.“ „И какво именно?“ „Много бих искал тези младежи да станат собственост на Господ Иисус, т. е. Божии деца – и тук, и за през вечността!“ – обяснявам му аз. „О-о! – възразява той. – Какво говорите, г-н пасторе, та ние все пак искаме да си останем здраво стъпили на земята!“ Това звучи добре, нали? „Да си останем здраво стъпили на земята!“ Тогава се изсмях силно и го попитах: „На коя земя всъщност искате да останете, драги г-н директоре? Още ли не сте забелязали, че земята под краката ни отдавна се клати?“

Мисля, че не е необходимо да бъдеш директор в промишлеността, за да забележиш, че земята под краката ни е станала много несигурна. Съвременните хора са обхванати от страх: всички искат сигурност, но всеки усеща, че никъде я няма. Един си открива банкова сметка в Швейцария, друг вече си строи бункер в Боливия. Все някъде би трябвало да има сигурност! Но ние всички чувстваме, че в крайна сметка сигурност няма! И естествено е, че в наше време масово се повдига въпросът: „Как ще продължи да съществува този свят?“ Да, това направо е един от характерните белези на нашето време, че ние се питаме: „Кога ще свърши светът?“

Преди няколко години се появи пиесата „Физиците“ от известния швейцарски писател Дюренмат. Тази пиеса

завършва със следната мрачна прогноза на един от физиците: един ден човечеството ще започне да хвърля атомни бомби и ще се самоунищожи, и това не може да бъде предотвратено. След това се казва буквално така: „И тогава радиоактивната Земя завинаги ще остане да се върти безсмислено някъде във Вселената.“ Човек сякаш вижда с очите си как мъртвата и опустошена Земя се върти безсмислено в космическото пространство. Струва си да се замислим, щом като един модерен писател говори така сурово за края на света. Но аз не вярвам, че радиоактивната Земя ще се върти някъде из космическото пространство. Ако можех да кажа това на писателя Дюренмат, той би ме попитал: „Защо не вярвате? Не е ли ясно, че това неизбежно предстои?“ Тогава бих му обяснил: „Защото в Библията пише друго. Господ Иисус е казал, че човешкият род няма да загине. Значи няма да свърши, както вие мислите, макар и това да изглежда съвсем логично.“

Разбира се, при прогнозите за бъдещето главният въпрос е на кого всъщност ще решим да вярваме.

Има два несъстоятелни метода за поглед в бъдещето:

Единият е този, който Гьобелс така прекрасно владееше. Той се състои в това: просто си измисляме нещо за бъдещето. Още го чувам да казва: „След 5 години германските градове ще бъдат по-хубави от всякога!“ Методът значи се състои в това да проектирам своите собствени желания върху мъглата, която обвива бъдещето. Майстори на този метод са така наречените „Свидетели на Йехова“. По-възрастните от нас все още си спомнят, че през 1925 г. на всеки ъгъл висяха плакати с надпис: „Милиони от живеещите днес хора няма да умрат!“ Този лозунг произхождаше от „Сериозните изследователи на Библията“. След това измряха толкова, колкото никога преди в историята на човечеството. Значи хората просто си бяха

измислили нещо хубаво за бъдещето. По-късно те промениха името си на „Свидетели на Йехова“ и сега вероятно ще си измислят нещо друго.

Другият несъстоятелен метод е да се ползваме от съветите на ясновидци. Аз не разбирам нищо от тези неща, а и не искам нищо да разбирам от ясновидство, спиритизъм, хороскопи, гледане на карти, на махало или на каквото и да е. Нека ви кажа защо не искам да зная нищо за тези неща. В моята Библия се казва няколко пъти горе-долу следното: „Така казва Господ: човекът, който се отнесе към врачовете, запитвачите на духове, астролозите и други такива, неговата душа ще бъде изтребена от Моя народ.“ И тъй като държа извънредно много да принадлежа към Божия народ и да бъда спасен, се пазя от забъркване в такива неща. И ако вие сте участвали в нещо подобно, моля ви, в името на спасението на душата ви: усамотете се някъде, призовете името на Иисус, признайте Му този си грях и Го помолете за прошка!

Аз съм взел решение да вярвам на Божието Слово в Библията. Защото, първо, то е убедително и носи печата на истината. И второ, хората, които са писали Библията, казват: „Така говори Господ!“ Значи има един верен път за узнаване на бъдещето – Библията ни го известява.

Когато последната война достигна до връхната си точка, получих от Гестапо забрана да говоря на публични места. Вече няха право да пътувам и да изнасям беседи. Беше ми позволено да говоря само в Есен. И въпреки че всяка вечер провеждах библейски час в някое подземие на загиващия от бомбите град, пак имах много време. Използвах го, за да изуча добре Откровението на Йоан, последната книга на Библията. Тogaва ми стана ясно, че тази книга е страшно актуална! И реших да разпространя поне малко от онова, което научих от нея.

А сега искам да ви покажа какво казва Библията съвсем конкретно за бъдещето.

1. Иисус ще дойде отново

Библията казва съвсем ясно, че в центъра на всички очаквания на християните за бъдещето стои едно велико събитие. Презреният Иисус Христос ще дойде отново с голяма слава!

Когато се възнася към небето, Неговите ученици стоят и гледат как Той изчезва в другото измерение. „Един облак Го скри“ – се казва там. И след това изведнъж пред учениците застават двама пратеници на Бога, които казват: „Този Иисус ще дойде отново така, както Го видяхте да отива към небето!“ Иисус ще дойде отново! Един ден Господ Иисус ще нахлуе отново от Божието измерение в нашия триизмерен свят с великолепна слава. Това е надеждата на християните.

Искам да ви разкажа как това малко странно послание ми стана пределно ясно. Беше преди около 35 години, когато аз отидох като съвсем млад пастор в един миньорски район на Есен. Бях младеж на 27 години – сам между 12 хиляди миньори. Никой не искаше и да знае за моите проповеди. В центъра на този район имаше един мрачен площад, обграден от жилищни сгради с вид на казарми. В единия ъгъл на площада беше останала една малка къщичка. В нея си уредих една заличка, в която започнах да провеждам библейски часове. Беше хубаво, когато хората започнаха да идват – няколко миньори, комунисти и свободомислещи, които искаха да чуят какво има да им каже „попът“, няколко майчици, няколко деца, двама-трима младежи. Но странно – тази малка църква, която се оформяше, разбуди духовете на цялото население на района.

Накрая се стигна дотам, че всеки път ни пречеха. Веднъж ни счупиха прозорците с камъни. Тогава поставихме капаци на прозорците. По тези капаци и друг път думкаха камъни. Един път играха футбол с консервени кутии точно пред вратата на заличката и вдигаха такъв шум, че не можехме да се чуваме. Правеха отпред демонстрации със свирки. След това пееха отвън:

„Не се боиме ни от Бога, ни от дявола,
не щеме никой тук да ни освободи,
не ни е нужен ни Иисус, ни кайзера,
туй можем и самите ний!“

А ние пеехме отвътре:

„Бог е любов, нас, на греха роби,
Бог със любов ни освободи!“

Какви времена бяха! Един ден беше особено зле. Сякаш адът и дяволът се бяха развихрили. И тогава се случи нещо особено странно. Чу се страхотен трясък по вратата и нещо тежко падна на земята. Помислих си: „Сега хвърлиха бомба!“ И чух как хората навън се разбягаха. Сърцето ми спря. Навън стана съвсем тихо. Отварям рязко вратата и гледам: до половината в една кална локва, лежи едно голямо метално разпятие. Познах го. Бяха го отскубнали от едно мъжко католическо общежитие наблизко и го бяха хвърлили пред нашата врата: „Ето ви го вашия Христос. В калта да лежи!“ Беше тъмна ноемврийска вечер. Валеше дъжд. А там, в калната локва, лежеше кръстът. Аз стоя на този мрачен площад с казармени жилища и минни кули. Зад мен е малката църквичка, разтреперана от страх. А образът на разпънатия Спасител лежи в локвата!

Тогава си помислих: „Бог е имал хиляди пъти основание да остави този свят сам на себе си. А Той не го прави! Той изпраща Сина Си! И този Син прави нещо нечувано: Той взима нашата вина върху Себе Си и се оставя да Го приковат на кръста. А човекът, вместо да падне на колене пред този Спасител и да Го прослави, взима Неговия образ и го хвърля в локвата. Така човекът плюе в протегнатата ръка на Бога!“ Но знаете ли, те поне мразеха Иисус. А гражданите на днешния свят дори вече не Го мразят. Те в известен смисъл хвърлят Неговия кръст в калта с пълното си безразличие! В мен тлееше сподавен гняв. Мислех си: „Какво ще направи Бог сега? Сега трябва да падне огън от небето!“ Но никакъв огън не падна. Дъждът шумолеше. А фигурата на разпънатия Спасител лежеше в локвата. Отдалеч дочух подигравателен смях. Надсмивах ми се. Тогава изведнъж ми хрумна: „Това няма да остане зави-наги така – Божият Син, който умря за човечеството, да бъде така презиран. Това няма да остане така! Сега Той крие своята мощ и величие! Но ще дойде денят – и това е съвсем логично – когато този свят, който така Го презира, ще види, че той е бил единственият шанс за нас, хората, и че Той е Царят на света. Той ще се върне в блясък и слава!“ Както си стоях там в дъждовната вечер между своята църквичка, мрачния площад и разпятието в локвата и се канех да се върна в залата, за пръв път истински се зарад-вах на това послание: „Иисус ще дойде отново!“ Застанах на катедрата, отворих Евангелието от Матей, 24-та глава, и прочетох: „... и ще видят Човешкия Син, идещ на небес-ните облаци със сила и голяма слава.“ Оттогава с радост очаквам това събитие.

Знаете ли, когато виждам колко е презиран моят Спа-сител, Спасителят, който избавя от смъртта, който про-щава греховете, който дава щастие и оправдава, радвам се,

че идва денят, когато мантията на презрението ще падне от Него и Той ще дойде отново в слава!

Когато влязох за пръв път в големия младежки дом в Есен, се изненадах, че на стената висеше една-единствена картина. В голямата зала, в която се събираха стотици младежи, беше закачена картина, изобразяваща идещия Господ Иисус. На нея се виждаше един град, над него – облаци и в облаците на небето – един бял кон. На него язди Той, Царят, с издигната, прободена на кръста ръка. Попитан предшественика си, пастор Вайгле: „Закачил си тук единствено тази картина. Не е ли малко странно за младежки дом? Аз бих закачил нещо друго!“ Тогава той ми обясни: „Драги брат Буш, цялата седмица момчетата са в офиси, училища, фабрики и мини. Когато изповядат там Господ Иисус, получават само подигравки и обиди. И ако не искат да вършат грях заедно с другите, биват осмивани и нападани. Често са обезкуражени. Но когато са тук, картината трябва да им напомни, че победата на Иисус е решена веднъж завинаги. Негов ще бъде целият свят!“

Аз съм изпитал в живота си колко чудесна е тази надежда! По време на Третия райх ме арестуваха в Дармщат, след като на едно голямо събрание бях говорил за Иисус. Седях в колата до комисаря от СС. Наоколо стояха стотици хора. Шофьорът получи заповед: „Тръгвай!“ Но моторът не запали. Колата, разбира се, беше хубава, но моторът не може да запали. „Тръгвай, човече!“ – изкрещя комисарят. Аз седях арестуван до него. Моторът пак не запали. И тогава над възбуденото човешко множество един млад мъж извика силно от стъпалата на църквата:

„Това, че Иисус ще победи, е твърдо решено,
и Негов ще бъде целият свят.

Защото за нас Той издъхна на кръста

и се въздигна на трона небесен.
Той всичко държи във Свойта ръка!
Да! Иисус ще победи!“

И изчезна в тълпата. Най-после колата тръгна. Тогава казвам на комисаря: „Бедни човече! Аз съм на страната на победителя!“ Той се сви и промърмори: „Преди и аз бях в Християнския младежки съюз.“ „Така – казвам аз, – а сега арестувате християните?! Не бих искал да си сменим местата!“ И така отпътувахме към затвора. Но пред мен се беше открила перспективата на завръщането на Иисус.

Колкото по-мрачно е времето, толкова по-важно става очакването на Неговото идване.

Вижте, завръщането на Иисус в слава на земята ще бъде третото идване на Иисус.

Той е дошъл за пръв път, когато е станал човек. Тогава е бил бебе, родено от Мария, и е лежал в яслата във Витлеем. Това празнуваме на Коледа, ако изобщо знаем за какво става дума – Божият Син е станал човек, за да можем ние да станем деца на Бога, за да стане Той наш брат.

Второто идване на Иисус става духом – сега, днес. Той казва: „Ето, стоя на вратата на вашето сърце и чукам. Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него.“ Знаете ли защо се проповядва евангелието? Ние помагаме на Господ Иисус да достигне до вас. В Библията е казано: „А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божи деца.“ Вие трябва да отворите сърцето си!

А за трети път Той ще дойде тук, на тази земя, видимо за всички, със сила и голяма слава. Вижте, това е толкова логично. Ние вече преживяхме всякакви системи на управление: конституционна монархия и абсолютна монархия, парламентарна демокрация и народна демокрация, диктатури и какво ли не още. Видяхме ги колко струват. Трябва

наистина да дойде и Иисус, моят Цар, за да покаже как може да управлява!

2. Какви са белезите на пришествието на Господ Иисус?

Библията казва, че световната история ще се развива през вековете, но неусетно ще настъпи време, в което тя ще започне да клони към своя край. Това време ще наричам „последно време“.

В Библията пише, че ще дойде време на повсеместна безизходица, време, в което проблемите ще станат непосилни за хората. В това време безпомощността на човека ще излезе на бял свят. Самият Господ Иисус назовава четири характеристики на това последно време.

Той казва, че последното време ще се характеризира с политически хаос. Иисус се изразява така: „Народ ще се повдигне против народ и царство против царство.“ Никога досега не е имало такова време, в което толкова високоплатени дипломати да са провеждали толкова скъпи конференции. И още не е имало време, в което да се е провеждало такова безсмислено въоръжаване с парите на народите, както в наши дни. С парите, които отиват за атомно въоръжаване, биха могли да се построят големи градове и да се реши жилищната криза. Вместо това се казва: „Трябва да се въоръжаваме! И най-малката държава трябва да има атомни бомби!“ А копнежът на народите за мир никога не е бил толкова голям. Ние искаме мир. Никой не иска война. Но всички се въоръжават като луди. Така политическият хаос на последното време става явен.

Вторият белег, който Иисус посочва, е безсилието в икономическата област. Иисус казва: „И на разни места ще има глад.“ Земята ражда достатъчно, за да могат всич-

ки хора да се изхранят. Никога досега не е имало толкова много учени-икономисти, както днес. Въпреки това от докладите на ООН се вижда, че половината от човечеството не си дояжда. Възможно ли е в едно цивилизовано общество, в което има достатъчно блага, хората да не могат да се нахранят? Икономическата безпомощност расте!

Третата характеристика на последното време, в което проблемите стават непосилни, е религиозният хаос. Иисус го изразява така: „Тогава ако някой ви каже: „Ето тук е Христос или там“, не вярвайте.“

Неотдавна един млад човек дойде при мен и каза: „Всъщност на кои мога да вярвам? Има римокатолици, източноправославни, реформатори, лютерани, конгрегшани, методисти, баптисти, Армия на спасението, петдесетни, Свидетели на Йехова, мюсюлмани, будисти и пр. Е, на кого да вярвам?“ Тогава се засмях и казах: „Млади човече, само не се плашете! Ще става все по-лошо! Библията го казва!“

Това е един показател на последното време. Тъй като хората вече не ползват Божието слово за ориентир, дяволът ги обърква. И Бог допуска това. „Ето тук е Христос или там.“ Религиозната бъркотия е страшна. Когато гледам как в големите градове хората тичат от една религиозна сензация към друга, ми става страшно и тревожно. Искам между другото веднага да ви кажа и това, че никой проповедник не може да ви спаси. Ако вие сами не намерите Спасителя, тогава сте изгубени за вечността.

Има още една, четвърта характеристика на последното време. Разпръснатият израелски народ трябва отново да се събере в Палестина. За мен едно от най-вълнуващите неща на днешното време е и това, че съществува държавата Израел. Някои казват, че това не е белег. Но когато напоследък трябваше да спра на швейцарската граница и

пред мен стоеше кола със знака на държавата Израел, не можах да не си помисля: „Библейските пророчества се сбъдват! Дори и автомобилните номера го показват!“

Моят баща ми е разправял, че през 1899 година на евреите бил предложен остров Мадагаскар. Тогава те казали: „Не! На нас ни е обещано само едно – да се върнем в земята на бащите си!“ Но целият свят беше на мнение, че това никога не може да стане! Днес обаче има държава Израел.

И тъй, последното време се характеризира с това, че въпреки целия си напредък човечеството става все по-безпомощно в решаването на своите проблеми. Безсилието на човека става все по-явно. Колко дълго ще продължава това последно време, не мога да ви кажа. Библията не ни казва броя на годините. Тя обаче ни предупреждава: „Бъдете будни!“ Павел казва на последователите на Исус: „И тъй, да не спим като другите, но да будем будни и трезвени.“

Когато това време на безпомощност достигне своя апогей, преди пришествието на Исус, ще дойде времето на Антихриста, на противника на Христос. Този период ще нарека „края“. Ние вече преживяваме безпомощността на последното време. И тази безпомощност обуславя издигането на един властен човек! Светът вече крещи за един силен водач! И когато безпомощността достигне своя максимум, на сцената ще се яви този, който ще нарече себе си „спасител на света“. Той не е Христос. Това е Антихристът.

Библията казва, че от морето на народите ще се издигне един диктатор, който ще вземе в свои ръце световната власт. Ние го наричаме Антихрист. Под неговата власт светът ще бъде обединен още веднъж. Този период от историята ще се характеризира с упорството на човека. Това

ще е последният опит на човечеството да се освободи от проблемите си чрез политика и икономически програми. Библията вълнуващо описва тази последна голяма диктатура. Тя говори за нея образно. За да разбере написаното, човек трябва да поиска просветление от Светия Дух. Искам да ви кажа как Библията говори за Антихриста, този последен тиранин. Пророк Йоан казва: „И видях звяр, който излизаше от морето и имаше седем глави и десет рога, и на главите му – богохулни имена. И му се даде да говори с устата си горделиво и богохулно.“ Как трябва да разбирате този забележителен образ?

Морето символизира света на народите. Който е бил на море, знае, че то никога не е спокойно. То е в постоянно движение. Последният „спасител на света“ се издига отдолу, от света на народите. Всички големи политици от последните десетилетия вече са играли ролята на спасители. Те също са се издигнали от морето на народите: малкият корсиканец Наполеон, малкият ефрейтор от Световната война Адолф Хитлер, обущарят Сталин. Всички те са предшественици на Антихриста. Те идват отдолу. И народът казва зарадван: „Той е един от нас!“ Обаче моят Спасител Иисус Христос не идва от морето на народите, а от света на Бога. Той е Синът на живия Бог!

Антихристът е наречен „звяр“. Какво означава това? За човека в Библията се казва: „Бог създаде човека по Свое подобие.“ Колкото по-отдаден на Бога е човек, толкова е по-човечен. И колкото повече човек обръща гръб на Бога, толкова повече се превръща в звяр. Големият враг на християнството Ницше казва: „Най-благородният човек е русият звяр.“ Той е разбрал това. Антихристът ще е човек, който напълно се е отвърнал от Бога. Той е обърнал гръб на Бога и затова е животно – звяр без сърце.

Той е „звяр с много глави“. Какво означава това? Това

значи, че той не е глупав! Хората биха казали: „Сече му пипето!“ Това значи, че ще залее света с пропаганда. Вече сме чували нещо подобно – гърмеше по всички високоворители. О, мога да си представя как Антихристът идва, как всичко бива пометено от една безсмислена пропаганда! И всичко това ще постигне човечеството в неговия последен опит да се спаси без своя Спасител Господ Иисус – без покаяние и обръщане към Бога. Всички проблеми ще бъдат решени: политическите, защото Антихристът ще създаде световна държава. Икономическите проблеми ще бъдат решени – всеки ще си получи купоните за храна. Тогава ще бъдат решени и религиозните проблеми: „Аз съм спасителят на света! – ще казва Антихристът. – Покланяйте ми се!“

Страшно е да се наблюдава как нашето време върви към този последен период.

Тогава целият свят ще падне в ръцете на Антихриста. Само християните ще кажат: „Ние няма да ти се поклоним!“ Всеки ще трябва да носи знак на челото си. Но християните ще кажат: „Не! Ние имаме един Спасител и Той е Иисус!“ Тогава ще започне преследване. В Библията има един пасаж, който гласи така: „Който не приеме този знак, няма да има право да купува и продава.“ По този въпрос един швабски тълкувател на име Ауберлен е писал преди 150 години: „Ние не разбираме правилно този текст. Но когато му дойде времето, ще го разберем.“ А ние вече го разбираме. Ние познаваме тоталитарните режими. Знаем какво означава това: такъв човек не може да получи нито купони за хляб, нито разрешение за работа, нито разрешение за емиграция. Може да вярва в каквото си ще. Но той е вече без родина и без права. Та това вече става сред нас!

Когато четях това, бях просто потресен и си мислех: „Как може да има хора, които да смятат, че Библията е

остаряла! Не Библията е остаряла, нашите схващания за света са остарели. Библията сочи към бъдещето!“

Антихристът ще търпи всичко друго, но не и изповядването на Спасителя – Господ Иисус Христос. И затова отново ще има голямо преследване на християните.

Веднъж разправях на моите деца за тези неща. Тогава малката ми дъщеря започна да плаче. „Дете – попитах я аз, – защо плачеш?“ Тогава тя се разхълца и каза: „Ами това може да започне всеки момент!“ „Да – казах, – може да започне.“ „И ако не мога да остана вярна на Спасителя, какво ще стане?“ Тогава ѝ обясних: „Това би било ужасно. Но само едно ти е нужно – днес да се държиш здраво за Него!“

Действително това време може да се стовари върху нас още утре. Тогава няма да имаме никакъв шанс да намерим Иисус. Тогава няма да има вече богослужения. Камбаните ще бъдат претопени и преработени в паметници на Антихриста. Църквите ще бъдат превърнати в музеи, в които ще бъдат изложени снимки от младостта на Антихриста. Тогава хората ще викат за утеха, но тъй като са отхвърлили единствения утешител – Иисус – вече няма да има утешител. В книгата на пророк Еремия прочетох: „Тъй като вие Ме отхвърлихте, казва Господ, за вас няма вече утешители.“ И тогава човекът в цялата си безутешност ще бъде предаден във властта на хората. Аз вярвам, че християните ще бъдат блажени, даже и ако трябва да умрат! В това страшно време те ще имат Утешител!

Много обезпокояващи са думите на Иисус: „Хората ще примират от страх и от очакване на онова, което ще постигне Вселената. А в Откровението на Йоан се казва: “И цялата земя се удивляваше след звяра... и се поклониха на звяра, като казваха: Кой е като този звяр? Кой може да воюва против него?“ Чудя се как се съгласуват тези

две неща. От една страна се говори за страх и очакване на ужасни неща, а от друга – за големи успехи? Но след като съм преживял 1933 година, знаей, че светът може да бъде зает с „ура“, с духова музика и знамена, но въпреки това да бъде изпълнен със страх и очакване на нещата, които ще дойдат.

Когато обаче Антихристът стигне до апогея на властта си, когато тържествува и си мисли, че вече е приключил с Иисус, тогава Бог се намесва. Иисус се връща отново в слава! По-нататък не се говори много за Антихриста. Иисус ще го помете с дъха на устата Си.

Колкото по-мрачни стават времената, колкото по-ясно се открояват страшните тенденции на човешката безпомощност и идването на Антихриста на власт, толкова по-високо ще издигат главите си тези, които четат Библията. Те очакват завръщането на Иисус!

3. Какво ще стане след завръщането на Иисус?

Библията нахвърля още няколко едри щрихи. Тя казва първо, че Иисус ще управлява на тази земя хиляда години. Това може би също е образно и означава, че Иисус ще управлява дълго време. На мен всичко това ми изглежда правдоподобно. Първо се разкрива човешката безпомощност. След това се извършва последният опит на упоритото човечество само да спаси света. И тогава идва да управлява моят Цар! А той наистина може да управлява! Да, и днес има домове, където Иисус управлява. Идете в някой такъв дом и още с влизането си ще усетите: „Тук атмосферата е друга!“

Навремето познавах една млада двойка. Един ден той застана пред мен и ми каза: „Искам да капитулирам пред Бога. Досега Го отричах. Публично съм говорил против

Него. Повече не мога така.“ Оказа се, че се беше провалил в брака си. Обясни ми: „Исках да покажа на света, че и без Бога човек може да има щастлив брак.“ Но всичко се беше объркало. Над трупа на първото си дете се бяха сбили. И сега той призна: „Бог е против нас. Вдигам бяло знаме.“ Погребението на детето, което извърших, беше покъртително. Тук – ковчегът на детето. Там – мъжът със своята партия. Насреща – младата и хубава, но озлобена жена със своите хора. Два свята, две партии, а по средата – мъртвото дете. Мина повече от година и жената също повярва в Иисус. Не мога да забравя писмото ѝ, написано една Великденска сутрин: „Той възкръсна и в моето сърце.“ И тогава двамата се ожениха още веднъж, защото изобщо не бяха венчани. И започнаха още веднъж отначало. Те бяха самостоятелни и умни хора. Този път обаче беше чудесно. Веднъж той ми го обясни така: „Преди при нас всичко вървеше наопаки.“ „А защо сега върви добре?“ – прекъсвам го аз. „Сега при нас управлява Иисус! Жена ми вече не казва: „Аз командвам тук!“ и аз вече не казвам: „Аз командвам тук!“ Вместо това питаме: „Какво иска Иисус?“ И така всичко върви.“ Тогава ми просветна: ако тук, в семействата, Иисус управлява така добре, така хубаво, така прекрасно, как ли ще е, когато Той стане Цар на земята! Тази хилядолетна държава ще бъде нещо прекрасно. Представете си Иисус като Цар! О, мечтан ден!

Обаче след хилядолетното управление на Иисус това щастливо човечество още веднъж ще бъде подложено на изпитание, за да се види дали наистина сърцата на хората са се променили. Тогава дяволът направо ще се развилнее и ще стане ясно, че човешкото сърце в основата си не се е променило и човечеството си е останало, каквото е било. Библията само загатва, че се стига до едно последно въстание против Бога. И тогава идва краят на света.

Слънчевите системи се разпадат. Небето и земята изчезват. И след това се казва: „И видях един голям бял престол и Седящият на него... Видях и мъртвите, големи и малки, да стоят пред престола. И се разгънаха едни книги; и се разгъна и една друга книга, която е книгата на живота... И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро.“

Веднъж някой ме запита: „А къде ще стои престолът, ако всичко изчезне?“ На това аз отговорих: „Не се грижи за това. Нека грижата ти бъде как ти ще застанеш пред този престол!“ Човек може да погине. Бих искал тази ужасна истина да не беше написана в Библията. Но в нашия живот реално съществува ужасната възможност да бъдем изгубени завинаги.

Във връзка с това искам да ви разкажа една случка. В един шотландски замък се била събрала компания. Разговорът стигнал до християнството. Седели около камината, където горял открит огън. Тогава един елегантен възрастен господин казва на домакинята: „От вашите думи разбирам, че сте християнка. Сериозно ли вярвате това, което е написано в Библията?“ „Да!“ „И в това, че мъртвите възкръсват?“ „Да!“ „И че ние всички ще бъдем съдени?“ „Да!“ „И че онзи, който не е записан в книгата на живота, ще отиде в ада?“ „Да, вярвам го!“ Тогава господинът прекосява залата. В ъгъла виси кафез с папагал. Той взема папагала, отива при камината и се преструва, че иска да го хвърли в огъня. Ужасена, дамата го хваща за ръката и извиква: „Какво правите! Бедната птичка!“ Господинът се засмива: „Слушайте, на вас ви е жал за тази малка птичка, а вашият така наречен Бог на любовта хвърля милиони хора в пъкъла. Странен Бог на любовта!“ За момент цари тишина, после дамата казва: „Грешите! Бог не хвърля ни-

кого в ада. Там ние отиваме сами, доброволно. Бог иска всички хора да се спасят!“

Библията ни представя една внушителна картина на Страшния съд. Виждаме съдийския престол на Бога: „Видях и мъртвите, големи и малки, да стоят пред престола.“

Как яростно се съпротивлява човек срещу това послание за Божия съд. „Това не е вярно!“ Веднъж някой беше попитал един от моите млади приятели във фабриката: „Вярваш ли наистина в Страшния съд?“ „Да, вярвам.“ – отговорил моят приятел. Другият започнал да се подиграва: „Внимавай сега, колко хора живеят на света в момента? А колко са живели някога? Представи си, че всеки от тях трябва поотделно да бъде съден. Помисли си колко ще продължи това!“ На това младият човек отговорил само: „Когато настъпи часът, ще имаме достатъчно време. Тогава нищо повече няма да ни предстои.“

Да, Бог и тогава ще има време за нас. Като ни съди всеки поотделно, Бог ще ни покаже за сетен път, че Той ни взема насериозно. Бог ни е показал, че ни взема насериозно, когато Неговият Син е умрял за нас. И даже ако вие сами не вземате насериозно живота си и го прахосвате в грях и лекомислие, Бог ви взема насериозно. Това ще стане явно в деня на Съда.

Разказът на Библията за бъдещето завършва така: „И видях ново небе и нова земя, в които царува правда.“ И Библията рисува този нов свят в сюрреалистични тонове, между които ярко се откроява едно нещо: Бог е постигнал Своята цел. И онези, които са записани в книгата на живота, ще населяват новия свят и ще бъдат като Него, като Божия Син. Един свят без полиция, без затвори, без съдилища, без дявол, без война, без бомби, без грях, без смърт! Вие сами трябва да прочетете тези чудесни глави

на Откровението – 21 и 22 глава. Това са сюрреалистични картини, които излизат извън границите на разбирането ни, защото ние познаваме само света на греха, на страданието и на смъртта. Аз много искам да живея в този нов Божи свят. А вие?

4. Или – или

Искам да тегля последната черта под всичко това. Вижте сега, колкото по-дълго изучавам тази заключителна картина от Библията, толкова повече разбирам, че накрая има само два вида хора – спасени и изгубени. И ако вие кажете: „В целия свят почти никой не се интересува от Исус“, тогава мога да отговоря само така: „Изгубените може да са доста много.“ Нашите бащи се молеха за Божието царство така: „Мнозина няма да влязат в него, но позволи ми да бъда от малцината.“

Накрая ще има само спасени и изгубени! Позволете ми да кажа още нещо по този въпрос.

Първо една дума за изгубените. Моят приятел Паул Хумбург разправяше веднъж: „Сънувах деня на Страшния съд. Чух как Исус отхвърли изгубените: „Махнете се, проклети!“ Така пише в Библията! „Видях ги как се повлякоха приведени, огорчени, ужасени и отчаяни. Тогава забелязах как един попита друг: „Видя ли и ти?“ „Да – отговори той, – и аз видях: ръката, която ни отпъди, беше прободена. Тя беше прободена на кръста и за нас, но ние счетохме това за нищо. Сега с право сме изгубени!“

Чуйте, Той умря и за вас! Няма значение в какво вярвате и дали сте безбожници. Трябва да знаете: Исус умря за вас! Елате при този Господ! А ако кажете: „Но аз съм грешен!“, тогава мога да ви отговоря само така: „Та той търси тъкмо грешници! Други хора и без това няма!“ И

ако някой каже, че е праведен, значи лъже, та се къса! Най-изгубени са точно тези, които казват, че не се нуждаят от никакъв Спасител. Толкова са изгубени, че дори не забелязват!

А сега нека кажа една дума и за спасените. Вижте, в библейското описание на бъдещия свят се казва, че новата столица Ерусалим е построена върху дванадесет огромни, благородни основни камъка. И върху тези дванадесет основни камъка са написани имената на дванадесетте апостоли, свидетелите на Евангелието. Представял съм си как на камъните пише „Петър“, „Йоан“, „Яков“. На един от тези камъни е написано и „Матей“. Знаете ли откъде е дошъл този Матей? Той бил един ужасен спекулант, чернорборсджия и мошеник. Един ден, както се занимава с тъмните си сделки, минава Иисус и го повиква след Себе Си. Тогава Леви – така се казвал той – зарязва всичко и тръгва с Иисус. Той става свидетел на това как Спасителят умира за него, става свидетел на Неговото възкресение. Присъства на връщането Му в невидимия свят, присъства и когато Иисус изпраща Светия Дух.

По-късно приятели му казват: „Ти си преживял толкова много заедно с Иисус. Напиши всичко това!“ И той го направил. Така се появило Евангелието според Матей, което имаме в Библията, и чрез което милиони хора са намерили Иисус. Неговото ново име, Матей, е написано на видно място в новия свят – името на този пропаднал тип, когото Иисус е спасил. Толкова голяма е милостта на Иисус. Така мощно може да спасява!

И тази милост иска да започне своето дело и във вас. Не се противете! Става въпрос за вашето спасение – сега и във вечността!

Но какво печелим от един живот с Бога?

(Това е последната беседа на пастор Буш, изнесена на 19 юни 1966 година в Засниц на остров Рюген. На връщане от тази благовестителска служба, на 20 юни 1966 г., Господ го прибра у дома.)

Нашата тема е: „Какво печели човек, ако посвети живота си на Бога?“ Бихме могли да запитаме и така: „Стрували си да бъдем християни?“ Във връзка с това бих желал да ви прочета един текст от Библията. В Посланието към ефесяните се казва: „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесния свят.“ Този текст говори по един чудесен начин за богатото благословение, което християните имат чрез Иисус. Но преди да стигна до същината на темата, трябва първо да изясня някои предпоставки. Първото, което искам да ви кажа:

1. Един живот с Бога не е илюзия!

Да, един живот с Бога не е въображение, не е илюзия. Сега ще ви го поясня.

Един пастор в големия град има най-разнообразни и интересни срещи. Наскоро срещам един млад човек и му казвам: „Човече, какво би излязло от теб, ако животът ти принадлежеше на Бога!“ „Ах, пастор Буш – заявява той. – Стойте си на килима!“ Чували ли сте този израз? С това той искаше да каже: „Стойте здраво на земята! Няма никакъв Бог!“ На което аз казвам: „Човече, това е най-новото, което чувам!“ Тогава той казва: „Внимавайте сега! Знаете ли, преди хората са се чувствали безпомощни пред природните стихии и са си измисляли също толкова мощни сили,

които да им помогнат. Едни ги наричали Аллах, други – Бог, трети – Йехова, четвърти – Буда, пети – не знам как си. Но междувременно се установи, че това е само въображение, и че небето е празно!“ И така този млад човек ми държа една красива реч. Когато свърши, аз му възразих: „Но, драги мой, ти не познаваш Иисус!“ „Иисус? – пита той. – Че Иисус е просто един от многото основатели на религии.“ „Не е така! Това е пълна заблуда! – заявявам му аз. – Това е ужасна грешка, драги! Искам да ти кажа кой е Иисус. Едва откакто Го познавам, въобще зная, че Бог съществува! Без Иисус нямаше да знаем нищо за Бога.“ И тогава му обясних кой е Иисус.

Кой е Иисус? Искам и на вас да обясня това с помощта на един пример. Вижте сега, в моя живот съм преживял много неща. Често съм бил в затвора, не защото съм крал сребърни лъжици, а заради вярата си. По време на Третия райх нацистите не обичаха младежките пастори като мен, така че бях хвърлян в ужасни затвори. Един от арестите прекарах в един особено гнусен затвор. Цялата постройка беше бетонна, а стените бяха толкова тънки, че се чуваше, когато долу някой кашляше, или когато на третия етаж някой паднеше от нара. Седях в една съвсем тясна дупка, когато чух как в съседната килия докараха нов затворник на Гестапо. Този човек трябва да беше страшно отчаян. През тънката стена го чувах нощем да плаче. Чувах го как се върти на нара. Често пъти долавях потиснатите му въздишки. Ужасно е, когато един мъж плаче. През деня няхаме право да лежим на нара. Чувах го как ходеше напред-назад в тясната си килия – две и половина крачки напред, две и половина – назад, като звяр в клетка. Понякога го чувах да стене. А аз имах Божия мир! Знаете ли, Иисус беше с мен в моята килия! И когато чувах как в съседната килия човекът изпадаше в отчаяние, си помислих: „Тряб-

ва да отида при него! Трябва да поговоря с него! Нали в края на краищата аз се грижа за душите на хората!“ Тогава позвъних на надзирателя. Той дойде. Казвам му: „Чуйте! До мен има един човек, който е отчаян. Той ще умре в отчаянието си. Аз съм пастор. Пуснете ме да отида при него. Искам да поговоря с него!“ Той отговори: „Ще попитам!“ След един час се върна: „Не се разрешава! Молбата ви е отхвърлена!“ Така и никога не видях човека от съседната килия. А той беше само на една педя разстояние от мен. Не знаех как изглеждаше, дали беше млад, или стар. Усещах само неговото ужасно отчаяние. Можете ли да се представите това? Понякога стоях пред стената и си мислех: „Ако можех някак си да разбия тази стена и да отида при човека!“ Но не можех да я разбия, дори да бях блъскал с всичка сила.

А сега внимавайте добре! В това положение, в което бях аз тогава, е живият Бог, Създателят на небето и земята. Ние сме затворени във видимия триизмерен свят. Бог е съвсем близо. Библията казва: „Ти ме обграждаш от всички страни.“ Бог е на една педя разстояние от нас. Но между Него и нас е стената на едно друго измерение. И към ушите на Бога напират цялата злочестина на този свят. Той чува проклятията на огорчените, плача на самотните сърца, болката на онези, които стоят пред гробовете, въздишките на страдащите от несправедливости. Всичко това напират към сърцето на Бога така, както отчаянието на човека в съседната килия напираше към мен. А сега помислете си – Бог може да направи това, което аз не можех. Един ден Той е разбил стената, която се издига между Него и нас, и е влязъл в нашия видим свят – в лицето на Своя Син, Иисус! Разбирате ли, в лицето на Иисус, Божия Син, Бог е дошъл при нас – в цялата мърсотия и неволя на този свят. И откакто познавам Иисус, зная, че има Бог.

Аз често казвам: „Откакто Иисус е дошъл на този свят, отричането на Бога е чисто невежество.“

Сега трябва да поговоря за Иисус. С радост бих ви разказвал само случки с Иисус в беседите си, но вечерите са прекалено кратки за толкова обширен и великолепен материал. И тъй, Иисус се е родил във Витлеем, там е пораснал и възмъжал. Външно не Му личало божественото великолепие, но въпреки това Той привличал хората. Те усещали, че в Негово лице при нас е дошла Божията любов и милост!

Ханаанската земя, в която Иисус живеел като един от израелския народ, била окупирана от чужди войски – от римляните. Комендант на град Капернаум бил един римски офицер. Знаете ли, общо взето, римляните вярвали в много богове, но на практика – в нито един. И на този комендант му се разболял слугата, когото той много ценял. Той викал лекари, но никой не могъл да помогне. Става му ясно: „Той ще умре.“ И тогава му хрумва: „Толкова много слушам да се разказва за този Иисус. Дали пък Той не може да помогне? Ще отида при Него!“ И така, този напълно невярващ човек, този езичник, отива при Иисус и го помолва: „Господи Иисусе, слугата ми е болен. Не можеш ли да го излекуваш?“ „Да – отговаря Иисус, – ще дойда да го изцеля!“ На това комендантът казва: „О, не е необходимо да идваш с мен. Когато аз издам заповед, тя веднага се изпълнява. И ти трябва само да кажеш една дума, и слугата ми ще оздравее.“ С други думи, този езичник, римският комендант, казва: „Ти можеш да направиш невъзможното възможно. Ти си самият Бог!“ Тогава Иисус се обръща и заявява: „Такава вяра не съм намерил в целия Израел.“ Все едно: „Такава вяра, както у този атеист, не съм виждал в цялата Църква.“ Разбирате ли, комендантът-езичник бил схванал, че в лицето на този Иисус Бог е дошъл при нас!

Вие трябва да знаете историите за Иисус! Моля ви, заклевам ви, набавете си Новия Завет! Прочетете си Евангелието от Йоан, после и другите Евангелия и т. н. Това са чудесни разкази за Иисус! Не зная никое списание, в което да има такива прекрасни разкази, както в Новия Завет.

Но Иисус, Божият Син, не бил дошъл на този свят само да излекува онзи слуга, или да документира и разкрие съществуването на Бога. Той е искал повече. Той е дошъл, за да могат хората да имат мир с Бога!

Знаете ли, между нас и Бога се издига не само стената на другото измерение. Между Бог и вас, между Бог и мен, се издига и още една, съвсем друга стена. Това е стената на нашата вина! Лъгали ли сте някога? Да? С това сте поставили един камък между Бога и себе си! Живели сте без Бог – един ден без молитва? Да? Още един камък! Нечистота, прелюбодейство, кражба, а и хилядите дребни неща, всяко престъпване на Божиите заповеди – всеки път добавяме нов камък! Как усърдно всички заедно сме градили стената, която разделя хората от Бога! Бог обаче е свят Бог! Разбирате ли, винаги, когато кажа „Бог“, неизменно изниква въпросът за моя грях и моята вина. Този въпрос трябва да се изясни! Бог се отнася много сериозно към всеки грях. Познавам хора, които разсъждават по следния начин: „Как ли се радва Бог, че аз вярвам и в Него!“ О, небеса! Та това не е достатъчно! Дяволът също вярва в Бога! Той положително не е атеист. Той знае много добре, че има Бог. Но той няма мир с Него! Мир с Бога ще имаме едва тогава, когато бъде премахната стената от грях и вина, която стои между нас и Бога. Затова е дошъл Иисус. Той е разрушил стената на нашата вина! За да направи това, Той се е оставил да Го приковат на кръста! Той е знаел, че някой трябва да понесе присъдата на Светия Бог над греха – или хората, или самият Той. Нали разбирате,

или Вилхелм Буш, или Иисус! И тогава Той, невинният Син на живия Бог, Иисус Христос, понася моята присъда! А също и вашата присъда!

Сега искам да обрисувам пред вашите очи Господ Иисус на кръста. Това е най-любимата ми картина. Там виси Този, чрез когото Бог е разбил стената и е влязъл сред неволята на човечеството. Там виси Този, за когото в Библията се казва: „Бог натовари всичките ни грехове върху Него.“ Там виси този, който носи на Своите рамене всичките камъни на вината – камъните на нашите грехове! Там виси Този, който прави това, което никой от нас не може – разчиства камъните на нашите грехове! Трябва сами да го прочетете в Библията. Там, на кръста, това става действителност: „Наказанието падна върху Него, така че ние да имаме мир.“

Нека ви обясня още нещо. Имам един добър приятел в Швейцария, с когото заедно сме правили чудесни пътешествия. Веднъж, след като бяхме обядвали някъде, дойде сметката. И тогава възникна въпросът – един от двама ни трябва да плати! Кой има по-дебело портмоне? И аз, разбира се, казах: „Ханс, я веднъж ти да платиш! Я да се изръсиш!“ Но нали разбирате, някой трябваше да плати! За нашата вина пред Бога, за всичките ни грехове и престъпления, трябва някой да плати. Или вярвате в Иисус – че Той е платил вече за вас – или вие самите някога ще трябва си да платите. Но за всяка вина трябва да се плати! Вижте, затова Иисус е толкова важен за мен. Аз ще се държа здраво за Него, защото Той е платил за мен!

Но този Иисус не е останал в гроба. Не! И това е чудесно! Три дни след смъртта Му един човек стои, потънал в дълбок размисъл. Той си мисли: „Да, и какво все пак стана с Иисус? Сега Той е мъртъв. Видях как Го положиха в каменния гроб и как отърколиха камъка пред входа му.

Беше ли Той Син на Бога, или не беше Син на Бога?“ Този човек се казва Тома. А докато той размишлява какво е станало с Иисус, идват неговите приятели и ликуват: „Човече! Той е жив!“ „Кой е жив? Иисус? Не може да бъде!“ „Да, да! Видяхме празния гроб, ние сме свидетели, можем да се закълнем в това! Освен това Той самият ни срещна!“ „Възможно ли е това – мисли си Тома, – някой да възкръсне от мъртвите? Ако това е вярно, тогава Той е Син Божи, тогава самият Бог свидетелства за Него.“ Но Тома е скептик. „Толкова пъти в живота ми са ме правили на глупак. Вече не вярвам на нещо, което не съм видял!“ По пътя насам една кондукторка, с която говорих за Иисус, ми каза: „Аз вярвам само на това, което виждам!“ Точно така си е мислил и Тома. И той заявява на другите: „Ако не видя и не пипна лично белезите от гвоздеите по ръцете Му, и ако не сложа ръката си в смъртоносната рана, която му нанесоха, няма да повярвам.“ Както и да нареждали учениците – както аз сега – Тома си държал на своето: „Не вярвам!“ След осем дни той отново е със своите приятели и изведнъж Иисус застава сред тях: „Мир вам!“ Обръща се към Тома и казва: „Тома, ела, виж ръцете Ми, протегни си ръката и я сложи в раната на ребрата Ми, и не бъди невярващ, а вярвай!“ Тогава бедният, разкъсан от съмнения човек пада на колене и извиква: „Господи Иисусе, Господ мой и Бог мой!“

Сега разбирате какво искам да кажа с това. Един живот с Бога не е илюзия! Един живот с Бога не е внушение! Бог не е нещо неопределено – някъде трябва да има някакъв Бог, но какъв е, не се знае. Не! Животът с Бога се основава на това, че Божият Син е дошъл, умрял е за мен и е възкръснал от мъртвите. Затова мога съвсем определено да Го познавам. Трябваше да изясня това като първа предпоставка към нашата тема: „Какво печелим от един живот

с Бога?“ И така, животът с Бога не е въображение, не е илюзия!

А сега искам да отговоря на един втори предварителен въпрос.

2. Как мога да имам живот с Бога?

Ах, колко често хората ми казват: „Пастор Буш, всъщност вие сте щастливец. Имате нещо, което аз нямам.“ В тези случаи обикновено отговарям: „Стига глупости! Същото можете да имате и вие. Исус е и за вас!“ И тогава идва въпросът: „Да, но как да получа този живот с Бога?“ На това Библията отговаря съвсем ясно, с едно кратичко напътствие: „Повярвай в Господ Исус Христос!“

Ех, да можех да ви доведа до тази вяра! За тази цел първо трябва да ви обясня какво всъщност означава „да вярваш“. Някои хора имат съвсем погрешна представа за вярата. Например, поглежда някой часовника си и казва: „Сега е точно седем часа и двадесет минути. Знам това със сигурност.“ Друг, който няма часовник, казва: „Вярвам, че е около седем и двадесет.“ И масово хората си мислят, че вярването е несигурно знание. А не е ли така? Какво значи „повярвай“, когато Библията казва: „Повярвай в Господ Исус Христос“? Искам да ви го обясня с помощта на едно свое лично преживяване.

Някога изнасях беседи в столицата на Норвегия, Осло. Една съботна сутрин исках да отлетя обратно, защото още на следващия ден трябваше да говоря пред едно голямо събрание във Вупертал. Но още от началото всичко тръгна наопаки. Самолетът имаше един час закъснение поради мъглата. Най-после излетяхме за Копенхаген, където трябваше да сменя самолета. Когато вече сме над Копенхаген, пилотът изведнъж променя посоката и поли-

та към Швеция. По високоговорителите ни съобщават, че летището в Копенхаген било изцяло в мъгла и там не можело да се кацне. Били сме летели към Малмьо в Швеция. Никога не съм искал да ходя в Малмьо в Швеция! Какво да правя там? Аз исках да отида в Дюселдорф! Нали трябваше да говоря във Вупертал! Най-после кацнахме в Малмьо. А там какво да видим – летището вече е претъпкано с хора. И самолетите продължават да кацат един след друг. Оказва се, че Малмьо е единственото свободно от мъгла летище надлъж и нашир. И всички самолети кацат тук. Летището беше малко и в залата вече нямаше къде да се седне. Аз се бях сприятелил с един австрийски търговец и двамата се питахме: „Какво ли ще стане по-нататък? Може би ще трябва да стоим тук до утре сутринта! И то прави!“ Всички ругаят, разпитват, мърморят и негодуват, както става винаги в такива моменти. И изведнъж по високоговорителя се чува: „Един четиримоторен самолет ще отлети на юг! Не се знае дали ще кацне в Хамбург, в Дюселдорф или във Франкфурт. Но който иска да пътува на юг, може да се качи!“ Това беше доста несигурна работа. Близко до нас една жена веднага изпищя: „Няма да се кача! Страх ме е!“ Аз ѝ казвам: „Мила госпожо, въобще не сте длъжна да се качвате. Останете си спокойно тук!“ А моят австриец казва: „Полет в мъглата! И дори не знаеш къде ще кацнеш!“ В този момент, докато жената пищи, а и австриецът се колебае, покрай нас минава пилотът в синята си униформа. И аз виждам лицето му – абсолютно сериозно и съсредоточено. Веднага си личи, че този човек съзнава отговорността си! За него това не е шега! И тогава заявявам на моя австрийски приятел: „Човече, на този можем да се доверим! Елате, качваме се! Това не е лекомислен човек!“ И се качихме. От момента, в който се качихме и вратата се затвори зад нас, и самолетът излетя,

ние бяхме в ръцете на този човек. Но му имахме доверие. Аз му бях поверил живота си. Кацнахме във Франкфурт и докато стигна до вкъщи, измина цяла нощ. Но стигнах до целта! Това значи „да вярваш“! Да вярваш, значи да се довериш на някого.

Как да получа живот с Бога? „Вярвай в Господ Иисус Христос!“ Искане ми се да кажа така: „Качи се при Иисус!“ Разбирате ли, при качването в самолета имах чувството, че на моя австриец много му искаше с единия крак да си остане на летището, а само с другия да се качи. Но така не можеше. Той можеше или да остане във самолета, или пък целият – от главата до петите – да се повери на пилота. Така е и с Иисус. Вие не можете с единия крак да живеете без Иисус, а с другия да се качите при Него. Така не става! Вярвай в Господ Иисус Христос, живот с Бога, има само ако изцяло рискувам с Него. Трябва да му кажа:

„Вземи живота ми, Иисусе,
предавам ти го за всегда...“

А сега ви питам: на кой друг бихме могли да поверим живота си, ако не на Божия Син? Никой на света не е направил толкова много за мен, колкото е направил Иисус! Той ме е обичал толкова много, че е умрял за мен. Също и за вас! Никой друг не ни е обичал колкото Него. И Той е възкръснал от мъртвите. На този, който е възкръснал, ли не мога да поверя живота си? Та ние сме пълни глупаци, ако не направим това! В момента, в който предам живота си на Иисус, навлизам в живота, който е от Бога.

Има едно хубаво стихотворение, което много обичам:

„Пред кой да преклоня глава?
Пред кой да падна ничком?“

Чуй моето „Благодаря!“
Чрез Тебе имам всичко!
Живота – колко е това –
на Тебе поверявам.
От днес съм Твой – за вечността,
която ти ми даваш!“

Ех, да можехте и вие да говорите така!

И тъй, след като изложих всичко това, искам да направя и едно малко допълнение. Вижте, ако вие предадете живота си на Иисус и поискате да се „качите“ при Него, ако искате да Му се доверите – тогава кажете Му го! Той е тук! Той е до вас! Той ви чува! Кажете Му: „Господи Иисусе, предавам живота си на Тебе!“ Когато аз като безбожен и пропаднал младеж се обърнах и приех Иисус, се помолих така: „Господи Иисусе, сега ти давам своя живот. Не мога да Ти обещаая, че ще стана добър. За това Ти трябва да ми дадеш ново сърце. Имам лош характер, но това, което съм, го давам изцяло на Теб. Ти направи нещо от мен!“ Това беше великият час на моя живот – когато с двата крака „се качих“ при Иисус и Му предадох кормилото на своя живот – на Този, който ме беше откупил със Своята кръв.

Обаче за да може човек да продължи нататък в живота с Бога, трябва – и аз постоянно повтарям това – трябва да упражнява три основни дисциплини: Божието Слово, молитвата и общуването.

Вижте, не можете да принадлежите на Иисус, а нищо повече да не чувате за него. Човек трябва да има Библия или Новия Завет и всеки ден поне по четвърт час да чете на спокойствие, просто поред. Това, което не разбирате, го оставете за по-късно. Но колкото повече четете, толкова повече чудесни неща ще ви стават ясни. Често при четене

душата ми прелива от радост, че принадлежа на този чудесен Спасител, и че мога да говоря за Него. Човек може не само да има живот от Бога, но и да раздава от него.

Към първата дисциплина, Божието Слово, се прибавя и втората – молитвата. Иисус ви чува! Не е необходимо да държите красиви речи. Достатъчно е, ако вие като домакиня се помолите: „Господи Иисусе, днес денят ми е лош: мъжът ми е в лошо настроение, децата не слушат, имам огромно пране, не ми стигат 10 марки. Господи Иисусе, оставям на Теб цялата бъркотия. Направи така, че сърцето ми да се изпълни с радост, че имам живот от Теб!“ Разбирате ли, на Иисус мога да кажа всичко, което ми е на сърцето! И мога да Го помоля: „Господи Иисусе, направи така, че да Те опозная по-добре и все по-пълно да Ти принадлежа!“

Третата дисциплина, която е задължителна за един живот с Бога, е общуването с християни. Това значи, че човек се присъединява към хората, които също искат да принадлежат на Иисус. Напоследък някой ми заяви: „Аз искам да вярвам, но не мога да напредна.“ Тогава го посъветвах: „Вие се нуждаете от връзка с други християни!“

А той възрази: „Но те всичките не ми харесват!“ „Е – казах аз, – тогава нищо не може да се направи. Ако искате да бъдете с тях на небето, тогава ще трябва отсега да се научите да общувате с тях! Господ не може да изфабрикува за вас специални християни!“

Като момче познавах един банков директор във Франкфурт, който ми беше разказвал много за младежките си години. Като си взел матурата, неговият баща му казал: „Ето ти толкова и толкова пари, можеш да направиш едно пътешествие по всички европейски столици.“ Представете си, на един 18-годишен младеж да му кажат такова нещо! Кой не би си пожелал това! И възрастният господин ми

разказа по-нататък: „Аз знаех, че в големите градове никак не беше трудно да изпадна в грях и да се посрамя. А исках да принадлежа на Иисус. И затова прибрах в багажа си Новия Завет. И всеки път, преди да изляза от хотелската си стая, държах да съм чул гласа на Иисус и да съм си поговорил с Него. И където и да отидех, търсех християни. Навсякъде срещах ученици на Иисус – в Лисабон, в Мадрид, в Лондон... Най-трудно беше в Париж. Там дълго разпитвах за някой, който също да принадлежи на Иисус. Накрая ми посочиха един обущар: „Той чете Библията!“ И тогава изисканият младеж слязъл по стълбите в работилничката на обущаря и го попитал: „Познавате ли Иисус?“ Очите на обущаря светнали. Тогава младият човек казал: „Ще идвам всяка сутрин при вас, за да се молим заедно. Може ли?“ Толкова важно било за него общуването с онези, които сериозно искат да бъдат християни.

И така, това бяха нещата, които исках да изясня предварително. Първо, след идването на Иисус в нашия свят животът с Бога не е илюзия. Второ, как мога да получа живот с Бога? – „Вярвай в Господ Иисус Христос!“ А сега стигам до същинския въпрос.

3. Какво печелим от един живот с Бога?

Мили приятели, ако трябва да ви разкажа какво печели човек от един живот с Бога и от общението с Иисус, няма да свърша и до Коледа. Толкова много печелим.

Не мога да забравя какво ми каза баща ми, преди да почине на 53 години – това бяха последните му думи: „Вилхелм, разкажи на всички мои приятели и познати колко щастлив и блажен ме направи Иисус – в живота и в смъртта!“ Знаете ли, когато някой е на смъртно легло, той вече не се хвали, големите приказки се изпаряват. И

когато някой с последния си дъх намира сили да засвидетелства: „... колко щастлив ме направи Иисус – в живота и в смъртта“, това разтърсва душата из основи. Как ще изглежда вашата смърт?

Когато бях още млад пастор в Рурската област, веднъж ми се случи нещо приятно. Имаше голямо събрание, на което един учен в продължение на два часа доказваше, че няма Бог. Той беше демонстрирал цялата си начетеност. Залата беше пълна с хора. А над тях беше натезал гъст облак тютюнев дим. Никой не пестеше аплодисментите: „Ура! Няма Бог! Можем да правим, каквото си искаме!“ Когато след два часа ораторът свърши, ръководителят на събранието стана и каза: „Сега ще има дискусия. Който иска да каже нещо, нека се обади!“ Разбира се, никой нямаше куража за това. Всеки си мислеше: „На такъв учен човек не може да се излезе насреща.“ Сигурно там имаше много хора, които не бяха съгласни с него, но кой смееше да излезе отпред на подиума, когато хиляда души възторжено аплодираха докладчика? И все пак! Един глас се обажда! От задните редици се надига една стара жена, типична баба от Източна Пруссия, с черна шапчица, каквито ги има много в Рурската област. Председателят пита: „Бабо, искате да кажете нещо ли?“ „Да – отговаря бабата, – искам да кажа нещо!“ „Тогава трябва да дойдете тук, отпред!“ „Добре – казва бабата, – не ме е страх!“ Храбра жена! Това беше някъде около 1925 година. Излиза значи бабата смело на подиума, застава на катедрата и започва: „Господин оратор, вие ни говорихте два часа за вашето неверие. Позволете ми да ви поговоря пет минути за моята вяра. Искам да ви кажа какво е направил за мен моят Господ, моят Небесен баща. Вижте, когато бях млада жена, мъжът ми стана жертва на злополука в мината и ми го донесоха мъртъв в къщи. Останах сама с три малки

деца. Тогава социалните осигуровки бяха доста скромни. Щях да изпадна в пълно отчаяние, както бях застанала пред трупа на мъжа си. Но вижте, започна се с това, че моят Бог ме утеши така, както никой човек не можеше да го направи. Това, което ми говореха хората, влизаше през едното ми ухо и излизаше през другото. Но Той, живият Бог, ме утеши! И тогава аз му казах: „Господи, сега Ти трябва да бъдеш баща на моите деца.“ (Старата жена разказваше наистина трогателно!) Често пъти вечер не знаех откъде ще взема пари, за да нахраня децата си на следващия ден. И тогава пак казвах на своя Спасител: „Господи, Ти знаеш колко съм зле, помогни ми!“ И тогава бабата се обръща към оратора и му казва: „Той никога не ме изостави в трудностите, никога! Препминах през много беди, но Той никога не ме изостави. И Бог направи още нещо. Той изпрати Своя Син, Господ Иисус Христос. Той умря и възкръсна за мен и със Своята кръв ме изми от всичките ми грехове! Да – продължи тя, – сега съм вече стара жена. Скоро ще умра. Но вижте, Той ми даде и една сигурна надежда за вечен живот. Когато тук затворя очи, ще се събудя на небето, защото принадлежа на Иисус. Всичко това направи Той за мен! А сега ви питам, господин ораторе, какво е направило за вас вашето неверие?“ Тогава ораторът става, потупва бабата по рамото и казва: „Е, на такава стара жена не бихме искали да отнемеме вярата. За старите хора тя си е много добра!“ Тогава да бяхте видели бабата! Тя енергично отърси ръката му и заяви: „О-о, не! Така лесно няма да се отървете от мен! Аз ви зададох въпрос, господин ораторе, и вие трябва да ми отговорите на него! Аз ви казах какво е направило за мен моят Господ. Сега вие ми кажете какво е направило за вас вашето неверие!“ Неловко мълчание! Тази баба беше много умна жена...

И когато днес отвсякъде нападат Евангелието, аз ви

питам: какво всъщност сте спечелили от вашето неверие? Никак нямам впечатлението, че от това хората имат мир в душите си и са станали щастливи. Не, приятели!

И така, какво получава човек от един живот с Бога? Ще ви кажа лично за себе си: аз въобще не бих понесъл живота си, ако нямах чрез мир с Бога Иисус! Имал съм часове, когато сърцето ми е щяло да се пръсне. Днес чувам, че тук в квартала се е случило ужасно нещастие, което е потопило две семейства в дълбока скръб. Ако съм разбрал правилно, на улицата са били прегазени деца. Така бързо може да ни сполети нещо толкова тежко, че човек забравя всички големи думи, само простира ръце в тъмнината и пита: „Няма ли някой, който да ми помогне?“ Вижте, в тежките часове на живота се вижда какво има човек в лицето на Иисус! Когато се оженихме, казах на жена си: „Жено, искам шест сина и всичките да свирят на тромбон.“ Така хубаво си го бях намислил – собствен духов оркестър у дома. И ние имахме шест деца – четири сладки дъщери и двама сина. Но двамата ми сина вече ги няма. Бог ми отне и двамата по ужасен начин, първо единия, после и другия. Не мога да превъзмогна това. Като младежки пастор цял живот се занимавам с момчета, а моите собствени... Спомням си как, след като се получи съобщението за смъртта на второто ми момче, ходех на сам-натам и имах чувството, че нож е забит в сърцето ми. Идваха хора и ми говореха утешителни думи. Те обаче не стигаха до сърцето ми. А нали бях младежки пастор и вечерта трябваше да отида в моя младежки дом и радостно да говоря Божието Слово на 150 момчета! А сърцето ми кървеше! Тогава се затворих в една стая, паднах на колене и се помолих: „Господи Иисусе. Ти си жив! Погрижи се за мен, бедния пастор!“ И тогава отворих Новия Завет и прочетох: „Иисус каза: Мир ви оставям, Моя мир ви давам!“

Знаех: това, което обещава, Той със сигурност го изпълнява. И така, помолих Го: „Господи Иисусе, не искам сега да разбера защо си ми направил това, но дай ми Твоя мир! Изпълни сърцето ми с твоя мир!“ И Той го направи! Той го направи! Аз ви свидетелствам това!

Вие също ще се нуждаете от Него, когато никоий човек няма да може да ви утеши. Това е прекрасно – когато никоий човек не може да помогне, тогава да имаш Иисус, който ни е изкупил със Своята кръв на кръста и е възкръснал, и да Му кажеш: „Господи, дай ми Твоя мир!“ Като мощен поток се влива в душата мирът, който Той дава! Това важи и за най-тежкия час в нашия живот, когато отиваме към смъртта. Каква ще бъде един ден вашата смърт? Тогава също никоий човек няма да може да ви помогне. Един ден ще трябва да пуснете даже и най-скъпата ръка. Какво ще бъде тогава? Вие ще застанете пред лицето на Бога! Искате ли да се явите пред Бога с всичките си грехове? Но ако човек се хване за силната ръка на Спасителя и знае: „Ти си ме изкупил със Своята скъпа кръв и Си простил цялата ми вина!“ – тогава може и блажен да умре!

Какво получаваме от един живот с Бога? Ще ви изброя: мир с Бога, радост в сърцето, любов към Бога и към ближния, това, че мога да обичам даже и враговете си и всички, които ми ходят по нервите, утеха в нещастieto, това, че сякаш всеки ден грее слънце, една сигурна надежда за вечен живот, Светия Дух, прошка за греховете, търпение – ах, бих могъл да продължа още много.

Приключвам с един стих, който много обичам:

„О, колко чудно е да бъда Твой,
Спасителю, и Ти да бъдеш мой!
Чудесно е да мога да Те нарека
без никакво съмнение и сянка от неверие:

„Бог мой и Господ мой!“
Чудесно е да кажа и за себе си,
Че Твой наследник съм – завинаги!“

СЪДБАТА...

Това е нещо много лично за всеки човек.

Това са нашите радости и скърби,
щастия и нещастия, успехи и провали.

Това е целият ни живот.

Как да се справим с живота, ако постоянно
ни следват неуспехи и провали?

Как да се справим с живота, ако другите
ни ходят по нервите?

Какво да правим, ако не можем да вярваме?

Нашето право на любов!

Кога ще свърши светът?

Бог – да, но защо пък Иисус?

Това са само някои от темите, които
увлекателно и достъпно разглежда
известният германски проповедник
от 60-те години,
преживял двете световни войни

Вилхелм Буш.

ISBN 978-954-8225-68-7

www.veren.bg